

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 50

Ple del Parlament

Sessió 30, primera reunió, dimecres 8 de maig de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Salutació a una nova diputada	4
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	5
Pregunta al Govern sobre el funcionament dels serveis sanitaris 310-00163/12	6
Pregunta al Govern sobre la relació de la Generalitat amb els ens locals 310-00164/12	7
Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania 310-00160/12	9
Pregunta al Govern sobre l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya 310-00161/12	11
Pregunta al Govern sobre les reivindicacions sindicals i de la comunitat educativa per al curs 2019-2020 310-00162/12	13
Pregunta al Govern sobre la situació dels clubs nàutics de platja 310-00167/12	15
Pregunta al Govern sobre les mesures per a ajudar els municipis davant dels riscos ambientals 310-00168/12	16
Pregunta al Govern sobre les polítiques de suport als governs locals 310-00169/12	18
Pregunta al Govern sobre el desplegament del decret de territorialització del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya 310-00165/12	19
Pregunta al Govern sobre les polítiques de memòria històrica 310-00166/12	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya amb relació a la vulneració dels drets fonamentals de llibertat d'expressió i ideològica de joves de Societat Civil Catalana per part del rectorat de la Universitat Autònoma de Barcelona 317-00094/12	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a donar resposta a les mobilitzacions socials previstes per a aquesta primavera 317-00095/12	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre el procés de desplegament de la renda garantida de ciutadania 317-00093/12	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre els drets de la democràcia i la llibertat en el nou context arran dels resultats de les eleccions generals del 28 d'abril 317-00096/12	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera com s'ha d'afrontar la crisi democràtica de l'Estat espanyol 317-00097/12	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del seu primer any com a president de la Generalitat 317-00092/12	32
Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya acumulats 237-00003/12 i 237-00004/12	34
Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts 202-00047/12	36
Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball 300-00124/12	44
Interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior 300-00127/12	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local 302-00095/12	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació amb l'Administració local 302-00098/12	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva relació amb els governs locals 302-00100/12	76
Interpel·lació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs familiars 300-00123/12	88
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica 300-00126/12	95
Interpel·lació al Govern sobre la política de reconeixements i condecoracions 300-00129/12	100

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 30.1

La sessió s'obre a tres quarts de deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i l'oïdora de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2018 (tram. 237-00003/12). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 325, 22).
3. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de desembre de 2018 (tram. 237-00004/12). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 325, 23).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 202-00047/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 261, 22).
5. Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2001, del 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives (tram. 202-00041/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 249, 31).
6. Proposició de llei de mesures fiscals amb relació a l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats (tram. 202-00051/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 273, 19).
7. Proposició de llei de ports i de transport en aigües marítimes i continentals (tram. 202-00055/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i Grup Parlamentari Republicà. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 297, 191).
8. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball (tram. 300-00124/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior (tram. 300-00127/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs familiars (tram. 300-00123/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica (tram. 300-00126/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la seguretat als pobles i les ciutats (tram. 300-00131/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral (tram. 300-00125/12). Yolanda López Fernández, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el reconeixement del treball de cures i la regularització del sector (tram. 300-00128/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la política de reconeixements i condecoracions (tram. 300-00129/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat en el territori (tram. 300-00130/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local (tram. 302-00095/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació amb l'Administració local (tram. 302-00098/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva relació amb els governs locals (tram. 302-00100/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el transport sanitari i els serveis d'emergències (tram. 302-00096/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'europeisme (tram. 302-00097/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la regulació dels arrendaments urbans en el dret civil de Catalunya (tram. 302-00099/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

El president

Diputats, diputades, vagin seient als seus escons, si us plau. Comencem la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment al Ple està inclosa en el dossier...
(*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, señor presidente; queríamos solicitar una alteración del orden del día, en virtud del artículo 83.3, para solicitar que se incluya en este Pleno la comparecencia del señor *president* Torra para explicar los motivos por los que se otorgó la Creu de Sant Jordi a la señora Núria de Gispert.

Y solicitaríamos, en virtud del artículo 88.2, que se proceda a leer la motivación de la solicitud que formulamos de comparecencia del *president* Torra, antes de ser sometido este cambio del orden del día a votación.

El president

Molt bé. Vostès estan legitimats per demanar-ho; en tot cas, farem primer l'obertura del Ple i després, com ja he dit, i com que estan legitimats, votarem si s'altera o no s'altera l'ordre del dia, eh?

En tot cas, deia que tenen el llistat de preguntes a respondre oralment en el dossier del Ple.

Salutació a una nova diputada

Abans de seguir, donar la benvinguda a la nova diputada del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Concepción Abellán, que s'incorpora ja a les sessions plenàries.

I també donar la benvinguda, de nou, a la secretària quarta de la Mesa, la senyora Adriana Delgado, que també s'ha reincorporat després de la seva baixa de maternitat. Benvinguda de nou.

(*Aplaudiments.*)

D'acord amb l'article 95 del Reglament, el diputat Francesc Vilaplana, amb motiu de paternitat, ha delegat el seu vot per aquesta sessió plenària en el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà.

Així mateix, els recordo també que els diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva han designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

A continuació, i abans de seguir, els faig avinent que s'ha sol·licitat també una altra modificació de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, que consisteix en l'alteració del punt número 12, relatiu a la interpellació al Govern sobre seguretat als pobles i les ciutats, per tal que pugui ser substanciat, aquest punt 12, en el lloc del punt 15, relatiu a la interpellació al Govern sobre la política de reconeixements i condecoracions, i, per tant el punt quinzè pugui ser tractat en el lloc del punt dotzè, tots dos aquesta tarda.

Es pot aprovar per assentiment aquesta modificació de l'ordre del dia? Sí? (*Pausa.*)

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans de seguir i començar amb el primer punt de l'ordre del dia d'avui, he de comunicar-los que, d'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, malauradament el proppassat 20 d'abril a Olot va morir assassinada la segona víctima mortal d'aquest any per violència masclista a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i per vetllar pel record i la memòria d'aquestes víctimes.

Seguim, ara sí, amb l'ordre del dia. S'ha plantejat aquesta modificació de l'ordre del dia amb relació a la compareixença del president de la Generalitat; s'ha demanat també la lectura de la motivació, la farà el secretari García, i després procedirem a la votació respecte a aquesta alteració de l'ordre del dia. Quan vulgui, secretari.

El secretari tercer

Sí; motivació: «Debido al otorgamiento por parte del Govern de la Generalitat de la Creu de Sant Jordi, máxima distinción autonómica, a la señora De Gispert, persona reprobada por el Parlamento de Cataluña debido a sus acciones intolerantes, racistas y xenófobas contra ciudadanos catalanes.»

El president

Passarem a la votació de l'alteració de l'ordre del dia. Saben perfectament que els vots favorables són favora... (*Veus de fons.*) Cridarem a votació, sí –sí–; no pateixi, senyor Gómez del Moral. Dèiem que són conscients que el vot favorable..., el vot positiu és favorable a la modificació de l'orde del dia i el vot en contra és desfavorable a aquesta modificació.

(*Pausa llarga.*)

Bé, passem a la votació.

Comença la votació.

La sollicitud d'alteració de l'ordre del dia ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Digui'm, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí; mi grupo quería dar explicación del sentido del voto.

(*Remor de veus.*)

El president

L'explicació del sentit del vot, senyor Carrizosa, no el...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, porque..., es que al ver que varios grupos de la cámara han votado en contra de la presidencia..., en contra de la comparecencia del presidente, siendo que se ha otorgado una medalla a una persona que ha hecho comentarios xenófobos y racistas...

El president

Senyor Carrizosa, no, això no és una qüestió d'ordre...

Carlos Carrizosa Torres

...pues queríamos poner de relieve...

El president

Era una modificació de l'ordre del dia, senyor Carrizosa, no sobre el fonament i el fons de la proposta que feien, d'ordre del dia. I, en tot cas, si els grups que han votat el que hagin votat, no volen clarificar el seu vot, vostè no pot fer un aclariment del vot dels altres grups.

Carlos Carrizosa Torres

Queríamos justificar, en todo caso, la conveniencia de haber sometido a votación esto y ver qué es lo que lo que ha votado el Parlament de Catalunya en un asunto de esta gravedad.

El president

Senyor Carrizosa, això en tot cas ho hauria d'haver fet anteriorment.

Pregunta al Govern sobre el funcionament dels serveis sanitaris

310-00163/12

Seguim amb l'ordre del dia. Comencem amb les preguntes al Govern a respondre oralment en el Ple. La primera pregunta és sobre el funcionament dels serveis sanitaris. Formula la pregunta el diputat senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jorge Soler González

Gràcies; bon dia, senyor president. Consellera Vergés, vostè recorda bé que des del principi de la legislatura li he estat dient que dediqui tots els seus esforços a arreglar els temes sanitaris, a arreglar els problemes laborals de treballadors sanitaris. Vostè ho ha estat negant, doncs..., bé, fa molts anys que vostès governen aquesta conselleria, però, bé, vostè sap perfectament que nosaltres li demanem que deixi de ser la consellera de les vagues; vagues que van començar amb l'atenció primària, amb acords que vostè segueix sense complir, i vagues que segueixen des d'ahir en col·lectius com per exemple el del SEM, el Servei d'Emergències Mèdiques, que des d'ahir estan en vaga.

I aquest col·lectiu està en vaga per la seva negativa a aplicar un increment retributiu del 2,75 per cent com havien vostès pactat, o, com ells bé expliquen, per aquest xantatge de renegociar un conveni, evidentment, a la baixa, per vostès.

Però, bé, quan nosaltres ens vam reunir amb aquest col·lectiu aquí al Parlament de Catalunya, el que ens va semblar de tot això més preocupant és la sobrecàrrega laboral que ells també expliquen, que hi ha zones descobertes de metges. Aquell mateix dia ens donaven un exemple d'aquella mateixa nit, ells ho explicaven: una ambulància medicalitzada que anava a Palamós a fer un servei per atendre un home amb un infart de miocardi i en aquell moment van haver de prendre la decisió si aquella ambulància girava perquè hi havia un nen d'un any, un nen que s'ofegava, i hi van haver d'enviar una ambulància amb una infermera, perquè aquella ambulància aquell dia no tenia metge.

Els treballadors ens expliquen aquí al Parlament que hi ha ambulàncies pediàtriques que triguen més de quaranta minuts en arribar al servei perquè el territori està descobert. Sap vostè perfectament que a Barcelona ciutat hi ha ambulàncies medicalitzades que molt sovint durant el dia o durant la nit no tenen metge dintre disponible. Sap vostè també que el centre coordinador de Reus sovint tampoc en té.

Miri, la convocatòria de vaga..., aquí fora estan dient: «SEM, els primers a arribar i els darrers en cobrar.» Però jo li garanteixo, consellera, que ells són sempre els primers en ajudar, en desfibrillar, en intubar; és a dir, són els àngels del sistema sanitari.

Per tot això, consellera, jo li insisteixo, no sigui la consellera de les vagues sanitàries, treballi pel sistema sanitari, ajudi els treballadors...

El president

Diputat...

Jorge Soler González

...i es reuneixi amb ells.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés. Quan vulgui.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Diputat, doncs sí, dedico tots els meus esforços, absolutament tots, a conduir el sistema cap al futur, també el Sistema d'Emergències Mèdiques, també aquest tan preuat, aquesta assistència primera, que vostè, perdoni, no és qui ho ha de garantir, sinó que ho garanteixen els professionals que estan a peu de carrer cada dia, a les nostres ambulàncies, als nostres centres de coordinació, agafant les trucades d'emergències i també agafant aquestes trucades dels serveis que té el SEM, que són molt amplis i també són de consells de salut a la nostra ciutadania, d'indicar a les persones quins són els dispositius als quals poden anar. I en això, m'ocupo cada dia.

Tenim més de mil centres d'atenció primària i consultoris locals que obren cada dia amb els seus professionals per atendre la nostra ciutadania. Tenim, a cada hospital, a cada territori, oficines de consultes externes, especialistes, que obrim cada dematí a les vuit del matí, a les nou del matí, per atendre la nostra ciutadania. Evidentment, no obrim cada matí les persianes dels hospitals perquè estan permanentment obertes.

I per això jo, des del principi de legislatura, m'he ocupat del repte dels professionals, quins professionals necessitem en el futur per atendre aquestes necessitats del nostre sistema sanitari, aquestes necessitats de la nostra ciutadania. Perquè tenim un sistema que és molt bo. I és un sistema que cada dia fa més coses, diputats i diputades; és un sistema que resol amb més serveis, amb més necessitats i més reptes aquest present i aquest futur de la nostra ciutadania.

Per això vaig fer un impuls a l'atenció primària, la qual està orgullosa –i visito i hi parlo cada dia– de voler fer més, de ser més resolutiva, d'estar al costat de la nostra ciutadania en aquella atenció més propera. I per això tampoc no defujo altres reptes que tenim en el nostre sistema, com és incloure la perspectiva de gènere en les polítiques de salut. També per allò que deia malauradament el president a l'inici d'aquesta sessió, també per lluitar contra violència masclista que veiem cada dia, i que nosaltres volem un sistema sanitari que hi respongui i hi respongui amb absoluta qualitat. I aquest va ser el meu primer acte com a consellera.

Nosaltres, sempre, diàleg constant, obert, amb els treballadors i treballadores del nostre sistema, perquè volem assegurar allò que beneficia la seva feina professional; volem assegurar que tenim un sistema amb uns professionals...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Salut

... adequats per aquests serveis.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la relació de la Generalitat amb els ens locals

310-00164/12

La següent pregunta és sobre la relació de la Generalitat amb els ens locals, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Formula la pregunta el diputat senyor Manuel Rodríguez.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, senyor president. Señora Budó, ¿qué control financiero, qué tutela financiera está llevando a cabo la Generalitat respecto a aquellos municipios que están pagando cuotas a entidades separatistas como la AMI?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Miri, senyor diputat, nosaltres, control polític als nostres ens locals, no n'exercim.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Ara? Sí. Señora *consellera*, señora Budó, lamento que no se haya leído el Estatuto de autonomía de Cataluña. Es decir, la Generalitat tiene la potestad de tutelar financieramente aquellos entes locales que están pagando cuotas a chiringuitos separatistas como la AMI. Lo que es cierto es que la AMI es un chiringuito más del separatismo que fomenta la división, la fractura y el enfrentamiento entre los catalanes. Y es que además se financia con dinero público, no persigue ningún fin social ni ningún fin público. Y es que además lo estamos pagando los vecinos, piensen como piensen, de aquellos municipios que se han adherido.

En la página de la AMI podemos observar que el informe de actividad del año 2018 no está, solo está el del año 17, y únicamente para actividades de agitación y de propaganda. Más allá de esto, hemos podido observar el presupuesto que tiene y parece que la Ley de transparencia no la cumple estrictamente porque en una sola hoja parece que cabe todo su presupuesto. Hablamos de 354.000 euros de dinero público que se derrocha anualmente y todo desde los municipios. El 70 por ciento de este presupuesto va destinado a una agencia de colocación, a colocar a amiguets del *procés* y el 30 por ciento va destinado a actividades de agitación y de propaganda.

Pero es que podemos hablar más allá de municipios, como el caso de la Garriga. Es un municipio que paga doscientos euros anuales. Tristemente los vecinos de la Garriga tienen que ver como se está pagando dinero público a una entidad separatista. O el caso de mi municipio, Sitges. También podríamos hablar de municipios como el caso de Sant Cugat del Vallès que están pagando hasta 8.500 eurazos al año para fomentar la división entre los catalanes. Pero es que, más allá de esto, lo que sí queremos destacar es que, sea mucho o poco, lo que es una vergüenza es que uno solo euro de dinero público vaya destinado a pagar este chiringuito separatista.

Pero es que también, el Partido Socialista, conviene recordar que en municipios donde gobierna con mayoría absoluta, como el caso de Castellet i la Gornal diez de sus once regidores no solo se adhieren a la AMI, sino que además celebran una fiesta con música en vivo y en directo.

Queremos anunciarles también que cuando lleguemos a los gobiernos locales el primer decreto que vamos a aprobar desde las alcaldías será salir de la AMI y reclamar todo el dinero que se ha derrochado para destinarlo a las políticas municipales.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula de nou la consellera. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, president. A veure, aquesta serà en tot cas la seva realitat. Una realitat que demostra un desconeixement absolut del que és el món local. Miri, els municipis,

els governs locals, aquells ajuntaments que formen part de l'Associació de Municipis per la Independència és perquè, democràticament i per majoria, els seus plens així ho han aprovat. Per tant, és un mandat democràtic, és un mandat del Ple pertànyer en aquesta entitat municipalista com és l'Associació de Municipis per la Independència.

Però, bé, vostès segueixen amb la seva cançó; vostès segueixen amb el seu tarannà; vostès segueixen amb aquesta política de destruir i de no construir. Vostès segueixen amb aquesta política de desconeixement absolut del què és i el què fa el món local.

Miri, el món local treballa i és l'Administració més propera als ciutadans i a les ciutadanes. És aquella administració que està al costat dels veïns i veïnes de cada municipi teixint territori i sumant per fer país. Però vostès segueixen entestats amb aquests diners de l'Associació de Municipis per la Independència, que val a dir que és una associació legítima, democràtica, creada amb uns estatuts avalats i, per tant, del tot –del tot– legal. I amb un mandat democràtic que els ajuntaments i pertanyin és absolutament del tot real.

A mi m'agradaria que vostès parlessin de finançament local. M'agradaria que els preocupessin tots aquells temes que provoquen en aquests moments que la política local, que les administracions locals no puguin estar tant com voldrien al costat dels ciutadans i les ciutadanes. Per exemple, derogant la llei recentralitzadora de l'LRSA, la Ley de racionalización y sostenibilidad de la Administración local. Deroguin aquesta llei, tractin les administracions locals com a majors d'edat i començarem a parlar de quines polítiques reals es poden dur a terme des del món local.

Mirin, vostès no comparteixen el nostre model de món local, això ho tenim clar. Vostès diuen que el nostre model amb el món local és un model de deutes, de manca de competències, de pagar «xiringuitos» com l'AMI. Mirin, permetin-me una cosa, aquí l'únic «xiringuito» que hi ha és el de vostès, el de Ciutadans, que es nodreix del procés i que les úniques polítiques que fan són basades en el progrés i amb la destrucció. Per tant, si parlem de «xiringuitos» aquí el primer «xiringuito» és el que van construir vostès per lluitar...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de la Presidència

...o per treballar contra el procés.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és...

Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania

310-00160/12

...sobre l'aplicació de la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania. Pregunta formulada en nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, de la diputada, senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Conseller, com més dades apareixen de la renda garantida de ciutadania més es confirma el desgavell de la gestió del seu departament i l'incompliment de l'objectiu principal de la llei, que és que no hi hagi a Catalunya ningú que hagi de viure –sobreviure, més aviat– amb menys diners que amb els de l'índex de renda de suficiència de Catalunya.

Les últimes dades són les publicades aquesta mateixa setmana que reconfirmen el que ja li denunciava aquesta diputada en una interpellació al febrer, que les per-

sones beneficiades per la renda de garantida amb prou feines arriben a les que ja es beneficiaven de la renda mínima d'inserció els anys 2016 o 2017. A principis d'any, de fet, que són les dades que han sortit aquesta setmana a la premsa, estaven fins i tot per sota. La renda garantida de ciutadania –vostè ho sap bé– no va néixer per ser una renda mínima d'inserció amb la quantitat una mica incrementada. Va néixer impulsada per una ILP amb la voluntat d'atacar de debò la pobresa existent a la nostra societat i a la qual la renda mínima no estava donant resposta.

Per tant, zero triomfalismes, conseller. Vergonya li hauria de fer dedicar recursos públics a pagar pàgines publicitàries –amb sumes confoses– a la premsa, com va fer a l'abril, mentre no estava responnent les peticions d'informació pública que li feia la comissió promotora de la renda garantida via Llei de transparència.

Però el «colmo» és que ara, després d'un any i vuit mesos de desgavell amb la renda garantida, un any i vuit mesos en què vostès han negat aquest desgavell en la gestió, vostès mateixos ara reconeixen que estan incomplint terminis, planificació i control d'aquesta prestació i proposen, per resoldre aquest desgavell, contractar una empresa externa per fer aquestes funcions. Ni més ni menys que Deloitte. De debò? Quin grau d'anàlisi realment volen que faci aquesta empresa? Per què no ho fan amb recursos públics? S'ha pres la decisió consultant la Comissió de Govern de la Renda Garantida, que és qui té la funció de control de compliment de la llei, conseller?

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Han vist que no apareixia el temps a la pantalla, li queden trenta-cinc segons. Confiem arreglar-ho abans de que intervingui de nou, però li queden trenta-cinc segons. Conseller, quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputada... Mirin, a mi em sobta a vegades com utilitzem i com fem certa demagògia amb elements claus. Hi han més de 120.000 beneficiaris de la renda garantida. La renda garantida, vam decidir que fos complementària, i una part molt important està complementant prestacions no contributives que són indignes i que no haurien de ser de la quantia que són actualment.

De la mateixa manera que hem explicat, per activa i per passiva, com: hem passat del juny del 2018, en què únicament un 8 per cent de les sol·licituds complien els requisits, al 2019, en què són un 30 per cent. Hem passat de donar aquesta cobertura a tothom..., i continuem treballant al respecte i continuarem treballant i millorant el sistema, perquè és la nostra obligació. Ara mateix tots els expedients estan en temps i els únics expedients que no estan en temps són perquè tenen requeriments per part de l'Administració.

Un altre àmbit és el que vostè em situa, sobre la gestió de l'oficina tècnica, que ja amb anterioritat la teníem amb el CTiTI, que estava treballant amb una empresa. Hem fet un concurs públic –com s'ha de fer–, aquest concurs públic encara no té cap guanyador i fa un treball molt específic durant tot el període de desplegament d'aquesta renda garantida en què necessitem entorn del suport informàtic, entorn de com millorem tots els processos. I ho fem com fan totes les administracions, i amb absoluta transparència perquè aquesta informació estava penjada en les webs de la Generalitat, en el perfil del contractant i han tingut la possibilitat de presentar-se totes les empreses que han volgut.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar té la paraula la diputada.

Marta Ribas Frías

Bé, la transparència sembla que per alguns és prèvia a que es publiquin les coses, conseller. Vostès juguen amb les dades de la renda garantida –vostès juguen amb

les dades de la renda garantida–, vostè no em pot negar que ara mateix estem, com a molt, als índexs de població coberta que estàvem amb la renda mínima d'inserció i, per això, no van fer una ILP de renda garantida de ciutadania. Com ja és habitual, aquest desgovern Torra-Aragonès reaccionen tard i malament, posen pocs recursos i gestionen malament. Canviï d'actitud, conseller, compleixin la llei concedint la renda garantida a tothom qui en té dret, i si els falten mitjans per complir la llei...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Marta Ribas Frías

...posin-los, en comptes de donar més negoci als seus amiguets.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Diputada, entenc que estem en campanya, entenc que tothom fa política de campanya, però jo no faré el que fa vostè –jo no faré el que fa vostè. No li diré que els serveis informàtics per a la millora per la gestió de la neteja i la recollida de l'Ajuntament de Barcelona, que tenen un servei similar, que curiosament gestiona la mateixa empresa, no estan destinats i treuen diners per la neteja i la recollida d'escombraries de Barcelona. No li ho diré perquè no faré la demagògia barata que fan vostès. I aquest servei, com un exemple de molts altres serveis que fan totes les administracions..., i el que demanaria és un punt de rigor a l'hora de plantejar això, perquè igual que li dic els serveis informàtics de neteja i de recollida, també li podria dir l'impuls i la implementació dels projectes del pla...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps. *(Remor de veus.)* Silenci.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya

310-00161/12

La següent pregunta és sobre l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. Formula la pregunta en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar el diputat senyor Carles Castillo. Quan vulgui.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, bon dia a tothom. Senyor conseller, el molt negociat i necessari Reial decret de jubilacions anticipades dels policies locals, aprovat pel govern de Pedro Sánchez, va començar la negociació un temps abans amb la CEM i sindicats. Per tant, potser no de les condicions concretes, però en teníem notícia, de la intenció d'aprovar-lo, des de fa ja un dilatat temps.

Aquesta mesura, doncs, positiva i necessària per rejevenir plantilles envellides durant la crisi, demandada per totes les policies locals d'arreu d'Espanya i que recau en gran mesura sobre l'esquena dels ajuntaments, provocarà també la pèrdua de molts i moltes policies locals a les plantilles municipals i la consegüent posada en funcionament de moltes noves places en tots els seus ajuntaments, que demandaran la formació necessària per convertir-se en places definitives de policia.

Vostès s'han de fer càrrec de la formació a través de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya i fer una previsió adequada. El proper curs, de manera excepcional i incomprensible, començarà als volts de novembre i no s'assegurarà la incorporació dels efectius a juny de 2020, i la seva previsió –que no és poca– és de vuit-centes places per a Mossos i sis-centes per a policies locals –posant barracots,

per cert. Però és que la Guàrdia Urbana de Barcelona diu que poden arribar a reclamar cinc-centes places. Com pretenen donar resposta i fer la formació a les policies locals i guàrdies urbanes de tot Catalunya?

Perquè els recordo que estem en nivell d'alerta antiterrorista quatre sobre cinc, que la delinqüència global ha pujat un 20 per cent a Catalunya i, sobretot, que en un sistema de policia com el de Catalunya, del que en formen part tant el Cos de Mossos d'Esquadra, com tots els cossos policials locals de Catalunya –tots formen part conjuntament del sistema de policia–..., en un sistema, doncs, de policia com el nostre, malmès pel número insuficient de mossos i unes inversions escasses, on, darremament, qui més actua en seguretat ciutadana –això és cert–, per la situació en què tenen vostès el Cos de Mossos d'Esquadra, són les policies locals, uns onze mil efectius actualment a tot el territori, no ens podem permetre ni arriscar a que, a això, se li sumin ara les carències greus generalitzades també a les seves plantilles perquè l'Institut de Seguretat Pública faci de coll d'ampolla. Què han previst, per tant, vostès?

I, com que tinc una mica de temps, els llanço alguna idea, perquè som generosos en temes d'Interior: canviar els mesos d'inici o final de curs de l'institut per adaptar-lo a les necessitats dels ajuntaments, per exemple, conseller; o flexibilitzar més el curs a cada persona a través de convalidacions de cursos oficials, o oferir als ajuntaments formació descentralitzada, creant un cos de formadors que podrien desplaçar-se i apropar aquesta formació al territori.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. M'ha semblat que s'adreçava a mi, però que s'adreçava al president de l'Estat espanyol, no? Perquè, tot i que feia molts anys que se'n parlava, de la jubilació anticipada de les policies locals..., miri, jo vaig ser alcalde el 2007 i ja se'n parlava, el 2007 ja se'n parlava de la jubilació anticipada de les policies locals, però qui va decidir fer-ho d'un dia per l'altre no va ser el Govern de la Generalitat, no va ser aquest conseller, sinó que va ser el president del Govern de l'Estat espanyol, Pedro Sánchez.

Per tant, qui ha desprotegit, com ha dit vostè, amb un nivell quatre sobre cinc, les policies locals ha estat el Govern de l'Estat espanyol; qui ha pres aquesta decisió, amb un nivell de delinqüència com el que ha dit vostè, ha estat el Govern de l'Estat espanyol. I vostè ara el que pretén és culpar l'Institut de Seguretat Pública que no va prou ràpid, quan un decret que va ser aprovat el 14 de desembre de l'any passat va provocar que al mes següent –al mes següent– tirades de cinc i sis policies locals anessin a veure el seu alcalde o alcaldessa i els diguessin: «A partir de demà ja no vinc a treballar, perquè tinc un reial decret que m'ho permet.»

Per tant, qui va deixar sense policia local, sense fer un treball de prospecció, de previsió, de preveure què passarà quan prengui aquesta decisió, quan aprovi aquest reial decret, no vam ser nosaltres; nosaltres estem anant a remolc, perquè aquesta decisió no la vam prendre nosaltres –aquesta decisió no la vam prendre nosaltres.

Nosaltres què hem fet? Nosaltres hem agafat i ens hem posat en contacte amb els ajuntaments. És veritat que hi ha una primera valoració de les sol·licituds de policies locals per part dels ajuntaments. Nosaltres ara, en breu, tramitem una segona carta demanant que concretin el nombre d'agents que realment ho sol·liciten i volen, i, a partir d'aquí, treballarem conjuntament amb els vuit-cents mossos, que en un moment donat també tirarem endavant a partir del mes de novembre. També li he de dir que les promocions que estem tirant endavant nosaltres tenen una reducció de més

d'un 20 per cent de temps pel que fa a la convocatòria i la promoció final dels agents. Per tant, estem treballant a marxes forçades.

I vostè diu: «Posaran..., instal·laran barracons.» Sí, és que no tenim temps de fer edificis. Per tant, posarem mòduls prefabricats previs a una reforma de l'institut, perquè d'aquesta manera enfrontarem aquesta manca d'agents que tenim a Catalunya i, per tant, els formarem tan ràpid com puguem.

Per tant, estem posant totes les mesures hagudes i per haver-hi per solucionar un problema que estem patint ara mateix. Malauradament no tothom treballa en aquesta línia i malauradament hi ha gent que decideix que hi hagin menys policies al carrer, com per exemple va ser el Govern de l'Estat espanyol.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les reivindicacions sindicals i de la comunitat educativa per al curs 2019-2020

310-00162/12

La següent pregunta és sobre les reivindicacions sindicals i de la comunitat educativa per al curs 2019-2020, pregunta formulada pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Formula la pregunta el diputat senyor Carles Riera. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Ahir vostè i el president Torra, el president de la Generalitat, varen tenir una reunió amb la representació unitària de la comunitat educativa, amb el MUCE, inclosos els sindicats, que els van venir a demanar unes reivindicacions i unes propostes de mínims, absolutament de mínims, per tal de retornar la dignitat al sistema educatiu, per tal de començar a revertir retallades i per tal de garantir un progrés mínim en la lluita contra la segregació, per l'escola inclusiva i per tal de que el nostre sistema educatiu pugui avançar en els compromisos que la mateixa LEC, que vostès van proposar i aprovar, es puguin complir. Unes reivindicacions mínimes, de dignitat; unes reivindicacions responsables, corresponsables amb la situació econòmica i pressupostària del país, absolutament dignes i de mínims. La resposta del Govern, segons ens consta, va ser no a tot.

Quina és la valoració que vostè fa, conseller, d'aquesta reunió i de la seva resposta?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que vam tenir aquesta reunió ahir i que era la continuació de reunions prèvies, és cert que les reivindicacions que van presentar els diversos components del MUCE són reivindicacions justes i legítimes i és cert que aquestes reivindicacions justes i legítimes no són totes les reivindicacions justes i legítimes que ens haguessin volgut posar damunt la taula.

El que no és ben bé cert és que diguéssim que no a tot i, si vol, en la segona resposta li explicitaré quines peticions vam dir que ja estàvem fent, quines que podríem fer i quines que havíem de continuar negociant.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Carles Riera Albert

Conseller, aquestes reivindicacions mínimes són, miri: revertir la segona hora lectiva, reduir la segona hora lectiva. Això implicaria 3.400 docents més, per tant, millorar la qualitat, millorar les condicions de treball i de vida dels docents i, fins i tot això, tindria efectes positius en la reducció de ràtios, 45 milions d'euros. En conjunt, el MUCE n'hi demana no arriba a 250, abaixant les taxes universitàries, amb una despesa mínima zero-tres anys, en la formació professional, en l'escola inclusiva; és a dir, reivindicacions bàsiques per revertir unes retallades que, escolti'm, si les haguéssim de revertir per posar-nos al nivell del 2010 estem parlant de 10.000 milions d'euros, n'hi demanen 254; estariem parlant de 7.000 docents, n'hi demanen 3.400. Per tant, escoltin, el que no els poden negar és compromís, dignitat i responsabilitat i corresponsabilitat, a aquestes reivindicacions.

Vostès els diuen que no és possible, però és perfectament possible. Vostès poden aprovar un decret i aquest Parlament l'aprovarà. És tècnicament viable, jurídicament possible i pressupostàriament també és viable, tenen romanents pressupostaris i financers i, per tant, escolti'm, és una qüestió de voluntat política; una voluntat política que, pel que es veu, vostès no tenen, en un tema com l'educació, que és un tema cabdal i central per al progrés, la justícia social i la cohesió en aquest país.

Per tot això, nosaltres donarem ple suport demà a la vaga dels estudiants universitaris i el dia 16 a la vaga dels docents, perquè és una qüestió de dignitat, conseller.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. Gràcies. Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Educació

Sí, les reivindicacions que no eren estrictament sindicals vam quedar amb els representants del MUCE que faríem una segona trobada per analitzar-les, perquè algunes d'elles ja estaven tirant endavant i algunes les podríem tirar endavant a partir del setembre.

Pel que fa a les reivindicacions sindicals, realment el *quid* de la qüestió és aquesta hora lectiva, de dinou a divuit i de vint-i-quatre a vint-i-tres en primària i secundària, és la qüestió. Això són 154 milions d'euros cada curs. Són 154 milions d'euros cada curs que l'escenari pressupostari actual no ens permet d'assegurar. Perquè un decret llei d'ampliació pressupostària, com diu sovint el conseller d'Economia, no és una fàbrica de fer diners, és que quan hi ha uns diners es poden invertir en una cosa que els pressupostos no ens ho permeten, però no estem en aquesta condició.

Recordi que ja hi ha hagut un decret llei aprovat en aquest Parlament, pressupostari, que ja incloïa una partida d'augment per al Departament d'Educació. Perquè vostè sabrà que en el 2019 farem una inversió en capítol I, de professorat, un 12 per cent superior al 2018, que correspon als augments retributius i correspon a allò que vam contractar al setembre, per necessitats d'escolarització, i que enguany tenim tot l'any.

Jo li recordo, a més a més, que des del curs 2014-2015 fins enguany s'han contractat 7.792 docents nous, que ara tenim 5.200 docents més que en els temps anteriors a la crisi i que enguany...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller d'Educació

...destinarem el 12 per cent més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la situació dels clubs nàutics de platja

310-00167/12

La següent pregunta és sobre la situació dels clubs nàutics de platja. Pregunta formulada, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per la diputada senyora Anna Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, president. Bon dia, conseller. El món de l'esport estem de dol i ho estem perquè els clubs nàutics catalans, que representen una realitat singular amb un ampli arrelament social i esportiu al nostre país, estan en perill.

Fem una mica d'història: el 1878 es va crear el primer club, el Club Nàutic Tarragona, i ja va néixer com a club esportiu amb activitats federades i escoles de vela, que al llarg del temps han contribuït a difondre i impulsar els esports marítims entre la població i a la resta del nostre país. Actualment existeixen seixanta-vuit clubs nàutics federats, dels quals trenta-dos tenen instal·lacions o zona de varada a la platja. D'aquests últims, un total de set compten amb superfícies construïdes i molts d'ells amb zona de restauració. Estem parlant de clubs com el Club i Base Nàutica de Pineda, el Club Nàutic Calella, el de Vilassar de Mar, el Bétulo de Badalona, el Club Marítim de Castelldefels, de Cubelles i Torredembarra per anomenar-ne alguns.

La setmana passada vam ser coneixedors de les disfuncions que la normativa estatal suposa per als clubs catalans. La regulació que fan d'aquestes instal·lacions la llei i el reglament de costes estatal és clarament lesiva per als clubs nàutics i posa en perill el seu futur. L'article 149.3 de l'Estat d'autonomia de Catalunya de l'any 2006 estableix que correspon a la Generalitat, en matèria d'ordenació del litoral, respectant el règim general de domini públic, la competència exclusiva, que inclou, en tot cas, la gestió dels títols d'ocupació i ús del domini públic maritimoterrestre, especialment l'atorgament d'autoritzacions i concessions.

La suposada competència exclusiva de la Generalitat queda absolutament condicionada per l'exercici de les funcions reservades per a l'Estat en el mateix Reial decret de traspassos del 2008, la qual cosa impossibilita a la pràctica que la Generalitat pugui disposar d'una política pròpia en matèria d'atorgament o pròrroga de concessions dels clubs nàutics de platja.

És per aquest motiu que li volem demanar, conseller, quina ha estat, és i serà l'actuació del departament respecte d'aquesta qüestió i quines solucions proposa per donar resposta a aquesta problemàtica.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Sí; gràcies, president. President, conselleres i consellers, diputades i diputats..., senyora diputada, moltes gràcies per la seva pregunta, és molt pertinent, perquè efectivament des de l'inici d'aquesta legislatura no hem deixat de treballar ni un sol dia pel que són les condicions de gestió del litoral.

El litoral ho és tot, són la costa, els ports, les platges i l'activitat que s'hi desenvolupa. De fet, ara fa poques setmanes el Govern de la Generalitat va aprovar un projecte de llei d'ordenació del litoral que ja s'està veient aquí, al Parlament, en el que té molt en compte aspectes paisatgístics i d'ordenació del territori. Però també, efectivament, des del 2008 el Govern de la Generalitat treballa en tot el que és la gestió dels usos de la costa a través del que és la regulació de les concessions de tot tipus d'activitats, les de temporada, evidentment les mateixes concessions dels ports o les activitats més associades al turisme –m'estic referint a restaurants– o també efecti-

vament els clubs, els clubs de mar. Aquests clubs que vostè deia que estan en perill, perquè efectivament és així.

És una activitat molt i molt arrelada al nostre territori des de fa dècades. De fet, no és només una activitat esportiva, sinó també una activitat social, que dona en moltes ocasions relleu al municipi que les acull i que, per tant, és absolutament necessari que la veiem com això, com una activitat no tan sols esportiva sinó també social.

I, efectivament, tot i que des del 2008 tenim les competències delegades, aquestes competències de gestió de les concessions, aquestes competències estan molt condicionades pel que és la gestió en si mateixa d'aquestes concessions. Hi han informes del Ministerio... –depèn de la legislatura canvia de nom–, en aquest cas és de Transición Ecológica, al voltant de la regulació d'aquestes concessions i, sobretot, hi ha un reglament que impossibilita que es puguin desenvolupar amb normalitat. Actualment tenen la superfície restringida a tres-cents metres quadrats. Això creiem que és absolutament insuficient, exclosa la zona de varada. I, per això, en la modificació del reglament que s'està, doncs, tramitant en aquests moments, hem fet al·legacions dels del Govern de la Generalitat perquè aquesta superfície mínima sigui de set-cents metres quadrats i que, a més, les concessions que ja estan caducades no s'hagin d'adaptar a aquesta superfície en el primer terç de la llargada d'aquesta concessió, sinó que puguin fer-ho en nova concessió. Tota aquesta feina...

El president

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

... al marge...

El president

Ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a ajudar els municipis davant dels riscos ambientals

310-00168/12

La següent pregunta és sobre les mesures per ajudar els municipis davant dels riscos ambientals. Pregunta que formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots, consellers, conselleres, diputats, diputades. Conseller Buch, recentment vostè anunciava un conjunt de mesures, amb els responsables també de bombers, per fer front a l'estratègia antiincendis del nostre país. Però, com vostè bé sap, a Catalunya no són només els incendis el que ens preocupa, sinó que per la nostra posició mediterrània el clima té extrems i, per tant, ens podem trobar des de ventades, nevades, els incendis que dèiem, però també moltes vegades les típiques tempestes de gota freda o llevantedes o mediterrànies que afecten amb molta intensitat diferents zones del país.

Aquestes tempestes moltes vegades..., i malauradament els darrers anys hem vist que han provocat, fins i tot, doncs, morts de ciutadans. De fet, des de l'any 2015 hi ha recollides, malauradament, quinze morts de ciutadans degut a aquests episodis

de tempestes molt fortes, molt violentes, amb aiguats i inundacions, eh? Recordarem la Vall d'Aran, recordarem també la ciutat de Girona, recordem també que el Consorci de Compensació d'Assegurances parla de més de 200 milions d'euros aportats per fer front, doncs, a les desgràcies que s'han esdevingut.

I, per tant, parlant també d'aquestes inundacions, també ens agradaria..., doncs, quines són les mesures que el Govern i la seva conselleria impulsen per ajudar els municipis, que moltes vegades són municipis també petits i amb pocs mitjans, per fer front a minimitzar els danys i facilitar la recuperació de la normalitat quan passen aquests episodis d'aiguats i de tempestes tan freqüents, també en virtut del canvi climàtic, que el conjunt del continent està patint.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Gràcies, diputat. És cert que, pel que ens diuen els experts, estem davant d'un fenomen, un fenomen global, però, sobretot, afecta la Mediterrània i es basa en moltes coses, parla del canvi climàtic, parla de l'increment de la temperatura mitjana del mar, que genera anomalies tèrmiques durant l'estiu, que s'allarguen fins a la tardor o l'hivern, eh?, i que es generen tempestes molt fortes i que, probablement, aquestes tempestes es vagin reproduint al llarg del futur.

Vostè ha donat algunes xifres; jo no me'n vull anar més enllà del període d'aquesta legislatura. El 6 de desembre de l'any passat, aquí no gaire lluny, a l'avinguda del Paral·lel van caure 77 litres per metre quadrat en mitja hora. A Orís, el mateix dia, en noranta minuts van caure 124 litres per metre quadrat. A Terres de l'Ebre, el 19 d'octubre es van registrar més de tres-cents litres per metre quadrat amb intensitats de cent litres per metre quadrat en dues hores, i això el que fa és demostrar que estem davant d'un fenomen complex de gestionar i és mediambiental.

També hem de recordar els malaurats episodis de les tretze persones mortes a Mallorca, les tretze persones mortes també a Carcassona o les vint-i-nou a Itàlia o, per exemple, a Alacant, els 244 litres per metre quadrat en sis hores.

Per tant, estem davant d'un fenomen que afecta la Mediterrània, que, previsiblement, es continuarà reproduint, com ens diuen els experts. I, per això, des de l'any 2016, el Departament d'Interior treballa per millorar la detecció anticipada d'aquests fenòmens, i és per això que es va subscriure a un projecte, un projecte europeu, que es diu Anywhere, que és un consorci que està format per trenta-quatre organitzacions d'onze països diferents d'Europa. Ha estat portat per part del Departament d'Interior, per la Direcció General de Protecció Civil, i coordinat per la UPC, concretament pel Centre de Recerca Aplicada en Hidrometeorologia.

D'aquí, d'aquesta feina, ha sortit una eina que es diu A4CAT; és pionera a Europa, i del que es tracta és de detectar preventivament, aproximadament amb dues hores d'anticipació, doncs, fenòmens de pluja intensa i, per tant, possibles inundacions, i s'han referenciat els espais que generen una certa vulnerabilitat a la societat com, per exemple, escoles, centres per a gent gran, etcètera, que continuarem...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de suport als governs locals
310-00169/12

La següent pregunta és sobre les polítiques de suport als governs locals. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Erra.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, president. Consellera, el Pla de Govern d'aquesta legislatura es marca com un dels objectius prioritaris la cohesió social i territorial, i les polítiques relacionades amb el món local es concreten a l'estratègia «Un país d'oportunitats, un país viu». Unes estratègies per tal d'afavorir el desenvolupament econòmic i la qualitat de vida de les persones arreu del país. Per això, i en la línia de fomentar el creixement econòmic i la millora del nivell de vida a tots els territoris del nostre país, ahir, el Govern va adoptar un important acord, aprovar l'estratègia per a la dinamització territorial.

Un acord que vol, per a totes aquelles zones que pateixen despoblament, índex molt elevat de desocupació o bé, per exemple, un alt envelliment de la població, fomentar oportunitats. Com? Doncs, a través de l'activitat econòmica, per tal de buscar solucions de manera coordinada que els permetin créixer econòmicament, diversificar la seva economia i millorar el nivell de vida.

Ara bé, a banda de referir-me a aquest acord de Govern, voldria fer referència, sobretot, a les seves intervencions en aquesta mateixa cambra durant el passat Ple, on va rebre tres interpellacions sobre el món local i en les seves respostes ens va anunciar la recuperació del PUOSC. Tots els que estem al món municipal sabem la importància d'aquest instrument per als ens locals, com a eina de cooperació econòmica per a la realització d'obres i inversions en l'àmbit local.

Per això li volia demanar, consellera, com pensa el Govern desplegar aquestes polítiques amb el món local? Quines són les estratègies?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputada, bé, permeti'm..., primer de tot, la seva pregunta em permet posar en valor tota la feina que es fa des dels governs locals. Certament, és un tema que preocupa. De fet, al darrer plenari, tres interpellacions sobre món local, avui, dues preguntes. Això, a mi, doncs, com a alcaldessa que he estat, em satisfà, perquè posa en valor els ajuntaments com a aquella administració més propera a la ciutadania.

Vostè, senyora Erra, és alcaldessa i ho sap perfectament, sabem totes dues i molts dels que en aquesta cambra hem estat vinculats al món local..., sabem de primera mà la importància del món local i de com, sovint, aquest ha estat menystingut per algunes formacions polítiques i també per part del Govern de l'Estat, i aquest Govern també ho sabem. També ho sabem i sabem la importància del món local i, per això, volem reforçar el desenvolupament territorial, volem impulsar el creixement econòmic al territori, volem generar ocupació, volem millorar la vida de tots els territoris del país i, per això, ahir a Govern, doncs, varem aprovar aquesta estratègia marc «País d'oportunitats, país viu».

Però ho volem fer de la mà del món local; no imposant res, sinó compartint amb el món local i ho farem treballant plegats, compartint aquest projecte per posar en valor l'aliança del Govern de Catalunya amb els ens locals.

També estem compromesos... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera.)* Sí? Ara, sí. Gràcies. També estem

compromesos i volem acompanyar el món local en la creació de noves infraestructures o en la creació de nous equipaments. Parlem, per exemple, de centres de dia, d'instal·lacions esportives, d'obres per dur a terme la instal·lació de fibra òptica en el territori, en els polígons. Avui, l'economia de la Generalitat ens ho permet per primera vegada des de l'any 2012 i per això ho fem, recuperant aquesta eina tan important com és el PUOSC –el Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya–, que vaig anunciar en el darrer ple i que el Govern ja tenim a punt. Un pla que es dotarà de 250 milions d'euros inicialment i que tindrà, sobretot, una especial dotació per a municipis petits i mitjans i a les comarques.

Acabo. Aquest Govern volem impulsar la relació de confiança amb el món local, el reconeixement mutu, les polítiques d'acompanyament, de servei, el compromís ferm amb el món local i, per això, doncs...

El president

Consellera, ha acabat el temps.

La consellera de la Presidència

...aquest pla de dinamització territorial i la recuperació del PUOSC.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el desplegament del decret de territorialització del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya

310-00165/12

La següent pregunta és sobre el desplegament del decret de territorialització del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya. Pregunta que formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Conseller El Homrani, les dades de l'atur i les dades de la filiació a la Seguretat Social de Catalunya, publicades tot just fa un parell de dies, xifren la baixada de l'atur en 14.142 persones i també en un increment de 33.408 el de persones afiliades a la Seguretat Social. Aquestes dades són certament positives i demostren la capacitat de creixement i de generació d'ocupació de l'economia catalana, fins i tot, en un mes on hi ha un increment de gairebé vuit mil persones en la població activa.

Malgrat el positiu d'aquestes dades, no hem d'oblidar que gairebé 382.000 persones segueixen aturades i tampoc hem d'oblidar que moltes altres tenen ocupacions de molt baixa qualitat, precàries i temporals.

Sens dubte, una mesura important per caminar cap a una ocupació estable i de qualitat seria la derogació de les darreres reformes laborals estatals, que precaritzen el mercat laboral. Malauradament, en aquests moments, això no depèn de la Generalitat.

Però sí que podem, des de la Generalitat, posar a disposició dels treballadors, ocupats i desocupats, les millors eines possibles que els permetin orientar-se professionalment, que els permetin formar-se, qualificar-se i cercar feina. Per això, cal apropar el Servei d'Ocupació al territori i, sobretot, a les persones.

L'actual sistema, segurament per la seva dependència d'un repartiment anual amb criteris poc equitatius dels fons destinats a polítiques actives d'ocupació que fa la Conferència Sectorial de Empleo y Asuntos Laborales, no permet una tasca realment coordinada entre tots els actors que intervenen en el Sistema d'Ocupació de Catalunya.

Els ens locals, els ajuntaments, són els millors coneixedors dels seus veïns i veïnes aturats, del seu teixit empresarial i del mercat de treball al seu territori. Per tant, cal fer-los el centre de governança del Sistema d'Ocupació de Catalunya, conjuntament amb altres actors econòmics, amb agents socials, amb agents empresarials, amb agents educatius, de forma participativa i cooperativa.

Cal fer del SOC el punt de partida d'un sistema descentralitzat, que tingui en compte de baix cap a dalt el territori per fer la diagnosi, la planificació, la coordinació i l'execució de les polítiques actives d'ocupació que cada territori necessita.

Per això, conseller El Homrani, voldríem conèixer des del Grup Republicà quin és el capteniment del Govern respecte a la territorialització del SOC, que considerem imprescindible per a una millor adaptació al territori.

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputada, com vostè ha dit, la Llei 13/2015, del SOC, implica modificacions i canvis en el sistema, i un dels més importants i dels més profunds és la concertació territorial, el que anomenem «Coordinació, integració i encaix en el territori de les polítiques actives d'ocupació»; diagnosi, planificació, coordinació i execució d'aquestes polítiques; una governança compartida, compartida amb els agents territorials, amb els agents locals, amb els agents econòmics, socials i els altres tipus d'agents que puguin incorporar-se, i uns procediments de codecisió i de cooperació.

Amb aquest objectiu, en aquests últims anys, hem realitzat gairebé un centenar de reunions amb agents locals, amb agents socials i econòmics, per tal de consensuar el que ha de ser el decret de territorialització del SOC. Una necessitat i una demanda que fa molt –massa temps– que ens demanen el nostre teixit local, el nostre teixit territorial i el nostre teixit econòmic i social.

Amb aquesta voluntat, hem anat treballant des d'una perspectiva que integri les polítiques d'ocupació, formació contínua i de col·laboració amb altres actors; també hem treballat, sempre des d'un respecte a l'autonomia local i a les entitats que formaran part d'aquestes estratègies, el reconeixement de la diversitat geogràfica i diversitat territorial que té aquest país i l'increment de la participació.

El que ens ha de permetre és una integració de les polítiques d'ocupació de baix cap a dalt. Una integració que permeti millorar la resposta a les necessitats del teixit productiu i també de les persones a cadascun dels territoris.

I, finalment, hem pogut, ahir, el consell tècnic, tirar endavant i presentar aquest decret de concertació territorial, el que ens permetrà que ja el 2020 puguem començar a executar aquestes estratègies territorials, de mà a mà, amb cogovernança amb tots els ens locals, amb cogovernança amb tots els agents socials i econòmics, que permetin tenir millors eines per donar solucions a les persones i que es puguin integrar en el món del treball, que és la nostra responsabilitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de memòria històrica
310-00166/12

La següent pregunta és sobre les polítiques de memòria històrica, i la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Consellera, en aquesta cambra, ja hem escoltat diverses vegades que en la història les velles ferides no cal reobrir-les. Sap què li dic, però? Que em ve molt de gust, avui, compartir quin va ser un dels dies que em va impactar més l'última legislatura, el dia que aquest hemicle va aprovar la Llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, perquè les ferides no es reobren, les ferides es curen, es sanen.

És un deute que tenim pendent com a societat, tots mereixem ser recordats i rescatats de l'oblit, perquè, durant la Transició, el que es va fer va ser un pacte de l'oblit. Algú va pensar que ja es faria net, però, no, no se n'ha fet i, com a mostra, el judici polític als nostres companys al Suprem. Les estructures de l'Estat o no han canviat o han canviat molt poc.

I el silenci no cura ferides, no sana l'ànima d'una societat maltractada, ho fan les paraules, el respecte, la comprensió, aprendre del passat per ser millors en un futur, recordar la història i ser capaços de vincular-la al present per crear un demà sense cometre els mateixos errors és el millor antídote contra el feixisme i aquesta ultradreta desvergonyida que està arribant.

És el nostre deure recordar, preservar i fer palesa la memòria silenciada de tantes i tantes persones que van lluitar a favor de la democràcia, la república i les llibertats i que el franquisme, amb la seva repressió sistemàtica, violenta i cruel, va eliminar i silenciar.

El conseller Romeva va ser valent per ser capdavanter en la iniciativa real de reparació, com l'obertura de foses, el banc d'ADN o la Llei de nul·litat de les sentències dels consells franquistes. El segell del company que hauria de ser assegut aquí, al nostre costat i, ara, és un pres polític. Diumenge passat, commemoràvem l'alliberament dels camps de concentració nazis. Recordem que fou ell el que va inaugurar, en nom del Govern de Catalunya, una placa de memorial al camp d'extermini de Mauthausen, recordant totes les persones víctimes de l'holocaust dient: «Cal arrencar d'arrel la llavor de la deshumanització.» Ens recordava també el doctor Josep Fontana un argument malauradament massa actual: «La lluita per les llibertats continua sent vigent, abans per aconseguir una democràcia amb separació de poders i ara perquè aquests poders no acabin separant-se de la democràcia.»

Tot i tenir en compte la gran tasca iniciada en la darrera legislatura, feta potser amb vuitanta anys de retard, consellera, sabem que han agafat de bon grat el relleu...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

...i li demanem quines seran les properes passes.

Gràcies.

El president

Per respondre, té ara la paraula la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Gràcies, president. Diputades, diputats..., senyora Caula, diputada Caula, recordar el conseller Romeva, com molt bé vostè ha expressat..., qui és que ha fet polítiques de memòria pensant en totes les persones, sense exclusió, com també molt bé vostè apuntava, i el conseller Mundó i el conseller Comín, que van treballar conjuntament, doncs, per fer possible la identificació genètica de les persones que s'anaven trobant en les fosses que hi ha escampades arreu del país.

Em pregunta quines són les polítiques que farem. Doncs, miri, ho he dit moltíssimes vegades: està al forn ja la Llei de memòria democràtica, que anirà molt més enllà del que tenim en aquests moments; serà una llei que homogeneïtzarà tot el que tenim present en aquests moments però donarà compliment als principis que algunes lleis, en aquest cas l'estatal, no compleixen del tot, que són els principis de veritat, justícia, reparació i condicions de no repetició.

I amb el que tenim i en el mentrestant nosaltres estem fent feina, com és la localització i identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i el Franquisme. I en aquest cas, doncs, hi ha el mapa de fosses, les 517 fosses geolocalitzades. I durant aquest 2019 –durant aquest 2019–, hem iniciat ja, s'estan duent a terme els diferents estudis a les comarques del Pallars, la Segarra, les Garrigues, el Pla d'Urgell i l'Urgell per ampliar el nombre de fosses que sabem que hi ha i existeixen; el Cens de persones desaparegudes; el Pla de fosses amb les excavacions arqueològiques, antropològiques i les anàlisis genètiques, que aprofito l'avinentesa per demanar als familiars que tinguin indicis de que tenen alguna persona desapareguda o enterrada en alguna de les fosses que facilitin les dades per poder fer l'encreuament de les dades de l'ADN.

Fruit de tota aquesta feina, hem pogut entregar a les respectives famílies les restes de les quatre primeres víctimes que han pogut ser identificades fruit del Programa d'identificació genètica; és més, la darrera va ser aquesta passada setmana, quan vam poder entregar les despulles d'un maqui italià, un partisà que va venir a treballar, a lluitar amb els guerrillers, amb els maquis, per poder-nos alliberar del franquisme. Doncs la setmana passada vam entregar les restes a la seva família i en aquests moments ja poden estar finalment en el seu poble natal, al nord d'Itàlia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya amb relació a la vulneració dels drets fonamentals de llibertat d'expressió i ideològica de joves de Societat Civil Catalana per part del rectorat de la Universitat Autònoma de Barcelona

317-00094/12

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. ¿Cómo valora la reciente sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que señala que el rectorado de la Universidad Autónoma de Barcelona vulneró los derechos fundamentales, derechos como la libertad de expresión o la libertad ideológica, a los jóvenes de Sociedad Civil Catalana?

Muchas gracias.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Bon dia, senyor diputat. M'estranya aquesta pregunta, m'estranya, perquè pensava: «Mira, avui et preguntaran sobre els problemes que realment preocupen els catalans. Per exemple, parlarem de l'Enquesta de població activa, parlarem de com

aquest país aconseguir més rere més baixar la taxa d'atur, de com des de l'any 2012 fins a l'any 2019 hem baixat onze punts l'atur, de com estem a l'11,6 per cent d'atur, mentre l'Estat espanyol està al 14,7 per cent, i, per tant, com mentre a Catalunya baixa l'atur, doncs, a Espanya puja.» Però veig que no, que a vostè el que li segueix preocupant són els problemes que només els preocupen a vostès.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Debo decir que sobre economía hemos presentado decenas y decenas de iniciativas que han recibido el silencio por su parte. En cualquier caso, pues, es positivo saber que para usted la libertad de pensamiento, de conciencia y de actividad en la universidad no es un problema que interese a la gente.

Mire, la sentencia es, en fin, concluyente y es rotunda: se vulneraron derechos fundamentales de alumnos, derechos de libertad de expresión o de libertad ideológica, y eso es especialmente grave que ocurra en una universidad, que se supone que es el templo del conocimiento, ahí donde la gente puede expresar sus ideas con total libertad, compartirlas. Pues no; en Cataluña, una universidad se ha convertido en un lugar donde se vulneran derechos fundamentales de los alumnos.

Y no estamos hablando de políticos, como de manera absolutamente lamentable señaló la señora Laura Borràs, diciendo que eran políticos que iban a buscar problemas, no; quienes organizan las actividades son alumnos, alumnos que ven sistemáticamente vulnerados sus derechos e incluso su propia seguridad personal: han sido reiteradamente agredidos ante el silencio, la indiferencia, cuando no directamente la connivencia, del rectorado de la Universidad Autónoma de Barcelona.

Mire, los jóvenes de S'ha Acabat! también son catalanes –también son catalanes–, y merecerían unas palabras de afecto por parte del presidente que se supone debería ser de todos los catalanes, que es usted. Y aquí tendríamos que adoptar medidas. Hay algunas en las que estoy absolutamente convencido que no coincidiríamos. Nosotros pedimos en su momento la dimisión de la rectora; imagino que usted no lo comparte. Pero hay otras que podríamos empezar a trabajar inmediatamente y en que no debería ser difícil ponernos de acuerdo: cómo mejorar los protocolos de seguridad de las universidades, aceptando y haciendo compatible la autonomía universitaria con el hecho de que los Mossos puedan actuar no cuando las cosas ya se han complicado irreversiblemente sino desde el primer momento. Creo que nos podríamos poner de acuerdo en eso.

Pero, llegados a este punto, y después de la sentencia, creo que un primer paso –un primer paso– podría ser que usted en calidad de presidente de la Generalitat mostrara una mínima empatía, un mínimo de afecto hacia jóvenes que ha sido, repito, sistemáticamente agredidos. Sería terrible que, en pleno siglo XXI –siglo XXI–, en una universidad catalana esté pasando eso y el presidente de la Generalitat de Catalunya...

El president

Diputat, ha acabat el seu temps.

Alejandro Fernández Álvarez

...no solamente no diga nada, sino que... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Diputat... *(Pausa.)* Gràcies, diputat. Per respondre, de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Miri si em preocupa la llibertat d'expressió que en aquests moments tinc una querella per desobediència per mantenir els llaços al Palau de la Generalitat, com un fet de llibertat d'expressió. *(Aplaudiments.)* I en el Palau de la Generalitat hi penja una pancarta que posa «llibertat d'expressió i d'opinió», que és un dels articles fonamentals dels drets universals.

Miri si em preocupa que passin aquests fets que vostè remarca a les universitats i a les escoles, miri si em preocupa..., que el dia 1 d'octubre de l'any 2017 policies i guàrdies civils entressin a les escoles públiques catalanes, colpeguessin ciutadans que estaven votant, els peguessin, els tiressin escales avall. I aquell sí que és el temple de saviesa, on s'ensenya als nostres joves. I això va passar en ple segle XXI. Això sí que va passar, aquesta violència contra ciutadans que estaven exercint el seu dret legítim de vot. Jo no l'he sentit mai –mai– a vostè dir res en contra d'aquella actuació miserable que va tenir la policia espanyola i la Guàrdia Civil espanyola.

I, en tercer lloc, permeti'm que li recordi que, gràcies a Déu, en aquest país les universitats gaudeixen d'autonomia, autonomia universitària –autonomia universitària–, i, per tant, el que jo sempre respectaré és l'autonomia que tenen els centres universitaris. I el que m'agradaria és que justament les universitats, els seus rectors, els seus estudiants, estiguessin ara més que mai al costat de les llibertats i dels drets de Catalunya, més que mai.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a donar resposta a les mobilitzacions socials previstes per a aquesta primavera

317-00095/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí. Bon dia, president. Al novembre el seu Govern no va veure vindre les mobilitzacions de la tardor calenta, i jo li pregunto si aquesta primavera calenta també els agafarà a contrapeu.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; senyora diputada, com sap, efectivament hem tingut una situació conflictiva al nostre país, perquè la situació és conflictiva, perquè estem revertint una situació molt complicada, d'unes retallades dels anys 2010-2011 que, efectivament, per revertir-les, després d'uns anys que ens ha costat molt..., aquest Govern ho està fent.

I totes aquelles manifestacions que vostè ara insinua –dels mestres, del personal mèdic, dels servidors públics i ara també dels bombers–, totes –totes–, les hem resolt. I com ho ha fet aquest Govern? Com ho ha fet? Dialogant, parlant, arribant a acords. Les hem resolt totes. I qualsevol nova situació que se'ns reclami, que és justa i que és legítima, hi insisteixo, perquè partim d'on partim, partim d'unes retallades que estem revertint, la resoldrem amb el mateix sistema: parlant, dialogant i arribant a acords.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

President, el dimarts de la setmana vinent farà justet un any que vostè va ser investit president, i durant aquest any nosaltres hi hem insistit perquè el Govern veiem que no va cara a l'aire, que no governa i que no dona solucions. De fet, el CEO diu que més de la meitat dels catalans i les catalanes considera que aquest Govern no sap com resoldre els problemes del país. Per tant, jo crec que hi ha una disfunció cognitiva entre el que està passant i el que vostès veuen. Vostès no reaccionen, i quan ho fan van tard i malament. Va passar a la tardor i ho veurem ara.

El proper 16 la comunitat educativa ja ha anunciat una vaga perquè no volen retornar els drets laborals perduts, dient que hi ha altres prioritats com l'escola inclusiva o la lluita contra la segregació quan totes sabem que si abaixem ràtios i tenim més professorat l'escola és més inclusiva i segrega menys. Però és que a les universitats també els estudiants aniran demà a la vaga i estan preparant una ILP davant dels incompliments reiterats del seu Govern d'abaixar les taxes universitàries. En dependència, són els treballadors i les treballadores de les residències que avui estaven exigint recursos per poder treballar amb dignitat, i a les portes del parc l'estaven esperant els treballadors i les treballadores socials. En salut, ja no parlaré de les llistes d'espera, que estan disparades; el Servei d'Emergències Mèdiques ahir es va posar de vaga perquè vostès estan incomplint el conveni laboral quan s'estan augmentant les retribucions al personal directiu. Els Mossos han anunciat ja que el dimarts començaran una onada de mobilitzacions per la manca d'efectius. I en infància, vostès no estan pagant a les fundacions dels centres de menors tutelats.

Per cert, molts d'eixos temes depenen de conselleries d'Esquerra Republicana, que moltes vegades sembla que no és responsabilitat de tot el Govern. Doncs, bé, és de tot el Govern, encara que s'amaguen darrere de vostès.

I mentre la primavera calenta està en marxa vostès estan discutint sobre la Creu de Sant Jordi de la senyora Núria de Gispert, una creu, per cert, que ha hagut de rebutjar ella perquè vostès no han tingut el valor de retirar-l'hi, quan era un error de l'alçada d'un campanar donar-la, perquè no estem parlant d'un tuit puntual, estem parlant d'una persona que ja havia estat reprovada per aquest Parlament per fets molt semblants. En definitiva, una tràgica i una trista metàfora del seu Govern i de la seua inacció.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Primer, li demanaria que parli amb més respecte de la senyora De Gispert, que ha estat presidenta d'aquesta cambra (*remor de veus*), molt honorable i membre del Consell...

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

...de Govern de la Generalitat. Li demano que parli amb respecte, per la seva trajectòria.

El president

Silenci.

El president de la Generalitat

Segon, dos temes, dos temes només, perquè vegi com els hem resolt: el tema dels bombers i el tema educatiu.

El tema dels bombers. Després de sis anys –sis anys– en què no s'havia fet cap convocatòria pública per incrementar el nombre de personal dels cossos de bombers, sis anys portava aquest país, nosaltres hem fet un esforç d'una nova promoció de cinc-cents nous bombers, d'invertir més de 90 milions d'euros en un nou parc mòbil de bombers, de tirar endavant la remodelació de parcs de bombers de Figueres, de Girona i de molts altres, i d'arribar a un acord també amb ells; hem arribat a un acord, a un preacord amb els bombers, una situació també enquistada, difícilíssima, tan enquistada com la teníem amb els servidors públics, i la vam resoldre.

I resoldrem també la vaga i les reivindicacions dels mestres que plantegen. Ho ha dit el conseller, i ho ha dit perfecte: són unes condicions de mínims, que estan demanant, i ni aquestes condicions de mínims, amb l'actual situació pressupostària de la Generalitat, no som capaços d'atendre-les. És cert. I li asseguro que és tristíssim, pel president de la Generalitat, haver-ho de reconèixer, però és així. Ara, si vostès la proposta de pressupost amb la qual havíem estat negociant l'haguessin aprovat, una gran part, una gran part de les reivindicacions, una gran part de les reivindicacions dels mestres i dels col·lectius i dels pares i mares...

El president

President, ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...s'hauria resolt.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el procés de desplegament de la renda garantida de ciutadania

317-00093/12

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, quina valoració fa del procés de desplegament de la renda garantida de ciutadania?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Diputat, hi ha hagut una pregunta justament en aquest Ple sobre aquest concepte. Penso que el conseller El Homrani ha deixat les coses molt clares. No sé si vostè vol incidir en algun aspecte més concret sobre la pregunta.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat. Quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. La pregunta era senzilla: quina valoració fa vostè del desplegament. És lògic que no la tingui, perquè la valoració no pot ser una altra que la de fracàs. El seu Govern ha fracassat en el desplegament de la renda garantida de ciutadania, una renda que va ser el fruit d'un gran consens parlamentari i social, i producte de l'esforç dels impulsors i impulsores de la iniciativa legislativa popular. La decisió del seu Govern de contractar una empresa privada per posar ordre en el procés de concessió de les prestacions posa de manifest aquest fracàs.

Però no només això. El mateix director general d'Economia Social ha signat un informe que reconeix allò que fa temps que el meu grup parlamentari denuncia; ho cito literalment: «L'Administració no disposa de mitjans humans i tècnics especialitzats que donin resposta a les necessitats que requereix el servei de suport a la gestió dels processos vinculats a la gestió de la renda garantida de ciutadania.» I justifica l'externalització parcial de la gestió per fer viable –i ho torno a citar– «l'acompliment dels procediments administratius en els terminis legalment establerts».

Senyor president, 620 dies després de la seva posada en marxa, vostès reconeixen no tenir els mitjans humans i tècnics suficients. Tampoc no disposen del reglament de la llei, un reglament que vostès mateixos van qualificar d'indispensable. Quan pensen aprovar-lo? Ahir mateix coneixíem una dada que parla per si sola: la renda garantida de ciutadania no iguala la cobertura de l'ajuda que havia de substituir.

La mala gestió de la renda garantida comporta dos riscos: un, que la ciutadania no la demani perquè la consideri inaccessible –com ja va passar, en gran mesura, amb la renda mínima d'inserció– i que acabem negant a centenars de milers de famílies de Catalunya allò que els reconeix l'Estatut d'autonomia, el dret d'assegurar-los els mínims per tenir una vida digna.

Senyor president, són conscients d'aquest fracàs? Què pensen fer per corregir aquesta situació? Quan pensen proporcionar amb total transparència les dades de manera que puguem saber quantes sol·licituds han estat presentades, quantes denegades, quantes corresponen a complements de persones beneficiàries d'una altra prestació, quantes corresponen a persones sense llar? President, això no ha anat bé, i en el nostre interès i en l'interès del país valdria la pena que esmercessin el màxim d'esforços i d'encerts...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Miquel Iceta i Llorens

...per desplegar adequadament la renda.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, li nego la major: això està anant, està anant bé, està anant bé amb totes les dificultats que tenim. I vostès podrien haver ajudat a que aquestes dificultats fossin menors almenys en dos ocasions i de dos maneres diferents: primer, perquè l'article 155 va ser un gravíssim impediment per desplegar la renda garantida, l'article 155 que vostès van votar (*veus de fons*) –i tant!–, i segon, si haguessin donat suport a la proposta de pressupostos que el Govern de la Generalitat havia treballat i que va intentar buscar aquest consens entre els grups, hi havien més de 300 milions d'euros de renda garantida previstos també allà.

Per què es va quedar afectada pel 155? Doncs perquè no es va poder desplegar el reglament, efectivament. I això ha distorsionat molt l'aplicació de la renda garantida. Hem hagut de resoldre els gravíssims problemes d'aquesta dilació; col·lectius que hi podrien haver entrat i que no ara hi han pogut entrar; no s'ha pogut desplegar el consell de govern de la renda garantida; hem tingut problemes també amb certs complements per poder pactar amb l'Estat i fixar les compatibilitats entre els complements de la renda garantida i les prestacions estatals.

De tota manera, quantes persones estan gaudint a Catalunya d'aquesta renda garantida? Cent deu mil persones, tots aquests beneficiaris: els que ja eren beneficiaris de la renda mínima d'inserció, 66.000, que van passar automàticament a cobrar-les; els beneficiaris de pensions no contributives que no arribaven al topall d'ingressos

exigits per la renda garantida també van passar a cobrar el complement, per tant, 45.000 persones. I destinem, doncs, 80 milions d'euros al tema de la renda garantida.

I seguirem, perquè hem millorat la resposta del ritme de gestió dels expedients de la renda garantida, que és el que també el conseller Homrani els explicava. A juny del 2018 restaven pendents de valorar divuit mil sol·licituds –l'aplicació del 155–, divuit mil sol·licituds pendents de resoldre. Les pendents de resoldre a març del 2019 són tan sols 4.400. És a dir, s'ha recuperat el ritme que calia.

El president

President, ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els drets de la democràcia i la llibertat en el nou context arran dels resultats de les eleccions generals del 28 d'abril

317-00096/12

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Bon dia, president Torra. El passat 28 d'abril va haver-hi eleccions espanyoles amb un resultat històric, però són unes eleccions, jo diria, històriques, per dos motius. Primer: victòria independentista a unes eleccions espanyoles en la història, més escons independentistes que mai, més vots independentistes que mai, trenta-cinc electes el diumenge 28, de seixanta-quatre, que són de forces independentistes. Però són unes eleccions històriques també per l'anomalia democràtica amb la que s'han viscut: amb candidats empresonats, amb en Jordi Sànchez, en Jordi Turull, en Josep Rull, l'Oriol Junqueras i en Raül Romeva, escollits diputats i senadors, que són presos polítics. Per tant, unes eleccions en un context d'una anormalitat democràtica enorme. A Catalunya Oriol Junqueras ha guanyat les eleccions i porta 551 dies empresonat; el senador més votat a Catalunya és Raül Romeva, que porta 443 dies empresonat. Unes eleccions en un context d'anormalitat democràtica absolutament preocupant.

I aquesta anormalitat democràtica, aquesta repressió, aquesta història de repressió per part de l'Estat espanyol la seguim veient també aquesta mateixa setmana: el Jutjat 13 ha posat una fiança de 5 milions d'euros a trenta persones que han sigut processades, gent no mediàtica, no tan mediàtica, però treballadors, funcionaris, càrrecs de la Generalitat, empresaris... Cinc milions d'euros, com a venjança. Que els volen arruïnar la vida, els volen embargar els pisos, els volen embargar els seus béns immobles. I quina ha de ser la resposta? Doncs la mateixa. Quan hi ha repressió, omplim les urnes. Quan hi ha repressió econòmica, omplim la caixa de la solidaritat.

I quan vivim aquest enorme període de repressió que segueix..., hi ha alcaldes citats a declarar, hi ha diputats citats a declarar, hi ha decisions de la junta electoral que són absolutament arbitràries i a més a més ara ja il·legals, o vostè mateix, president, que ha sigut citat a declarar la setmana vinent. La repressió continua, la repressió segueix. I davant d'aquest context de repressió, que... No es posi nerviosa, senyora Arrimadas; de fet, vostès, que han fet zero senadors a Catalunya, es van oferir només a Pedro Sánchez per aplicar el 155 (*aplaudiments*), van oferir els seus sena-

dors només per aplicar el 155! I han fet zero senadors a Catalunya, senyora Arrimadas. Doncs aquesta és la resposta de repressió que sempre –sempre, sempre– tenen: suprimir l'autogovern, empresonar i emmordassar la voluntat d'un poble.

President, amb el 28 d'abril, amb aquest nou context electoral, com valora aquest cicle polític que es pot obrir i com el valora en aquest context de repressió però de defensa per part de Catalunya dels drets de la democràcia i de la llibertat?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputat. I permeteu-me que en primer lloc us agraeixi tot aquest temps passat aquí al Parlament. Trobarem a faltar aquest verb apassionat amb el qual vós sempre heu defensat les vostres posicions. Us desitjo tot l'encert al Congrés dels Diputats. *(Aplaudiments.)*

Efectivament, una part de la seva intervenció..., penso que el Partit Socialistes té un mandat claríssim d'aquest resultat, i ara sabrem..., als que els agrada jugar a escacs saben que hi ha una famosa obertura, l'obertura catalana; és la que nosaltres esperem que faci el president Sánchez, eh?, que sàpiga escoltar bé què han votat també els ciutadans espanyols, que han votat tornar allà on ells ho van deixar: a la taula del diàleg, eh? I penso que si el president Sánchez fa aquesta obertura catalana i no la obertura a no fer res, doncs segur que ens en sortirem. Perquè nosaltres no desapareixerem, no desapareixerem d'aquí. Nosaltres som els diputats del 21 de desembre, eh?, i nosaltres tenim un altre mandat, que és el mandat del 21 de desembre, que arrossega la ratificació del referèndum del primer d'octubre.

Però deïeu també en la vostra compareixença, en la vostra pregunta, tota la repressió que estem vivint en aquests moments. Ja no es tracta de governs de dretes o d'esquerres; de fet, ja no es tracta sinó d'una operació d'estat, i s'hi val tot: s'hi val Junta Electoral central, s'hi val Tribunal de Cuentas, s'hi valen tribunals superiors, s'hi val Tribunal Suprem, s'hi val Tribunal Constitucional. Tot està orientat a criminalitzar una idea i a venjar-se –si em permeten utilitzar també aquesta expressió–, doncs..., una venjança política. De fet, ja no és un estat de dret, és un estat de repressió; no és una democràcia, sinó que tot es fa per la sagrada unitat de la pàtria, i així tot es lliga, i ben lligat.

I ara, efectivament, rebleu el clau en dir la situació injusta i d'extrema gravetat que companys nostres tenen en el Jutjat 13, on s'ha de depositar una fiança absolutament desproporcionada, una fiança que, estic d'acord amb vós..., i faig també aquesta crida a tota la ciutadania que hi participi, que hi col·labori, que ajudi els companys que van fer possible que el poble de Catalunya s'autodeterminés; és gairebé un deure i una obligació de tots els catalans col·laborar-hi. Sé que Catalunya no fallarà, sé que a tots aquests companys els ajudarem.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Digui'm, senyora Arrimadas, per què em demana la paraula?

Inés Arrimadas García

Sí, presidente, por una cuestión de orden.

El president

Digui.

Inés Arrimadas García

Hace unas sesiones de control usted me quitó la palabra, me quitó tiempo de intervención cuando yo le dije a los diputados que no se pusieran nerviosos. Ahora mismo el señor Gómez del Moral acaba de hacer en su intervención la misma, exac-

ta frase que yo hice, pero usted no sé si estaba distraído o que, cuando hace la misma afirmación un compañero de filas, no hace lo mismo. Le quiero preguntar cuál es su criterio para que a mí me quitara más de veinte segundos de intervención y al señor Gómez del Moral no le haya hecho absolutamente nada en su intervención. ¿Lo puede explicar a toda la cámara?

Gracias.

El president

Senyora Arrimadas, em correspon a mi gestionar el Ple (*veus de fons*)..., em correspon a mi gestionar el Ple, i això és el que faig a cada ple. En algunes ocasions li agradarà més, en algunes li agradarà menys, però em correspon a mi gestionar el Ple.

Continuem. La següent pregunta... (*Inés Arrimadas García demana per parlar.*) No, no, senyora Arrimadas, continuem. La següent... (*Inés Arrimadas García intervé sense fer ús del micròfon.*) No, no entrarem en un debat, senyora Arrimadas. La següent pregunta la formula... Digui'm, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Por una cuestión de orden.

El president

Digui.

Inés Arrimadas García

Le acabo de pedir explicaciones de cuál es el criterio que usted ha seguido para dar la palabra...

El president

Senyora Arrimadas, no entrarem en un debat ni m'ha de demanar explicacions. No té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera com s'ha d'afrontar la crisi democràtica de l'Estat espanyol

317-00097/12

Senyor Batet. Formula la pregunta el senyor Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Quan vulgui, senyor Batet.

(*Remor de veus.*)

Albert Batet i Canadell

Bé; gràcies, president Torrent, pel seu to. Molt honorable president Torra, és evident que l'Estat espanyol, que la monarquia espanyola viu una greu crisi democràtica. Alguns poders d'alguns partits polítics, mediàtics, econòmics, intenten amagar l'evidència; però la realitat és molt tossuda, com greu és la crisi democràtica que viu l'Estat espanyol. A la repressió policial de l'1 d'octubre hi hem d'afegir la repressió policial del Jutjat del 13, amb persones afectades també des d'un punt de vista econòmic; hi hem d'afegir presos polítics, presos que ara són diputats del Congrés dels Diputats i senadors que estan a la presó perquè són presos polítics i que demanen la seva llibertat, i hi hem de sumar els exiliats.

I ara a més a més hi hem de sumar els fets de fa unes setmanes. Hem vist com s'ha intentat impugnar la candidatura de la nostra formació política, de Junts per Catalunya, a les eleccions europees, intentant impugnar els drets polítics del president Puigdemont, del conseller Comín, de la consellera Ponsatí; i a més a més posant pals a les rodes i obligant-nos a fer-nos recórrer a aquestes eleccions sense igualtat de condicions.

A més a més, hem vist com vostè mateix, president Torra, se sumen als presidents represaliats de Catalunya: el president Mas –no cal dir-ho–, amb el Tribunal

de Cuentas, etcètera, amb la seva inhabilitació; el president Puigdemont i tot el seu Govern, i ara vostè també ha estat imputat per defensar els drets polítics i la llibertat d'expressió, els drets de la ciutadania. Sabem que hi ha una gran campanya contra vostè i contra el seu Govern per amagar també l'acció de govern del dia a dia, perquè és un govern que a més a més de governar ha de defensar els drets de la ciutadania.

President, el nostre grup parlamentari l'acompanyarem sempre, acompanyarem sempre i tantes vegades com faci falta el president de la Generalitat de Catalunya per defensar els drets i les llibertats, perquè els seus drets i les llibertats són els drets i les llibertats del poble de Catalunya, del conjunt de catalans i de les catalanes. I persistirem, persistirem i persistirem, perquè sabem que persistint guanyarem. I en tots els àmbits, com la Junta Electoral Central, com el Tribunal Suprem, a nivell internacional. Perquè, després de guanyar la batalla jurídica a Bèlgica, a Escòcia, a Suïssa i a Alemanya, aquest cop també hem guanyat una batalla jurídica en camp contrari, a Madrid, al Regne d'Espanya. El president Puigdemont, que no és cap *fugado* –com diuen fins i tot resolucions judicials–, serà candidat a les europees, a pesar de Ciutadans i del Partit Popular.

I per això, senyor president, li demanem com creu que hem d'afrontar la crisi democràtica que viu l'Estat espanyol.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, diputat. La justícia espanyola no és que estigui en hores baixes ja: és que ha baixat a baix de tot, ja està, ja no pot baixar més. I, per tant, el seu prestigi és absolutament inexistent, aquí i en qualsevol país democràtic a Europa. Per això el ministre Borrell ha de gastar-se milers de milions d'euros per poder remuntar la imatge d'Espanya a l'exterior; això ho veiem cada dia. D'això d'aquests *chiringuitos* del senyor Borrell, els promotors de la paraula «*chiringuito*» no se'n queixen mai (*el president riu*), però déu-n'hi-do la manera de malgastar i malversar diners que fa l'Estat espanyol per poder, d'alguna manera, treure el cap en el que és un autèntic desgavell de la justícia espanyola.

I la nostra resposta, quina ha de ser en aquest punt? La resposta que ha estat sempre: democràcia, democràcia i democràcia, perquè el nostre terreny de joc és aquest, i la nostra manera d'actuar, si l'estratègia és democràcia, la tàctica són les urnes, i allà on hi ha urnes, nosaltres votem. I, per tant, jo estic segur que en aquestes properes eleccions, davant d'aquest tsunami de la repressió, hi haurà un autèntic tsunami democràtic que tornarà a fer, com deia abans..., però hi ha qui pensa que els independentistes desapareixerem, i els independentistes tendim a multiplicar-nos elecció rere elecció. I, per tant, en aquestes properes eleccions tornarà a passar el mateix, a les ciutats i pobles del nostre país, i al Parlament Europeu, l'independentisme tornarà a tenir una victòria aclaparadora, una altra victòria més. Sí, sí, senyora Arriadas, tornarà a tenir una altra victòria més, així com vostès van cap avall, vostès estan en procés de liquidació a Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, sí. I, per tant, aquesta és la manera en què nosaltres hem de tirar endavant.

Jo voldria també agrair-vos el vostre suport personal. Efectivament, jo he d'anar a declarar, gràcies a la querella que m'ha posat un grup d'aquesta cambra, que la seva política és aquesta, anar posant querelles, aplicar l'article 155, carregar-se les nostres institucions, fracturar la societat, però no se'n surten. No se'n sortiran mai, fracassaran sempre, perquè el poble de Catalunya mai donarà suport als que volen fracturar-lo i als que volen trencar-lo. Jo no aniré al tribunal a defensar-me de res, aniré a acusar l'Estat de la violació dels nostres drets fonamentals.

(*Aplaudiments.*)

El president
Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del seu primer any com a president de la Generalitat

317-00092/12

La darrera pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, la próxima semana se cumple un año de su investidura, ¿qué balance hace de su gestión al frente de la Generalitat de Cataluña?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, expectant davant de la seva última pregunta, confio que el seu desenvolupament estigui a l'alçada del que ha sigut aquest any tan agradable que hem passat junts i, per tant, espero el seu desenvolupament.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada. (*Remor de veus.*) Silenci.

Inés Arrimadas García

Por suerte para usted, esta no es mi última intervención, será mañana, así que hoy le voy a hacer una pregunta al presidente. Pero bueno, de verdad, no demuestre usted tanto lo poco hábil que es respondiendo preguntas al Gobierno, de verdad, que es que usted presidente de la Generalitat, le pagamos el sueldo para eso.

Mire, usted no puede hacer balance de gestión porque no han hecho nada, no han hecho nada por los problemas de los catalanes. Porque usted es el presidente del lazo, que le funciona como una venda en los ojos, porque usted no quiere ver a Cataluña, no quiere ver a más de la mitad de los catalanes que no queremos la separación. No quieren ver el daño que ha hecho en nuestra sociedad ese *procés* que es una mentira, es un *fake*, y ustedes lo saben. No quieren ver los problemas sociales de los catalanes: no quieren ver los barracones, no quieren ver las listas de espera de dependencia, no quieren ver la falta de guarderías públicas, no quieren ver los problemas de inseguridad que tienen los catalanes en muchos barrios y en muchas calles de Cataluña.

¿Qué ha hecho el Govern en este año? Se lo digo yo: enchufar a sus amiguetes con sueldazo, que eso se le da muy bien, eso que nunca falte; jalea la violencia de los CDR, que en eso también usted es un experto; darle la Cruz de Sant Jordi a una señora conocida por su xenofobia y reprobada por este mismo Parlamento; pero lo que ya ha sido una indecencia, incluso ya para ustedes, ha sido llevar el delirio separatista al campo de exterminio de Mauthausen, una auténtica vergüenza.

¿Pero saben lo que también han hecho en este año? Desobedecer a los tribunales. Y yo solo le digo una cosa, señor Torra, se empieza desobedeciendo a los tribunales y se acaba fugado de la justicia. No sé si usted aspira a ser el compañero de piso de Puigdemont en esa casa de los fugados de Waterloo. Eso sí –eso sí–, fugados de la justicia con paguita a final de mes, que para los *processistes* ya sabemos que eso..., que nunca falte de nada.

Mire, usted es un presidente imputado por desobediencia; usted es un presidente tutelado por un fugado, y usted es un presidente cuestionado por el propio Parlamento de Cataluña. Quítese la venda amarilla de los ojos, señor Torra, mire a los

problemas sociales de los catalanes, mire a la mayoría social de los catalanes que no somos independentistas. Miren el daño que ha hecho el *procés*. Y, sobre todo, no se confundan –no se confundan. No confundan a Cataluña con el independentismo, pero, sobre todo, no confundan a Sánchez con España, porque Sánchez es un presidente elegido, pero, desde luego, no está a la altura del gran país que es España y que ustedes no van a...

El president

Diputada...

(Aplaudiments.)

Per respondre de nou... Quan vulgui, president.

El president de la Generalitat

Per uns moments pensava que ens decebria i no –no–, menys mal, ha estat un bon final –ha estat un bon final.

Miri, senyora Arrimadas, escolti un moment. *(Silenci.)* Sent aquest silenci, senyora Arrimadas? Doncs aquest silenci és el que queda del seu pas pel Parlament, el no-res. *(Aplaudiments.)* El no-res. Vostè no ha construït res, no ha volgut dialogar amb ningú, ha crispat, ha volgut trencar, ha volgut fracturar. Vostè és l'antipolítica. Vostè vol per a aquest país l'antipaís, és a dir, vostè vol aplicar..., l'única política que té vostè per a Catalunya és aplicar-li l'article 155, és a dir, és carregar-se les seves institucions. No tenen absolutament cap projecte i per això han fracassat. Jo ja l'hi he dit, l'hi porto dient unes quantes sessions de control, han fracassat i continuaran fracassant. Vostès estan en liquidació a Catalunya i és així.

I miri, a més a més, mal dia per fer l'última pregunta, mal dia, perquè jo li recordo, em sembla que vostè va entrar en aquest Parlament el 2012, doncs mirem un parell de xifres interessants. Xifra d'atur del 2012: 22,5 per cent. Xifra d'atur abril 2019 a Catalunya: 11,6 per cent. Ha baixat onze punts l'atur a Catalunya, onze punts. Mentre vostès prediquen l'apocalipsi, aquest país ha tirat endavant –aquest país ha tirat endavant. *(Aplaudiments.)*

I miri, em queden pocs segons però li voldria demanar tres favors. Primer, ja que vostès només han parlat de mi durant la campanya, inclús posant-me allà la foto, en aquell faristol del seu company, del senyor Rivera, tota l'estona allà, en el seu debat, doncs ara que va a Madrid, escolti'm, aprofiti i a Madrid, des de la tribuna del Parlament, parli dels problemes de Catalunya, en lloc de parlar del senyor Torra, parli dels problemes de Catalunya. *(Remor de veus.)* Primer favor que li demano.

Segon –segon–, segon favor que li demano: aprofiti els dies que quedin, faci política. Vingui al Palau, vingui a parlar amb mi, vingui a parlar. Miri, només hi ha un rètol que posa «Llibertat d'expressió i d'opinió», espero que aquest pugui passar-lo. *(Rialles.)*

I tercer, si us plau, la seva col·lecció de cartellots, de llaços, etcètera, cedeixi-la al Museu d'Història de Catalunya, perquè ens ajudarà a explicar molt bé... *(Aplaudiments.)* Ens ajudarà a explicar molt bé...

El president

Ha acabat el temps. President...

El president de la Generalitat

...com aquest poble va aconseguir la independència.

(Aplaudiments.)

El president

...ja no té la paraula. Gràcies.

Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya acumulats

237-00003/12 i 237-00004/12

Acabada la sessió de control, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presentació i votació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2018, que presentarem conjuntament amb l'informe corresponent al 31 de desembre de 2018. *(Remor de veus.)*

Abans de començar aquesta presentació, els faig avinent que aquest punt se substantiarà, com hem dit, conjuntament amb el següent, per tant, l'informe fins al 31 de desembre. I, per presentar-lo, té la paraula el diputat senyor Espinosa.

(Pausa llarga.)

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, molt bon dia. La intervenció d'avui la faig en qualitat de diputat interventor i en nom dels altres dos diputats interventors elegits per aquest Parlament, el senyor Narcís Clara i Marc Sanglas.

Avui intervinc per explicar els informes sobre el compliment del pressupost corresponent al primer i segon semestre de l'exercici pressupostari del 2018, abans de sotmetre'l a votació i, si escau, a la seva aprovació per aquest Ple. Tot això ho faig en compliment del previst a l'article 37 del Reglament del Parlament de Catalunya. Permetin-me, una vegada més, que agraeixi a la oïdora de comptes la facilitat que ens dona als diputats interventors per fer la nostra feina.

Pel que fa al pressupost del 2018, el primer que cal tenir en compte és la situació de pròrroga pressupostària que s'ha mantingut durant tot l'any 2018 i, per tant, el pressupost del Parlament ha estat el corresponent a l'exercici 2017. L'import del pressupost inicial ha sigut de 53.650.703 euros. Les modificacions pressupostàries que comporten un augment de crèdit inicial han suposat 6.038.193 euros. Per tant, el pressupost definitiu ha sigut de 59.688.896 euros.

Bé, quina ha sigut la distribució pels diferents capítols? Doncs al capítol I, remuneracions del personal, ha estat de 28.026.115 euros, que representa el 46,95 per cent. Les despeses corrents de béns i serveis han sigut de 10.350.444 euros, que representa el 17,34 del total. El capítol IV, transferències corrents, han sigut de 18.655.188 euros, que representa el 31,25 del total. El capítol VI, d'inversions reals, ha pujat a 2.647.145 euros, que representa el 4,43 per cent del total. I, finalment, el capítol VIII, variació d'actius financers, ha pujat 10.000 euros, que representa el 0,02 del total.

A data 31 de juliol s'han reconegut obligacions per un import de 34.095.990 euros, la qual cosa suposa una execució del pressupost del 57,12 per cent.

Des del dia 31 de juliol fins a la data de tancament de l'exercici no s'ha tramitat cap altre expedient de modificació que comporti un augment dels crèdits inicials. Conseqüentment, el pressupost definitiu ha estat de 59.688.896 euros, i el seu detall per capítols és el següent.

La remuneració de personal ha pujat a 29.077.365 euros, que representa el 48,71 per cent del total. De capítol II, les despeses corrents de béns i serveis, han sigut de 9.725.448 euros, representa el 16,29 del total. D'aquestes despeses vull destacar el rènting dels ordinadors de les diputades i dels diputats, el rènting dels equips utilitzats per l'Administració parlamentària, els grups parlamentaris i els serveis de lliure accés o vinculats a persones externes: biblioteca, sala de premsa, etcètera. També vull destacar el manteniment de la climatització, el sistema de conferències i votacions dels audiovisuals, ascensors, sistemes de seguretat. També és important el projecte Aula Parlament; el Parlament, com vostè ja saben, ha ampliat i reestructurat les activitats educatives que ofereix.

El capítol IV, transferències corrents, ha suposat una despesa de 18.328.938 euros, que representa el 30,71 per cent del total. I el capítol VI, inversions reals, amb

una quantia de 2.545.145 euros, representa el 4,27 del total. D'aquest capítol d'inversions, les despeses més importants fan referència a inversions en diferents programaris informàtics, subministrament de maquinària informàtica de seguretat, impressores, escàners, i inversions en equipament audiovisual, i, finalment, una partida en inversions en immobiliari.

Quant al capítol VIII, variació d'actius financers, l'import ha sigut de deu mil euros, que representa el 0,02 del total.

Bé, del total del pressupost, s'han reconegut obligacions per un import de 57.751.799 euros, que suposa una execució del 96,75 per cent. I d'aquesta execució, doncs, en el capítol de personal han sigut 29 milions d'euros; en les despeses corrents, al voltant de 8 milions i mig. La transferència..., això representa una execució del 89,15 per cent. De transferències corrents, s'ha executat el 99,70 per cent; d'inversions reals s'ha executat el 70,46 per cent, i de la variació d'actius financers s'ha executat el 100 per cent del pressupost.

Bé, d'aquestes obligacions que han sigut reconegudes, quantes s'han pagat ja? Els pagaments efectius d'obligacions reconegudes durant l'exercici 2018, que ascendeixen a un global de 57.001.614 euros..., i resten pendents de pagar obligacions reconegudes per 750.185 euros. És a dir que s'ha pagat ja el 98,70 per cent de les obligacions reconegudes i que resten per pagar el 95,50 per cent respecte al pressupost definitiu.

Per tant, una vegada tenim les obligacions, què ens queda?, quin és el romanent de què disposem?, quins són els romanents de crèdits de què disposem? Doncs aquest romanent de crèdit de què disposem és d'1.937.097 euros, que representen el 3,25 per cent del pressupost definitiu.

Una part d'aquests crèdits, d'aquest 1.937.097, són crèdits vinculats a l'execució de contractes en curs i són de caràcter incorporable. La quantia d'aquests és de 446.163 euros. I, per altra banda, tenim l'import del romanent de crèdit disponible, susceptible de traspàs al fons de romanents; és d'1.490.934 euros. Per tant, aquestes són partides que lògicament podrem aprofitar en l'exercici de 2019.

Al romanent de crèdit disponible, per tant, d'1.490.934 euros, li hem de sumar uns ingressos de caràcter no pressupostari recaptats durant l'exercici 2018, per un import de 70.674 euros, i tot junt conforma un import total d'1.561.608 euros, transferibles als fons de romanents.

Finalment, vull destacar en l'apartat de contractació el nombre d'expedients de contractació tramitats durant l'exercici 2018. Aquests han estat de vuit, alguns d'ells conformats per diferents lots i, per tant, susceptibles d'adjudicació a diferents licitadors, i aquests expedients s'han anat executant durant l'exercici 2018, i també durant l'exercici del 2019. La majoria són expedients precisament de caràcter pluriennal. Aquests contractes deriven d'un acord marc per un total de quatre. Han sigut negociats sense publicitat tres, i amb caràcter obert, cinc.

I amb això, doncs, amb aquestes dades, amb aquesta síntesi, i a grans trets, els he explicat l'informe d'execució i compliment del pressupost de 2018, per al qual demano, en el meu nom i en el del grup que represento, així com en nom dels altres dos diputats interventors i els grups que representen, la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espinosa.

Un cop acabada la presentació, els demano si es poden aprovar per assentiment ambdós informes. *(Pausa.)* Si algú m'està escoltant..., es poden aprovar per assentiment els dos informes? *(Rialles.)* Molt bé.

(Diversos diputats demanen per parlar.) D'acord. *(Veus de fons.)* Sí, sí, sí, ho he vist –ho he vist. Per tant, digui'm... Em demanen la paraula... No hi ha un torn pre-

vist d'intervencions... O sí; hi hauria una intervenció d'un minut i mig, si volen pronunciar-se sobre el contingut dels informes.

Pel Subgrup de la CUP - Crida Constituent...

Maria Sirvent Escrig

Sí; gràcies, president. Simplement per demostrar el nostre sentit de vot, que serà una abstenció, en consonància..., tal com ho hem fet en els altres exercicis pressupostaris, en els altres informes. No és per una incorrecció tècnica dels informes; entenem que els informes són absolutament correctes a nivell tècnic, però nosaltres, en concordança amb el nostre posicionament en contra dels pressupostos del Parlament, ens abstindrem respecte a aquests dos punts.

El president

Gràcies, diputada. Atesa, doncs, aquesta manifestació, haurem de votar els informes. Per tant, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, passarem a la votació, doncs.

Votarem en primer lloc l'Informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data 31 de juliol de 2018. Passem a la votació.

Comença la votació.

L'informe en data 31 de juliol de 2018 ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar l'informe a data 31 de desembre de 2018.

Comença la votació.

El segon informe, és a dir, en data 31 de desembre de 2018, queda aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Queden, doncs, aprovats, els informes sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data 31 de juliol i 31 de desembre de 2018.

Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

202-00047/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va sol·licitar la tramitació en lectura única d'aquesta iniciativa legislativa. Segons els criteris establerts per la Mesa, s'ha de fer un primer debat i votació perquè el Ple acordi, si escau, la tramitació d'aquesta proposició de llei pel procediment de lectura única.

El debat, per tant, ha de girar entorn del supòsit habilitant de l'article 138.1 del Reglament i de valoració general del text, l'oportunitat, els principis i criteris que informen la proposta, seguint les regles del debat a la totalitat dels articles 116.1 i 138.3 del Reglament.

Per tant, en aquest primer debat es donarà un torn de deu minuts per al grup proponent, en aquest cas el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i de cinc minuts per a la resta de grups i, òbviament, dos minuts i mig als subgrups parlamentaris.

Per tant, en primer lloc té la paraula el diputat senyor Rafel Bruguera. Quan vulgui.

Rafel Bruguera Batalla

Senyor president, honorable consellera, diputades i diputats, una salutació cordial també al senyor Carles Duarte, president del Conca, i a la senyora Isona Passola,

també del Conca, que ens acompanyen en aquest debat. La Llei 6/2008, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, es va aprovar l'any 2008 amb un ampli acord, amb un ampli consens polític, social, i també en el sector, en el món de la cultura, cosa que en el nostre país no és del tot fàcil. Però les retallades pressupostàries varen venir ben aviat: al cap de tres anys el conseller Mascarell, a través de les lleis òmnibus, infringia la primera important retallada al Conca; després vindrien les lleis de mesures fiscals i financeres, les lleis d'acompanyament als pressupostos de 2014 i 2015. El Conca va quedar desvirtuat en bona part i reduït, des del nostre punt de vista, a la mínima expressió; pràcticament només com un organisme de protocol i d'anàlisi avaluadora de les polítiques culturals.

Per abordar aquest debat de fons, és a dir, el del futur del Conca, la passada legislatura, i a proposta precisament del nostre grup parlamentari, es va crear un grup de treball en aquesta casa per analitzar, per debatre, per pensar sobre el futur del Conca, que jo mateix vaig tenir l'honor de ser-ne el relator ponent. Els treballs es varen desenvolupar però es varen quedar pendents només de l'aprovació de les conclusions en el moment en què es va dissoldre la cambra.

A nosaltres ens hagués agradat que avui haguéssim pogut fer aquest debat, aquest debat de fons, aquest debat de repensar entre tots i intentar donar nou contingut, noves responsabilitats i noves competències al Conca. Però malauradament hem de resoldre dos temes urgents, urgentíssims, si no volem que mori, que quedi liquidat per inanició o per inacció del Govern.

En primer lloc, la renovació dels set membres del seu plenari. Tots vostès saben que des del 21 de gener passat es troba en una situació de paràlisi, de la qual advertim i denunciem des de fa molt de temps. Des d'aquest dia, el plenari només està format per tres dels seus set membres, i aquesta situació afecta el quòrum necessari per prendre acords vàlidament per part del plenari, ja que, com també vostès saben, per a la constitució del consell és necessària la presència com a mínim de tres membres, inclosa la presidència.

Han passat un conseller i dues conselleres. Per tres vegades s'ha demanat als grups parlamentaris que proposessin noms. Nosaltres ho hem fet, hem complert amb les nostres obligacions i amb la nostra responsabilitat, i ens consta que molts, la majoria, no sé si tots, però la majoria de la resta de grups parlamentaris també. Qui no ha fet els deures, diputades i diputats, és el Govern, perquè, a diferència d'altres organismes, la competència per proposar al Ple del Parlament els noms que han de conformar el plenari del Conca correspon, és responsabilitat i competència del president de la Generalitat de Catalunya.

Demanem al Govern, doncs, que entomi les seves responsabilitats, les seves competències i obligacions i que en pocs dies puguem esvaïr els dubtes que s'han generat sobre l'última voluntat per part del Govern pel que fa al Conca.

I la segona, la segona gran urgència, la que debatem avui, modificar la Llei del Conca amb dos objectius molt concrets: en primer lloc, evitar que la situació actual es torni a repetir en el futur, i resoldre l'*impasse* en què es troben avui, o en què ens trobem avui, i que el Conca pugui continuar desenvolupant amb normalitat les seves funcions, les seves obligacions, que les hi va encomanar aquesta cambra, fins que es produeixi la renovació, que esperem que sigui aviat, dels seus membres.

Vista la inacció del Govern sobre un problema que es veia venir –ho repeteixo: que es venia venir– i que nosaltres havíem..., del qual havíem advertit reiteradament en aquesta casa, el Parlament, al respectiu conseller i conselleres i també als mitjans de comunicació, el nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, va decidir prendre la iniciativa a través d'aquesta proposta, aquesta Proposició de Llei de modificació de la Llei de creació del Conca.

La proposició de llei consta bàsicament de dos articles i d'una disposició transitòria. L'article primer modifica l'apartat 3 de l'article 6 de la llei, incorporant que la presidència de la Generalitat disposa d'un termini màxim de deu dies des del cessa-

ment dels membres del consell per elevar la proposta de llista de substituïts; és a dir, posem deures al president de la Generalitat perquè si aquesta circumstància es torna a produir no quedi el tema *sine die* sinó que tingui un termini concret per formular la proposta al plenari del Parlament.

L'article 2 preveu que, en tot cas, si la presidència de la Generalitat no compleix l'article anterior, els membres del plenari del Conca puguin continuar exercint el càrrec en funcions fins que siguin elegits els següents membres.

I finalment hi ha una disposició transitòria, que només seria d'aplicació en la situació actual, i és que els membres que varen cessar i que no podien ser renovats el dia 21 de gener puguin continuar en el seu càrrec en funcions fins que siguin elegits els nous membres, és a dir que el Conca, des de que s'aprovi, que espero que sigui demà, aquesta proposició de llei fins que el Parlament, a proposta del president de la Generalitat, elegeixi els nous membres, que esperem també que siguin, si pot ser, hores o dies, doncs, pugui continuar exercint, el Conca, les seves funcions amb normalitat.

I, finalment, pel que fa a la tramitació per lectura única, simplement justificar-la amb dos criteris. En primer lloc, perquè es tracta d'una modificació molt puntual –molt puntual– i molt concreta de la Llei del Conca, i, en segon lloc, per la urgència, que em sembla que no cal estendre-m'hi més, perquè ja ho he expressat al llarg de la meua intervenció, la urgència en resoldre la situació actual i permetre que, encara que sigui interinament, pugui continuar exercint les seves funcions.

Diputades i diputats, pel nostre grup parlamentari, per nosaltres, el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts és un organisme bàsic, fonamental, en la política cultural del nostre país. I, per tant, nosaltres modestament hem intentat ocupar-nos-en des del primer moment, hem intentat col·laborar, i això els consellers i conselleres em sembla que així ho poden dir, més enllà de la nostra funció, evidentment, d'impuls, de crítica i de control al Govern, que, en part, és el que fem avui, de proposar una solució, encara que sigui momentània, vista la inoperància, vist que el Govern, com en altres casos, com en altres qüestions, també en matèria de cultura, malauradament, no governa, sinó que està prioritzant altres qüestions.

Espero que els grups parlamentaris hi donin suport, en primer lloc, avui a la tramitació en lectura única, i demà, amb l'aprovació, si es dona el cas, de les esmenes, doncs, es pugui aprovar aquesta proposició de llei, convertir-la en llei, i, per tant, que sigui d'aplicació a partir de demà passat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara dels grups per posicionar-se sobre la iniciativa. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Héctor Amelló.

Héctor Amelló Montiu

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados, diputadas, miren, ciertamente este no es el debate que se merece el Conca, ciertamente. Es evidente que el Consejo de Cultura y Arte lo que necesita es que nos replanteemos el modelo. La pregunta que deberíamos responder es: ¿qué función tiene que cumplir el Conca en el sistema cultural y artístico de Cataluña? Este es el debate que deberíamos plantear aquí hoy; un debate sobre el modelo, un debate sobre el fondo, sobre las funciones, sobre cómo conseguir que precisamente el Conca cumpla las funciones que legalmente tiene encomendadas, y que lo haga con eficacia, y que sea determinante, y que tenga influencia para marcar las líneas estratégicas de la cultura y el arte de los próximos años en Cataluña.

Pero en vez de ese debate en profundidad sobre cómo mejorar el modelo, lo que el PSC nos propone hoy es modificar un par de articulitos de la ley para que los actuales cargos, que están nombrados a dedo y cuyo mandato ha expirado, puedan

continuar de forma vitalicia o hasta que la presidencia de la Generalitat decida renovarlos.

Miren, yo creo que tenemos un nombre para esta modificación de esta ley, y creo que la podríamos llamar «la ley Passola», una modificación que permite que una persona que detesta profundamente España y desprecia a los votantes constitucionales se pueda perpetuar en el cargo hasta que lo decida el Gobierno, que se caracteriza precisamente por esto mismo: detestar profundamente a España.

Lo que nos viene a decir el PSC con esta propuesta de modificación es que, como el Gobierno es incapaz de proponer una lista de personas para sustituir al actual consejo, como les correspondería hacer, pues se modifican un par de articulitos y así les ayudan a salir del apuro.

Pero yo me pregunto: ¿ustedes creen que, a este Gobierno, a los partidos separatistas, les importa cumplir la Ley del Consejo de Cultura y Arte? Si son estos partidos los que han dado un golpe de estado. ¿Realmente creen que les preocupa cumplir un par de articulitos de la Ley del Conca? Pero ¿realmente creen que a estos partidos que han puesto en riesgo las libertades y los derechos de todos los catalanes les preocupa cumplir esta mínima modificación que ustedes proponen? Yo que creo que evidentemente no; no les preocupa lo más mínimo.

Es más, ustedes les están haciendo un gran favor, cosa que tampoco me sorprende. Ustedes proponen, en esta modificación de ley, incluir una disposición transitoria que diga lo siguiente: «Excepcionalmente, los miembros que han agotado su mandato el 21 de enero de 2019 podrán continuar ejerciendo su cargo en funciones mientras no sean elegidos los nuevos miembros.»

Y yo me pregunto: ¿realmente no se han dado cuenta de que los partidos separatistas tienen muy poco interés en renovar los miembros del Conca, que algunos miembros llevan con el mandato agotado años, que no han sabido proponer ninguna propuesta de renovación? ¿Realmente no se dan cuenta de que esta modificación de ley lo que hace es ocultar esa situación jurídicamente irregular que justamente vienen a denunciar en la propuesta? Lo que aquí sucede es nuevamente que el PSC está blanqueando la inacción del señor Torra, y cada vez que los partidos separatistas tienen un problema, por pequeñito que sea, pues ahí está el PSC para sacarles del apuro.

Miren, el Gobierno actual tiene plena capacidad para proponer una lista de miembros del consejo. Si no la propone, que no lo ha hecho, es porque es un gobierno débil que no está aquí para gobernar, que no parece tener ni la capacidad de renovar el consejo del Conca. Si tanto interés tienen en usar el dedazo para renovar el Conca, solo tienen que coger y llegar a un acuerdo con los partidos separatistas y tendrán renovado el consejo; acuerdan entre ustedes qué amigos quieren colocar en el consejo y listo, y lo tienen solucionado. Solo tienen que pastear un poquito y llegar a un acuerdo. Ustedes más los partidos separatistas suman mayoría absoluta, suficiente para renovar el consejo.

Pero, miren, no cuenten con nosotros. Nosotros lo que queremos es precisamente eliminar los dedazos y también queremos eliminar los dedazos para elegir a los miembros del Conca. Lo que en Ciudadanos queremos es que el pleno sea elegido por un concurso público, a través de pruebas objetivas, donde lo que prime sea precisamente el mérito y la capacidad, donde cualquier ciudadano que se considere preparado tenga la oportunidad de presentarse. Eso es precisamente lo que queremos que recoja esta ley: un concurso para elegir a los miembros del plenario.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Concepción Abellán.

Concepción Abellán Carretero

Buenos días. Esta es mi primera intervención en este Pleno, así que aprovecho para saludar a todos los diputados y diputadas, a la Mesa y al *president*.

La propuesta de ley de lectura única que ha traído el PSC al Pleno de hoy es consecuencia de dos cosas: de la situación anómala en la que se encuentra hoy el *consell* del Conca, con solo tres miembros, y, cómo no, de la dejadez del *desgovern* y su incapacidad para anticiparse.

Respecto a lo primero, la propuesta es técnica, viene a completar una falta de procedimiento en la ley, y, como tal, pues, creemos que debe realizarse en lectura única para poder incorporarla con agilidad. Pero, dicho esto, debemos ser conscientes de que esta es una más de las medidas urgentes que se deben tomar para compensar la dejadez del *desgovern* Torra-Aragonès. La *exconsellera* Borràs dijo en febrero que el *consell* se renovaría con carácter inmediato –que ya me gustaría a mí saber lo que es para ella ser «inmediato»– y que lo importante no era saber cómo, sino para qué. Un poco de cinismo, ¿no les parece?

Ustedes se cargaron el Conca en 2011 con su ley omnibus y ocho años después siguen ignorando que existe y dejándolo morir. Lo vaciaron de competencias y de autonomía, asistieron a la dimisión en bloque del plenario de la entidad, que los acusó de generar una involución política y cultural, y parece que el tiempo no pasa. De los 11 millones de euros que tuvo el Conca asignados se defiende hoy con 1 millón de euros. Del 2 por ciento de presupuesto en cultura que se les pedía desde el Parlament se quedaron en el 0,7 por ciento. No han podido ni prever que el *consell* se quedaba sin los miembros para el plenario. ¿Saben qué es necesario para que..., qué es lo que necesita el Conca? Necesita un gobierno que crea en la cultura, un gobierno que se pregunte qué hay que hacer y qué hay que cambiar en el Conca para democratizar la cultura; un gobierno que apueste por la cultura como un derecho social y no como un privilegio para las élites; un gobierno responsable, que entienda que hay que saber generar política de fomento de la creación artística al margen de la coyuntura política. Desbloqueemos la situación actual del *consell* del Conca, generemos un instrumento más ágil para que esto no se vuelva a repetir, pero no nos quedemos en las formalidades.

El Conca fue una demanda del sector para despolitizar la cultura y ustedes la han ninguneado e institucionalizado. El informe «Dimensió social de la cultura», de 2018, constata que hay amplias capas de la sociedad excluidas de la vida cultural. Es más necesario que nunca reforzar el perfil del Conca y vincularlo al Parlamento, democratizar la cultura y potenciarla como una herramienta de cohesión social que se adapte a las nuevas formas de generar y consumir cultura de los jóvenes y de las jóvenes, y se dirija a toda la sociedad y no solo a niveles determinados de renta.

Desde Catalunya en Comú Podem emplazamos a todos los grupos a recuperar el grupo de trabajo para la modificación del Conca en la Comisión de Cultura y devolver la cultura al lugar que merece.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia, president. Ens posicionarem des d'aquí, des de l'escó. Simplement per posicionar-nos amb relació al que votarem ara sobre la lectura única. Atesa la naturalesa del tràmit que ens planteja el PSC, nosaltres facilitarem aquesta tramitació per lectura única. Demà tindrem més temps per entrar en el debat, però simplement fer un apunt. És curiós com el Conca, que és sabut i conegut per tothom que té un consell polititzat al cent per cent..., és un exemple paradigmàtic d'allò que acostu-

mem a anomenar la «sociovergència», la clàssica «sociovergència», i com s'alia en aquest cas... –i faré servir en honor a l'últim dia de la presidenta de Ciutadans el concepte «xiringuito»–, és un exemple paradigmàtic dels «xiringuitos» del PSC i Convergència a què ens tenien acostumats, com polititzar els òrgans públics. Entrarem més a fons en aquesta qüestió demà mateix.

En aquest cas, però, facilitarem la seva lectura única.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Jo també m'adreçaré des de l'escó, per traslladar, primer, que efectivament el que votem ara no deixa de ser si la proposta té la naturalesa com per ser tramitada en lectura única, cosa que nosaltres considerem que sí. Per tant, efectivament, ho recolzarem.

Això no significa, efectivament, que alguns debats que han sorgit anteriorment, doncs, no puguin ser tractats també demà, i plantejar-nos algunes preguntes. La primera és si hi ha un buit legal, que la proposta del Partit Socialista intenta cobrir. Sí. Però això no significa, efectivament, que no s'hagi de produir un debat més ampli sobre el Conca, que ha viscut un procés de degradació del seu prestigi, en els darrers anys, que no se'l mereix.

Per tant, crec que més enllà del que votem i del que acordem amb relació a aquesta proposta, que té la pretensió de cobrir un buit legal molt concret, és efectivament necessari abordar el debat amb molta més amplitud en els propers mesos.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Benvinguts, els companys del Conca, el senyor Duarte i la senyora Passola. Bé, fa uns mesos teníem..., ens presentava l'informe el senyor Carles Duarte a la Comissió de Cultura i ja vam dir que el Conca va ser concebut com una institució inspirada en el model anglosaxó dels *arts councils* amb el convenciment que cal mantenir la política de foment i expansió de la cultura al marge dels canvis de govern i que ens doni aquesta visió des de fora del dia a dia del Govern.

Una cultura, com la del nostre país, que beu de tantes fonts, que és dinàmica i plural i que representa un poble ben divers, entenem que necessita una mirada amb perspectiva no subjecta a poders institucionals. I que aquesta llibertat del Conca la fa més estable, no subjecta als canvis, com ja diu la mateixa presentació de l'organisme.

Precisament per aquest motiu era tan important donar sortida a la situació de bloqueig del plenari, amb membres amb el mandat caducat o exhaurit. I la modificació que proposa el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar ajuda al desbloqueig i, per això, el que fem els grups que donem suport al Govern és sumar-nos-hi però no només. En parlarem demà, perquè certament avui el que votem és la tramitació de la lectura única i, a la segona part del debat, ja entrarem més en el contingut, però sí que ens agradaria avançar, i tenint en compte que en aquesta primera intervenció ja hi hem entrat tots, que la proposta d'esmenes que presentarem els grups parlamentaris que donem suport al Govern tenen una única voluntat, que és ampliar el marc regular a tots els membres del Conca i no només a una part d'ells, com potser en la primera proposta de la modificació de llei, doncs, quedava d'aquesta manera.

Considerem que el plenari és un tot i, per tant, els canvis proposats s'aplicarien a tots per igual, tant als que tenen el mandat exhaurit des del 2016 com també als d'aquest any, per no fer diferències, i per ajudar a garantir-ne l'estabilitat. Respecte a la renovació del plenari, desencallar el nou nomenament del consell, ens consta que la consellera vol elaborar una llista feta des del sector cultural, diversa, professional i sectorial i li agraïm, que malgrat fa poc que és al departament, s'hi hagi posat.

I, per acabar, i atenent que aquest torn de paraula respon, com dic, a la lectura única i a una qüestió més aviat procedimental, poca cosa a afegir; demà ja hi entrarem, farem aquesta modificació. Demà hi tornarem, la votarem, però som conscients que els seus efectes seran útils per al proper mandat, atès que, com ja avançava, l'interès de la molt honorable consellera, del Govern i del nostre grup és fer al més aviat possible la renovació del consell del Conca.

I esperem que els nous membres es designin amb l'interès comú, el de la cultura d'aquest país, que quedin ben representats els diferents sectors culturals i que els seus nomenaments no responguin només a interessos partidistes, com acusa l'oposició. No ens interessa que al plenari es reproduïxin les dinàmiques parlamentàries, volem que el Conca faci la seva feina sobre consensos, negociacions i acords com, per altra banda..., –i aprofito per dir-ho aquí, que sembla que la confrontació quan arribem a aquest faristol està garantida– com, per altra banda, com dic, fem a la Comissió de Cultura, que treballem sobre acords i negociacions. Prioritzar que la cultura, que el model cultural del país avanci, que és el que ens convé a tothom.

Per aquest motiu hi votarem a favor, a la lectura única, per agilitzar-ne els tràmits. Entenem que són més aviat tècnics i que no afecten el fons del funcionament del Conca, però ens agradaria insistir en un tema que considerem imprescindible, el nou consell del Conca ha de ser professional i respondre a interessos estrictament culturals. El Conca deixarà de ser útil si el volem condicionar i coartar des de les institucions i convertir-lo en l'enèsima batalla ideològica com sembla que l'oposició ha vingut a fer des d'aquest faristol. Ens mereixem un Conca blindat estrictament cultural i que no reproduïm aquelles dinàmiques que sovint trobem en aquest Ple, no tant en la comissió, però sí des d'aquest faristol.

Per tant, el Grup Republicà hi votarà a favor i demà continuarem parlant del contingut del Conca.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Consellera, diputada Borràs, diputades i diputats, el president Torrent ens ho ha recordat, l'acord de la Mesa per a la tramitació del procediment de lectura única ens diu que s'ha de fer un primer debat i votació perquè el Ple acordi, si escau, la tramitació de la proposició de llei i el debat ha de girar entorn del supòsit habilitant de l'article 138 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Aquest article 138 ens diu que un projecte de llei pot ser tramitat directament i en lectura única pel Ple del Parlament o per una comissió si la naturalesa del projecte ho aconsella. I, certament, la naturalesa del projecte ho aconsella perquè, si no, podríem derivar en unes circumstàncies insòlites no previstes per la llei. I, per tant, estariem o estem en una situació irregular. També preveu que, a part de la naturalesa del projecte..., si la simplicitat de la formulació ho permet. I, evidentment, també estem en aquesta casuística: la simplicitat de la formulació ho permet. La proposta de modificació de llei que el Grup Socialistes i Units per Avançar ens porta és pràcticament una reforma tècnica. I avui el que cal és justament resoldre aquesta situació insòlita, no prevista per la llei i, amb simplicitat de formulació, aplicar justa-

ment aquesta reforma tècnica que els deia. Aquesta modificació de Llei cerca esmenar aquesta irregularitat jurídica i, per tant, nosaltres òbviament hi votarem a favor.

El Conca l'hem tractat a la Comissió de Cultura diverses vegades –aprofito per saludar els membres del Conca que tenim aquí, el senyor Duarte i la senyora Passola– i em sembla que avui no és justament el moment més idoni per debatre sobre les seves funcions; això, en comissió ho hem fet i creiem que, certament, aquest Govern, senyor Bruguera, sí que governa. La consellera Borràs i la consellera Vilallonga s'han reunit amb persones per tractar aquest afer, amb els membres, amb responsables, amb membres de la cultura i amb portaveus d'aquest Parlament. Per tant, hi estem a sobre des del Govern i volem resoldre aquesta situació.

En la darrera Comissió de Cultura –si no recordo malament– ja vam acordar, tal com la modificació de Llei, avui o demà, acabarem –espero– acordant..., ja vam acordar que calia una renovació urgent de la renovació dels membres. Podem dir, doncs, que el proper pas serà justament això –i esperem que no sigui gaire enllà–, de proposar la llista dels nous nomenaments dels membres del Conca. Aquest Govern governa, senyor Bruguera.

Aquesta proposició de Llei, per altra banda, també ens permetrà resoldre aquesta situació de cert interinatge oficios que els membres que han expirat, doncs, avui per avui, no tenen... no està ben resolt en la formulació de la Llei actual. Si agafem paral·lelismes en altres organismes, del Parlament o del Govern, doncs, del Parlament, tenim que la Sindicatura de Comptes, el seu Ple està format per set síndics que designa el Parlament per un període de... em sembla que de sis anys, i que cessen per expiració del mandat i que justament continuen exercint les funcions al càrrec mentre no prenen possessió el nou síndic o síndica. També és el cas similar de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; els membres del Consell de Govern cessen quan fineix el seu mandat però continuen exercint les funcions, que és el que correspon fins a la presa de possessió dels nous consellers. I també és el cas del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Per tant, el que farem amb aquesta proposició de Llei és adaptar el Conca a la resta d'organismes, solucionar aquesta interinitat i –com deia la diputada Díaz– demanar, ajudar, col·laborar a tenir un Conca fort plenament, amb totes les seves funcions en el panorama cultural i, per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció i demà continuarem el debat a partir de les esmenes.

Moltes mercès.

El president

Gràcies, diputat.

(Aplaudiments. Pausa.)

Cridem a votació.

Bé, procedirem a la votació. *(Remor de veus.)* Els recordo que la votació és respecte a la conveniència o no de tramitació per lectura única d'aquesta proposició de Llei. Els vots favorables, òbviament, s'entenen partidaris d'aquesta tramitació per lectura única i els vots en contra, desfavorables a la tramitació per lectura única. Per tant, passem a la votació.

Comença la votació.

La tramitació per lectura única d'aquesta proposició de Llei ha estat aprovada per 90 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Vist aquest resultat, doncs, i d'acord amb l'article 138.1 del Reglament, la Llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts es tramitarà, com hem dit, per lectura única davant del Ple. Els informo que, segons els criteris acordats per la Mesa, el termini per a la presentació tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat fineix avui en acabar la reunió de la tarda, i que una vegada finit aquest termini, s'ha de dur a terme en aquesta mateixa sessió plenària –és a dir, demà– el debat de les esmenes a la tota-

litat i l'articulat en un mateix acte, per tant, en un únic debat, amb un torn comú de cinc minuts per als grups parlamentaris i de dos i mig per als subgrups. Com he dit, aquest debat se substanciarà demà, dijous, en acabar el debat a la totalitat de la Proposició de llei de ports i de transports en aigües marítimes i continentals.

Interpellació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball 300-00124/12

Dit això, seguim amb l'ordre del dia. El següent punt és la interpellació al Govern sobre la situació als centres especials de treball, interpellació que formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

(Remor de veus. Pausa.)

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Honorable conseller Chakir El Homrani, diputats, diputades, primer de tot vull saludar les persones que ens acompanyen des de la tribuna, convidats, representants de diversos centres especials de treball a Catalunya. Unes entitats, senyor conseller, que porten des de finals de l'any 2018 preocupades pel seu futur; de fet, porten molt més temps preocupades pel seu futur, pel futur dels 15.721 treballadors i treballadores als centres especials de treball a Catalunya. Han fet una campanya que es titula «Deu anys d'oblit», i el sector, per tant, es mobilitza, preocupat pel seu futur, per què serà d'ells i per la seva continuïtat.

El sector reclama tant al Govern d'Espanya com al Govern de Catalunya certes, davant d'una situació que és crítica. No crítica des del mes de desembre, no crítica des de l'augment del salari mínim interprofessional; ja veníem d'abans, d'aquesta situació crítica. Però és veritat que el salari mínim interprofessional, doncs, ha posat encara més dificultats en aquest sector. I, per tant, reclamen als dos governs... Anem a pams; en primer lloc, pel que fa al Govern d'Espanya.

La competència legislativa sobre els centres especials de treball és estatal. La Generalitat té la competència executiva, que inclou la potestat reglamentària i la funció executiva de la normativa aplicable. És la Conferència Sectorial de Treball, on la Generalitat està representada, la que acorda el finançament necessari per a cada comunitat autònoma amb relació a les seves polítiques d'ocupació.

Per a aquest any 2019, senyor conseller, vostè podrà disposar de 100 milions d'euros per al pagament del 50 per cent del salari mínim interprofessional a les persones amb discapacitat, el doble de l'any 2018. I detallaré ràpidament aquests imports.

La conferència sectorial destina a Catalunya 336 milions d'euros; és la segona comunitat autònoma que més rep de la conferència sectorial, després d'Andalusia. Per a l'eix 3, el de foment de l'ocupació, es destinen 69,4 milions d'euros, 20 milions d'euros més que l'any 2018. A més, té assignats 12,1 milions d'euros que poden vostès destinar a qualsevol dels programes de foment de l'ocupació. Properament s'assignaran 83 milions d'euros més, addicionals, entre les comunitats autònomes per finançar el foment d'altres programes d'ocupació, dels quals entenem que, per la franja baixa, Catalunya rebria entre 17 i 20 milions d'euros. Si hi sumem ja, com dic, la franja baixa, Catalunya disposarà de 98,5 milions d'euros per assegurar els contractes als treballadors i treballadores dels centres especials de treball. És el doble, hi insisteixo, del que hi va destinar l'any 2018.

Però encara hi ha més. Existeix el compromís, dins d'aquesta conferència sectorial, d'augmentar del 50 al 55 per cent el salari mínim interprofessional a les persones treballadores de centres especials de treball d'especials dificultats, i aquest és un increment que es farà efectiu, com vostè coneix, en un darrer pagament el mes d'octubre d'enguany.

En resum, senyor conseller, vostè disposarà de 100 milions d'euros per garantir les nòmines dels 15.700 treballadors amb discapacitat a Catalunya, provinents de la conferència sectorial. No ho dic jo: ho pot comprovar al *Butlletí Oficial de l'Estat* del 12 d'abril de l'any 2019.

Ara bé, senyor conseller, vostè pot destinar aquests diners a garantir la continuïtat dels CETs o els pot destinar a altres polítiques laborals. Té la possibilitat de fer-ho, és legal, de fet és el que estan fent durant aquests anys; pot destinar-ho a aquestes polítiques o a altres. Vostè ha de prioritzar, és la seva feina, però en tot cas no serà un problema del finançament dels fons estatals, que aquest any 2019, en un escenari de pròrroga pressupostària, ha estat capaç de doblar l'assignació pressupostària en aquest cas per a Catalunya.

Com també és una decisió del seu govern no pagar el 50 per cent del salari mínim interprofessional a les persones amb discapacitat física. Tot i tenir el dret de cobrar-ho, senyor conseller, només els paga el 25 per cent de l'SMI. No ho dic jo només: ho diuen les entitats i ho diu el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en sentències fermes respecte a les convocatòries dels anys 2014 i 2015, i les següents estan pendents encara de sentència. Hi insisteixo, el seu Govern està negant a les persones amb discapacitat física la meitat de la subvenció del seu SMI que tenen reconegut per llei, mentre reclama el 75 per cent del salari mínim interprofessional a les especials dificultats, i celebro, a més a més, el seu canvi d'opinió, perquè el seu partit va votar en contra l'1 de juny del 2017, justament, d'aquest punt, quan vam presentar el nostre Grup Parlamentari Socialistes una moció en aquest Ple.

Ara vostès ho presenten com una proposta de resolució, sempre que –això sí– pagui Madrid. I, clar, faci vostè... Jo li recomanaria que fes vostè com les Illes Balears: que si vol un model propi, català, de centres especials de treball, jo crec que també haurà de buscar la manera de fer-ho efectiu i de pagar-ho.

Senyor conseller, vull el seu compromís de que destinarà aquests 100 milions d'euros de la conferència sectorial a pagar les nòmines dels treballadors i treballadores dels centres especials de treball a Catalunya. Té els recursos per fer-ho, i, per tant, el que li demano és que prioritzi les persones amb discapacitat.

Hi podríem haver destinat 100 milions d'euros més si el seu partit ens hagués permès, com a mínim, tramitar els pressupostos generals de l'Estat; però van decidir que no, van prendre la mateixa decisió que Ciutadans i que el Partit Popular. Resultat: ni pressupostos a Madrid ni pressupostos a Catalunya, ja que ni tan sols els han presentat oficialment.

Ara, deu anys d'oblit van més enllà del salari mínim interprofessional, i aquestes són decisions seves, del seu Govern, i considero que la situació crítica mereix respostes clares per la seva part, i podria aprofitar vostè el torn de rèplica.

Vostè va anunciar que enguany destinaria 42,5 milions d'euros als centres especials de treball i amb aquest argument –fals– que utilitza habitualment de que som l'única comunitat autònoma que posem diners per als centres especials de treball, i no és així –no és així–, vostè ho coneix perfectament. Tot i així, ho celebro, molt bé, vostès posen 42,5 milions d'euros; però cal passar de l'anunci a l'execució.

Senyor conseller, quan pagarà les factures pendents dels anys 2018 i 2019 als centres especials de treball? Perquè vostè no ha pagat encara. Els deu el 50 per cent de l'SMI de l'any 2018, del mes de desembre; els deu la paga extra de l'any 2018; els deu el 20 per cent de les USAPs de l'any 2018, i naturalment, si no ha pagat el 2018, no ha pagat ni gener, ni febrer, ni març, ni abril, ni maig del 2019. I això té conseqüències.

Miri, correu d'ahir de la directora de la Fundació Privada Iris, de Sant Vicenç dels Horts, que diu: «A dia d'avui encara no hem cobrat la subvenció de l'SMI del mes de desembre del 2018, ni de gener, ni de febrer, març, abril d'aquest any 2019, ni tampoc el restant de les USAPs. En conseqüència, no hem pogut pagar les nòmines dels professionals, i les entitats bancàries ja no reconeixen l'Administració

com a avalador, com passava abans. Per tant, no ens donen el crèdit.» Aquesta és la situació que estan passant alguns centres especials de treball.

Si la Generalitat no paga desembre del 2018 no és per culpa del Govern de l'Estat. Només amb l'acord de la conferència sectorial podrien haver pagat, com fan altres comunitats autònomes. Pel que fa a l'any 2019, el 8 de març, el Consell de Ministres va aprovar l'ordre de distribució. De fet pot pagar des del mes de febrer, des de l'acord de la conferència sectorial.

Per què vostè publica una ordre a finals del mes de febrer amb 45 milions d'euros –per cert, 5 milions d'euros més que l'any 2018–, quan podria haver-la publicat de 69 milions d'euros, com marca l'eix 3 de la conferència sectorial? Per què contribueix vostè a l'ofegament financer dels centres?

Incrementarà també les tarifes de finançament dels serveis d'atenció?, sí o no? I quan? Perquè ja portem uns quants anys de promeses.

I, parlant de *quan*, quan recuperarà les subvencions a la inversió dels centres especials de treball que van retallar des de l'any 2012, les que hi havia per a la creació, per a l'equilibri financer, per al suport gerencial, per a l'adaptació dels llocs de treball? Quan ho faran?

Necessitem, senyor conseller, una planificació clara dels centres especials de treball, que doni seguretat, que doni estabilitat al sector. Menys promeses de nous models catalans que mai arriben. Per cert, quants anys portem, conseller, amb la renovació del suposat model català de centres especials de treball?

Què fem, conseller, amb l'envelliment prematur dels treballadors i treballadores dels centres especials de treball? Quin recurs residencial i d'atenció tenen? Com els assegurem unes bones condicions d'envelliment, dins, però també fora, dels centres especials de treball?

Si l'alternativa als centres especials és la inserció a l'empresa ordinària, com s'ho farà? Amb el pla de l'abril del 2017? Amb l'acord del Consell de Relacions Laborals del 2018? Certeses: per on anem?, cap a on caminem?

Miri, senyor conseller, no sé quants mesos de govern ens queden, no ho sap segurament ni vostè; de fet, no ho deu saber ningú aquí. El que està clar és que, amb aquesta tradició de fer eleccions cada dos anys, el que estem provocant és una paràlisi institucional, la creació de plans que mai es porten a terme i que mai s'executen.

No pot ser, conseller, que rebem desenes de cartes dels centres especials de treball amb frases com: «Més de sis mil persones a tota Catalunya vam sortir al carrer a fer-nos escoltar, però sembla que tampoc és suficient, perquè fins al dia d'avui no hem obtingut cap resposta dels responsables del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies.» Dialogui, senyor conseller, amb *tot* el sector...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Raúl Moreno Montaña

...i serà l'única manera –acabo, president– de poder trobar solucions a una situació molt greu, molt crítica, dels centres especials de treball a Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre té la paraula el conseller senyor El Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, a veure, anirem per ordre; crec que és la millor manera de fer-ho. A finals de l'any passat, va haver-hi una bona notícia; va haver-hi una bona notícia, una notícia parcial, una notícia que continua mostrant que l'Estat espanyol no compleix el que signa, perquè continua sense complir els criteris que marca la Carta social europea, però una notícia positiva, que va

ser l'increment del salari mínim. Recordo que no complim els criteris de la Carta social europea i que continuem sense complir-los: el 60 per cent del salari mitjà.

Però aquesta bona notícia, una bona notícia que fins i tot s'ha demostrat per a alguns que deien que això seria un fre per al creixement de l'ocupació, amb les últimes dades de l'atur..., com s'ha pogut créixer en ocupació.

Però, com sempre, quan prens decisions, i especialment des de l'àmbit executiu, tens una responsabilitat, que és conèixer totes les derivades, totes les derivades de la decisió que prens. I una de les derivades de l'increment del salari mínim interprofessional està entorn de la subvenció del salari mínim interprofessional en el treball protegit en els centres especials de treball, derivada que no es va tenir en compte. I crec que és palmari que no es va tenir en compte perquè des d'aquell moment hem estat interlocutant amb el Govern de l'Estat i a dia d'ara –avui estem a 7 de maig, pot ser? *(pausa)*, 8 de maig–, a 8 de maig, encara no està convocada la conferència sectorial que s'havia de convocar a l'abril, que també recordo que va ser un compromís del secretari d'estat amb les entitats dels centres especials de treball, i aquest compromís de que es convocaria al mes d'abril..., veiem que estem a 8 de maig i que encara no està ni convocada.

Crec que un exemple més clar del que és una gestió erràtica, que no té en compte totes les derivades de la seva decisió, és el dels centres especials de treball. Perquè estem a 8 de maig, encara no s'ha convocat aquesta conferència sectorial i tenim el neguit i la preocupació dels centres especials de treball. I crec que portem mesos interlocutant en tot moment amb els centres especials de treball. I el que és més preocupant no és aquest neguit: són les persones vulnerables que hi treballen, en els centres especials de treball, que és la preocupació que hem de tenir tots i totes.

Davant d'això, prenem una decisió com a govern de la Generalitat, amb les limitacions que tenim –es pot compartir o no es pot compartir; en això, cadascú..., prenem una decisió, davant d'una anomalia..., perquè li recordo, diputat Moreno, que és una anomalia que destinem fons propis a la subvenció del salari mínim dels CETs, perquè, vostè ho ha dit, és competència de l'Estat, i, si vol li recordo tots els reglaments, els reials decrets que ho marquen. Sempre s'ha apostat i s'ha tingut molt clar..., i no tenim cap problema a fer fons propis, però prenem la decisió ràpid, perquè estem a 8 de maig, i encara no s'ha convocat la conferència sectorial. I prenem la decisió al gener de, a part dels 35 milions d'euros que destinem de fons propis, augmentar 7 milions i mig d'euros; el 22 per cent que augmenta el salari mínim interprofessional, amb el que anem a 42 milions i mig. I sí, és una anomalia i som l'únic territori que hi destina fons propis.

I no passa res, perquè tenim un teixit diferent; perquè tenim un teixit arrelat al territori; perquè tenim un teixit on es dona oportunitats a persones que en altres àmbits de l'Estat no treballen en centres especials de treball; estan en serveis ocupacionals, etcètera..., els que s'anomenen d'especial dificultat. Fem aquest exercici, i fem l'exercici d'avançar la convocatòria, una convocatòria que habitualment es fa a l'abril, l'avancem al febrer. I treballem entorn d'això, i dialoguem amb el Govern de l'Estat. I a mi em sorprèn alguna de les dades que ha donat, vull dir..., perquè o algú no explica tota la veritat o no sabem el que diem. I, per començar, no explicar tota la veritat és dir que convocaràs conferència sectorial a l'abril i estar a 8 de maig sense que estigui convocada.

Per començar, nosaltres vam situar que tractéssim aquest tema a la conferència sectorial del febrer. Personalment, li vaig dir a la ministra. No se'm va escoltar. El neguit també respon amb tempos. No van ser capaços. Vostè diu que disposarem de 100 milions d'euros. Ara mateix, no hi són. No sé d'on ho treu, però no hi són. I és així, i és així perquè..., l'hi explicaré; i li explicaré fins i tot els recursos que s'han de distribuir a la propera conferència sectorial; s'han de distribuir 341 milions d'euros per a tot l'Estat. La proposta de distribució que fa és: 80 milions d'euros per a reforç d'orientadors; 7 milions i mig d'euros, per a temes de formació sindical; 64 milions

i mig d'euros per a altres propostes i, vostè ho ha dit, 83 milions d'euros per a centres especials de treball. Ara, el que no ha dit és que, en el mateix moment que diuen que distribuïran això, ens comuniquen que d'aquests 341 milions d'euros, restaran 44 milions d'euros. Això no ho ha explicat. Ah!, i que no ens expliquen amb quin criteri els restaran.

És la comunicació del ministeri, bé..., el senyor té responsabilitats, i va a la conferència sectorial, i sap perfectament com comunica el ministeri: 44 milions, que no ho han dit. Fins i tot fa un exercici que encara –si em permet– és més allucinant. Ens diu: d'aquests 83... –que no sabem si seran 83, perquè no sabem si d'aquests 44 que han de restar, es restaran als centres especials de treball– ens diu, li pertocaran 17 o 20 milions d'euros. És clar, a mi em fa gràcia quan tenim una discussió i no hi ha manera de sortir-nos-en, i que vostè diu que ens destinaran 17 o 20... Eh, a veure, nosaltres ara mateix, sense saber-ho, perquè hem preguntat però ens han dit que no, que ja es dirà a la conferència sectorial, aquella conferència sectorial que encara no s'ha convocat, que s'havia de convocar l'abril, que el secretari d'Estat, davant de les entitats els diu que es convocarà l'abril..., doncs, vostè diu, 17-20. Dius, no. Per què? Perquè tenim una discussió de tota la vida, i no hi ha manera, governi el PP o governi el PSOE, que és, quants treballadors en situació de discapacitat tenim en el sistema? I repartim-ho segons el nombre de treballadors que hi ha en el sistema.

Catalunya representa el 22,5. Sempre ens diuen que no, que la manera de repartir-ho és segons la població de la comunitat autònoma, del territori. Amb això, o vostè fa un càlcul molt..., no sé d'on surt, o no sé d'on surten els 17-20. Nosaltres, ara mateix, fem un càlcul de 12 i mig, sense saber, d'aquests 44 que han de retraure, quan els retrauran allà, que està comunicat que els retrauran. Doncs és això –és això–, i estem al 8 de maig i no s'ha convocat la conferència sectorial. I vostè sap perfectament que el Reial decret 2273/1985, que marca el finançament dels centres especials de treball és de l'Estat, igual que vostè sap perfectament que això, a part, ja està lligat amb l'Ordre ministerial del 16 d'octubre del 98, on es marca el tema del 50 per cent.

Després em diu: «És que vostès...», que hem sigut els únics que hem fet l'esforç i ja està fet l'esforç; que hem fet l'esforç d'accelerar calendaris, i ja està fet l'esforç, perquè mai havien sortit les convocatòries al febrer, sempre sortien a l'abril i van sortir al febrer, som els que no donem certeses. I m'ho diu del Govern que encara no ha convocat la conferència sectorial, i que es va comprometre a l'abril. És molt, molt curiós.

És que si complissin la seva responsabilitat..., no són els 100 milions, que no surten d'enlloc, i no es poden sumar, perquè fins i tot quan diu que ens pertocaran 17-20 milions, dels 83, i li explico els criteris de repartiment..., ja veurà com no serà així. Amb la qual cosa, no sumen 100 milions, però és que, la seva responsabilitat serien 125 milions. I no passa res. I nosaltres destinem els 42 i mig, però aquests 42 i mig també els podríem destinar a altres elements de suport. Però ho seguirem fent, i seguirem treballant, mà a mà, amb...

El vicepresident segon

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...tots els centres especials de treball.

Ara, ja que té tanta pressa, demani si us plau que, com a mínim, la convoquin –la convoquin–, que és el mínim que haurien de fer, ja, el 8 de maig.

El vicepresident segon

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Senyor conseller, a mi em sorprèn molt que tot el seu argument sigui si s'ha convocat una conferència sectorial al mes de maig o al mes d'abril, perquè té la de desembre i la de febrer. Amb la conferència sectorial de febrer, vostè podria haver començat a pagar, com han fet la resta de comunitats autònomes, que és el mateix que fan els nostres ajuntaments quan vostès fan el contracte programa i no els paguen a l'hora. Què fan? Avancen els diners. Això ho entén tothom –això ho entén tothom. I, per tant, vostè, amb la publicació del BOE ja pot pagar aquests 100 milions d'euros, que no me'ls invento jo.

Miri, com el seu Govern no té contacte amb els centres especials de treball i la seva informació és absolutament esbiaixada, vam anar, els representants dels centres especials de treball, a veure el director general del CET, a Madrid. I ens va explicar, partida per partida, d'on sortien aquests 100 milions d'euros. Vostè, amb els diners de la conferència sectorial, pot destinar els diners que consideri oportuns als eixos de foment de treball que cregui convenient. Això li permet la llei; llegeixi el BOE, és molt fàcil. Una altra cosa és que vostè no els hi vulgui destinar. Una altra cosa és que vostè s'estigui gastant els diners del 50 per cent del salari mínim interprofessional que tenen reconegut per llei les persones amb discapacitat en altres programes de formació. Que potser són molt importants? No ho sé, però això és el que està passant.

Això és el que està passant, des de fa molts anys, en aquest Govern. Miri, si no hi ha conferència sectorial del mes de maig, és per un detall, hi han eleccions. Per què hi han eleccions? Entre altres coses, perquè vostès van decidir no recolzar els pressupostos generals de l'Estat. I, per tant, hi haurà conferència sectorial, però insisteixo, no pot centrar el seu argument només en això. Perquè vostè podria avançar perfectament els diners. Diu: «És una anomalia destinar fons propis a pagar l'SMI.» És que no cal, que destini fons propis a pagar l'SMI. Si us plau, destini els fons propis a pagar el que deu. Pagui, senyor conseller! Pagui l'SMI del desembre; pagui les USAPs de l'any 2018; pagui el mes de gener, febrer, març, abril; pagui! Això és el que ha de fer, vostè, i no només dir: «No, és que posem 45 milions d'euros, o 42 milions d'euros i mig.» I per què no els paga? I perquè no paga, si els ha posat?

Diu, home, no són 100 milions d'euros, aquests criteris. Miri, aquí estan els criteris; com vostès no els aclarien, algunes entitats han hagut d'anar al director general del SEPE, a que els expliquin els criteris. I jo el convido que parli amb el Govern de Madrid, i que parli amb el Govern de l'Estat, i li explicaran com treure el salari mínim interprofessional. I, clar, no em digui: «No, és que sempre tenim, aquí, la discussió dels criteris.» Escolti, si vostè considera que han d'haver-hi altres criteris del repartiment, posi'ls sobre la taula a la conferència sectorial. Perquè, al mes de desembre, els criteris es van plantejar. I van haver-hi uns criteris. Si vostè té uns altres criteris, els planteja. Ara, els criteris s'estableixen per consens de les comunitats autònomes. I, per tant, m'agradarà saber, vostè, amb quines comunitats autònomes farà complicitat, entre altres coses per exigir que a Catalunya es pagui el 75 per cent de l'SMI a les persones amb especials dificultats quan vostè no està pagant ni el 50 per cent de l'SMI a les persones amb discapacitat física.

D'això no en parla, eh?, conseller. D'això no en parla i, a més a més, a banda de l'SMI, a veure si és capaç de contestar alguna cosa: quan incrementarà les tarifes de finançament? Això és responsabilitat seva. Quan recuperarà les subvencions que va retallar per a la creació, per a l'equilibri financer, per al suport gerencial, per a l'adaptació dels llocs de treball? Quan les recuperarà? Això tampoc m'ho contesta? Per què publica, vostè, una ordre perquè es paguin 45 milions d'euros, quan en té 69 milions d'euros a la caixa? És que no s'entén. Què fem amb l'envelliment prematur d'un treballador dels centres especials de treball, que han d'estar en edats molt avançades, als centres especials de treball, perquè no hi ha alternativa? Ni tan sols habi-

tacional, ni residencial. Què fem amb la inserció en l'empresa ordinària? Per què no parla, vostè, amb el sector?

No li estic demanant més que posi certesa davant d'una situació que fa que 15.700 treballadors i treballadores amb discapacitat a Catalunya, que són les xifres que vostès passen al Ministeri, conseller, i les mateixes que van utilitzar fa dos mesos, quan parlaven de les propostes de futur, són les mateixes xifres del nombre de treballadors que vostès passen al Ministeri. Si n'hi ha més, passi les xifres, passi les correctes i rebrà la subvenció que li correspon a cada persona amb discapacitat a Catalunya.

Vostès han estat uns trilers, des del punt de vista financer, amb els centres especials de treball. Si cal un nou model, cal que comencin a parlar. Perquè, si no, el que farem és que, vostès, amb això de donar la culpa sempre a l'altre quan les coses van malament..., al final qui pateix és la persona amb discapacitat, que l'única alternativa que té, en el 80 per cent dels casos, és treballar en un centre especial de treball a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per la rèplica, té la paraula el conseller senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, vicepresident. Consellers, conselleres, diputat. Com que veig que vostè parla de trilers, jo li diré directament que menteix. Perquè, quan es van reunir amb els centres, amb una part, una representació dels centres especials de treball, i els van dir que hi hauria conferència sectorial a l'abril, ja estaven convocades les eleccions. (*Veus de fons.*) No, no..., no *da igual*, és que vostè diu: «No, no hi ha conferència sectorial a l'abril, perquè hi han eleccions.» Quan vostès es van comprometre que l'abril hi hauria conferència sectorial, ja estaven convocades les eleccions. A això se li diu mentir, o cinisme. Jo no sé què és pitjor, mentir o ser cínic.

És cinisme. Igual com és mentida els 17 o els 20 milions. I, sí, discutim els criteris, però vostè no sap com funciona una conferència sectorial, oi? Vostè no sap qui té la majoria? Per inèrcia, l'Estat. És que malgrat es posi d'acord tothom; qui marca és l'Estat. Són així les regles del joc, amb la qual cosa, per molt que tu situïs..., i nosaltres hem situat que el criteri ha de ser el nombre de persones treballadores en centres especials de treball, entra per un costat i surt per un altre.

Igual que vostè no recorda que qui va retallar un 56 per cent dels fons de polítiques actives d'ocupació el 2011 va ser un govern del seu color. No ho recorda. No ho recorda, perquè després em sortirà amb tot l'àmbit... No ho recorda, per això és mentida el que estan dient de 17 i 20 milions. I, per desgràcia..., i jo soc el primer que, si és veritat, que si dels 83 milions en venen 20, sortiré aquí i li diré: «Miri, ha tingut vostè raó.» Però amb els criteris no surten –no surten. I esperem que surtin. I nosaltres no fem el triler, i convoquem, i hi ha d'haver la justificació per poder pagar. Dius: «Per desgràcia funciona així.» I estem accelerant el màxim possible, perquè som conscients de que no és únicament una situació entorn del que representa l'increment del salari mínim, sinó que també és una qüestió entorn de tensió de tresoreria, i en som absolutament conscients, però com a mínim siguin honestos.

I no diguin que no interlocutem, perquè, miri, si he tingut una reunió per un tema específic amb la ministra va ser per aquest. Si li he enviat no sé quantes cartes per demanar clarificacions entorn dels criteris, és per això. I el que vostè no m'ha negat és que vostè em fa la suma de les xifres sense explicar que ens han comunicat que 44 milions menys, i que no ho situen.

I el que em sembla encara més perillós és que vostè jugui a un element que sembla mentida, pel partit que representa, sembla mentida que hi jugui, que és no conèi-

xer com funciona el SOC ni com funciona el seu consell de direcció. I l'eix 3 té la part de centres especials de treball igual que té altres polítiques actives. I vostè el que m'està dient és: «Ara mateix destini-ho tot als CETs i deixi les altres polítiques actives», en un àmbit de cogovernança, en un àmbit de concertació, en un àmbit de diàleg. En un àmbit de diàleg amb la Federació de Municipis, amb l'Associació Catalana de Municipis, amb els sindicats representatius, amb les patronals, vostè ara mateix els està dient a tots aquests membres que això del consell de direcció no..., tal, i que, ja que nosaltres hem pujat el salari mínim i no teníem previst com pagar els CETs, «agafeu i les polítiques actives per a majors de quaranta-cinc anys, que estan també en el mateix eix, doncs les hi treuen i ho fiquen aquí». Ha dit això, ha dit això aquí, públicament, el mateix dia que explico que tirem endavant el decret d'estratègies territorials.

Entenc perfectament que tenim una altra manera d'entendre la concertació, una altra manera d'entendre el diàleg amb els sindicats i les patronals i els ens locals, i que vostès funcionen i volen que funcioni el SOC de la mateixa manera que funciona la conferència sectorial. És això. I ara sortiran com els grans protectors. Ara, la realitat és que l'únic compromís clar a què va arribar el Govern de l'Estat amb els CETs, adquirit, que era «conferència sectorial a l'abril, i no patiu» –jo vaig demanar «tractem-ho al febrer»–, no l'ha complert –no l'ha complert, no l'ha complert.

I, senyor Gibert, vagi fent així: som l'únic territori de l'Estat que fiquem fons propis, i ho seguirem fent, i seguirem treballant, perquè som conscients de la importància dels CETs, però va més enllà, fins i tot som conscients de la importància de canviar les polítiques, perquè ens centrem en la Convenció dels drets de les persones amb discapacitats i en que aquella LISMI que ningú compleix i que vostès ja donen per perduda es compleixi; que és això. I tenen responsabilitats. És el mateix que la reforma laboral, és el mateix que tot: tot és piular, i res és concret.

(Remor de veus. Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior

300-00127/12

Finalitzat aquest punt, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar la interpellació té la paraula el diputat senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellers, conseller Bosch, parlem sovint de drets civils i polítics al Parlament de Catalunya, perquè no ens cansem de denunciar totes les vulneracions de drets, doncs, que estem vivint al nostre país, que són moltes. I jo avui li vull posar l'accent o el focus sobre una altra vulneració de drets, no?, del dret a vot en aquest cas, que potser no se'n parla tant però que afecta centenars de milers de persones, de catalans i catalanes que viuen en d'altres països, que han hagut de marxar per raons molt diverses i que a dia d'avui, quan es convoquen, doncs, unes eleccions, veuen com els seus drets polítics, en aquest sentit –el dret a poder votar, el dret a poder participar–, es veuen vulnerats.

I ho dic perquè la Constitució, en fi, reconeix el dret al sufragi actiu i passiu, el dret a votar i a ser elegit, i a més a més arbitra que hi ha d'haver els mecanismes legals perquè la comunitat a l'exterior pugui exercir també aquest dret a sufragi. I fins

i tot li citaria la Declaració universal dels drets humans, que contempla, no?, com un dret especialment a protegir, justament, el dret a participació política.

Per tant, quan veiem en una convocatòria electoral que, en fi –com les últimes, a més a més, jo diria–, la participació a Catalunya o, en aquestes darreres, de l'Estat espanyol –tant se val– és tan i tan alta, hi ha una mobilització tan i tan gran, hi ha una participació que frega rècords, a tots ens hauria d'avergonyar que el vot a l'exterior sigui cada cop més petit, en comparació amb tota la gent que votava abans de la reforma de l'any 2011, de la reforma de la LOREG, que es va produir a principis de l'any 2011, d'acord amb el Partit Popular i el Partit Socialistes, conjuntament en aquell moment amb Convergència i Unió i el Partit Nacionalista Basc, que va introduir el que es coneixia ja com a «*voto rogado*», no?, i el que en diem en català «el vot pregat».

I què era, això? Doncs unes traves, més traves, no?, per a la comunitat que viu a l'exterior, que resideix a l'exterior, que està censada al CERA o a l'ERTA; per tant, té, diguéssim, la seva participació des de l'exterior. Doncs implementava un seguit de traves, de problemes, que van fer que la participació es reduís d'una manera dràstica.

Aquest procediment de l'any 2011 ha preocupat moltíssim tantíssima gent que viu a l'exterior, perquè al final el vot, aquest dret a participació política, és un vincle amb el país d'origen. Hi ha moltíssima gent, com dèiem, que ha hagut de marxar fora, per raons diverses, moltíssimes, probablement els darrers anys per una afectació concreta de la crisi econòmica i, per tant, en fi, la cerca d'altres o millors oportunitats laborals, econòmiques, per poder emprendre el projecte de vida; d'altres, per ofertes professionals que han vingut, doncs, d'empreses de fora; d'altres, per raons també personals, fins i tot de reagrupament familiar des del punt de vista de la unió amb la parella, que pugui ser de fora, etcètera.

I veiem a més a més, en el cas català, com això, aquestes ganes de sentir-se part de Catalunya, aquestes ganes de sentir-se vius, no?, com a catalans, com a subjecte democràtic, doncs es mantenen molt vives. I ho podem veure en els casals catalans a l'exterior, ho podem veure amb la comunitat de Catalans al Món, que s'han articulat justament per poder plantejar tots els reptes, totes les oportunitats que hi hagi en qualssevol països on hi hagi catalans, per fer-se aquesta ajuda mútua, no? O fins i tot amb la Marea Granate, que en aquest cas a nivell de l'Estat espanyol també articula, doncs, tots aquests mecanismes per denunciar totes les limitacions de drets, en aquest cas de drets de vot, que tenen aquestes persones que resideixen a l'estranger.

I, per cert, la Marea Granate jo recordo que també van comparèixer aquí en el Parlament de Catalunya, en aquell cas, no?, a la Comissió de Joventut, justament per denunciar, com a joves que havien hagut de marxar..., que de fet marxaven per implicacions polítiques, marxaven perquè probablement des de la política no es donava una sortida a la crisi econòmica i social que s'estava vivint i, a més a més, un cop fora, no podien participar per intentar transformar la realitat que havia propiciat que haguessin de marxar.

Per tant, la importància del vot per a totes aquelles persones que viuen a fora és bàsica. I des de, en fi, les institucions catalanes, des de, jo diria, l'acord amb tots els partits polítics, eh?... Perquè crec que això ha de ser un acord global, no només d'un govern o d'un partit; jo crec que això és una qüestió que ens afecta absolutament a tots, ho hem de defensar.

La mitjana de la participació en les eleccions abans del vot pregat oscil·lava..., les més baixes, que eren les europees, estaven a l'entorn del 20 i poc per cent de participació, i les més altes arribaven gairebé al 50; no hi arribaven, però 40 i escaig per cent de participació. A partir del vot pregat, la mitjana es situa a l'entorn del 5-6 per cent de participació; és una reducció dràstica. En les últimes s'ha incrementat un pelet, és cert, i ara estem a l'entorn del 10 per cent, però és molt més baix del que hi havia abans del vot pregat, molt més baix. I hi ha moltíssima gent que justament

no pot fer aquest exercici democràtic que és votar per decidir el que passa en el seu futur.

I això, aquesta reducció dràstica de la participació, passa a més a més en un context radicalment diferent, en què haurien d'indicar, les dades, justament el contrari, que és un augment del cens de catalans o d'espanyols —és igual, no?, agafem el cens que vulguem—, de persones que volen votar, que s'han augmentat residents a l'exterior, s'han augmentat molt en els darrers anys; ha augmentat la participació global en les darreres eleccions, tant a Catalunya, que vam fer rècord el 2015, vam tornar a fer rècord el 2017..., ara, en aquestes eleccions generals, no s'ha arribat al màxim rècord, que és de principi dels vuitanta, però és la segona participació més alta de la història; però, en contraposició a això, el vot de residents estrangers és dels més baixos de la història.

Per tant, aquesta situació d'anormalitat provoca això, no?, aquesta vulneració de drets pel que fa als catalans i catalanes residents a l'exterior.

I ens ho demanen de manera molt clara, que ens hi posem, perquè ha de ser molt frustrant... I ens hem de posar a la pell d'aquestes persones que viuen a fora, que veuen les notícies des de la distància, que parlen amb els familiars, en fi, per Skype, per telèfon o com sigui, que s'intercanvien missatges perquè volen viure la realitat que passa en el seu país, volen participar, volen tenir aquest nexe d'unió amb la comunitat de la qual són originaris. I veuen que a vegades el seu sobre per poder participar a les eleccions arriba dues, tres setmanes després de que s'hagin celebrat i que s'hagin publicat els resultats i, fins i tot, que s'hagin constituït els parlaments que sigui; ara serà el Congrés o, en el cas del 2017, aquest mateix Parlament. Quina frustració han de sentir! Ens hem de posar a la seva pell, d'aquestes persones que es volen implicar en un futur millor per al seu país i no poden. I hi hem de saber donar respostes des de la política.

I, en primer lloc, és evident que cal millorar la burocràcia i tots aquests procediments lents i farragosos que s'han fet des dels consolats i des del Ministeri d'Extérieurs i que han provocat sens dubte molts problemes. I n'hi afegiria probablement un segon, que segurament hi va de la mà, a més a més, no?, que és la manca de recursos i que fa, doncs, que justament quan les persones van a sol·licitar el vot..., que, recordem-ho —recordem-ho—, fins ara, en aquestes últimes, havia de ser presencial, primer t'havies de personar en el consolat o l'ambaixada de torn, comprovar el cens, etcètera. Ara es va introduir un element, diguéssim, telemàtic —que va fallar, per cert, i, per tant, també un nou desastre per a tota la comunitat a l'exterior que ha de poder votar. I, per tant, es troben amb aquestes tres potes, doncs, que impedeixen que la ciutadania que resideix a l'exterior pugui votar: burocràcia, manca de recursos i les no eines telemàtiques que puguin facilitar aquest dret, com deia a l'inici, que a més a més a molts altres països s'estan implementant.

I n'hi afegiria una altra, que a més a més també preocupa, no?, que és la transparència, que a vegades també hi ha un cert neguit justament per la transparència del procés i per què passa un cop la ciutadania ha votat. Perquè s'han vist fins i tot casos..., i recordaré les eleccions catalanes del 17, no?, que es van trobar sobres a la paperera, de votants, a la paperera. Per tant, aquest sentiment de vulneració de drets, malauradament, en els darrers temps hem vist que és flagrant.

Per tant, conseller, li demanem des del Grup Parlamentari Republicà quines mesures..., bo i sabent que les competències són estatals, i en som conscients, però des de la seva conselleria, que està fent justament molt bona feina per arribar arreu del món, per donar suport a la comunitat catalana a l'estranger i, per tant, per poder donar sortida a totes aquestes inquietuds, quins plantejaments pretenen justament per corregir aquesta vulneració de drets pel que fa al dret a la participació política i al sufragi dels catalans i catalanes residents a l'exterior.

El president

Gràcies, diputat. (*Aplaudiments.*) Per a la resposta és el torn ara del conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència (Alfred Bosch i Pascual)

Gràcies, president. Diputades, diputats..., diputat Gómez del Moral, abans que re, doncs desitjar-li una intensa singladura al Congrés dels Diputats a Madrid. Trobarem a faltar el seu somriure i trobarem a faltar també els seus arguments esmolats, com hem tornat a comprovar ara mateix. Si m'ho permet, jo li demanaria uns deures, allà al Congrés dels Diputats, perquè, sent conscients que el vot exterior depèn absolutament de l'Estat i del Govern de l'Estat, i de manera molt particular del Ministeri d'Afers Exteriors, doncs li demanaria que impulsés, que de les primeres coses que féssiu allà al Congrés dels Diputats fos impulsar millores i correccions que puguin acabar amb aquest problema escandalós; escandalós perquè, és clar, som al segle XXI i tenim totes les tecnologies a l'abast experimentades, contrastades, que s'han aplicat en molts països del món, que funcionen, que ofereixen totes les garanties, no? Tenint moltes més possibilitats que fa dècades, la participació a l'exterior de ciutadanes i de ciutadans és cada cop més exigua, o sigui, és inferior a la que hi havia fa dècades.

Per tant, això realment –realment– és un problema que hem d'afrontar. I nosaltres, com a Govern de Catalunya, que no tenim la capacitat ara mateix de canviar aquest sistema de vot exterior, hem d'actuar. I actuar, doncs, entre altres coses inclou aquestes propostes, aquesta pressió, aquesta feina constant per defensar els drets més bàsics i fonamentals de les persones que tenen voluntat de votar i que viuen a l'exterior.

Jo els comentaré algunes dades que donen clarament..., doncs, informen, no?, i ens indiquen la magnitud de la tragèdia. Escoltin, tot i l'increment dels catalans residents a l'exterior durant l'última dècada, que ha augmentat significativament, doncs, la participació als comicis és molt baixa –a l'entorn del 10 per cent, ja ho he dit–, i bàsicament –bàsicament– això es deu a la necessitat de pregar el vot, eh? Des que s'introdueix aquesta novetat, doncs, això introdueix o afegeix encara un altre obstacle als que ja existeixen, començant per la distància; però també els que existeixen pel que fa al sistema postal, pel que fa, doncs, al funcionament sempre desbordat als consolats, etcètera.

De fet, per exemple, si agafem les eleccions al Parlament de Catalunya, que com sabeu gestionem des del Departament d'Exteriors, i de Relacions Institucionals i Transparència, és una de les atribucions que tenim, doncs, les xifres són molt preocupants, molt. Les eleccions al Parlament del 2003, és a dir, fa una mica més de quinze anys, la participació va ser del 18,6 per cent; a les eleccions del 2015, la participació va ser del 7,5 per cent. És a dir, una baixada a menys de la meitat del que era la participació anteriorment, quan hi ha més ciutadans, més joves, no?, i hi ha segurament encara molt més interès per la política catalana que fa uns anys. Perquè la participació aquí al nostre país, no a l'exterior, però dels ciutadans que són aquí i que voten als col·legis electorals, així ho demostra. La participació s'està disparant per una banda, i, en canvi, a l'exterior la corba és la inversa. Alguna cosa no s'està fent bé. Dels 226.381 catalans registrats al CERA amb dret a vot, a les eleccions del 21 de desembre de 2017, només es van rebre 39.521 peticions, menys del 25 per cent, peticions per votar, i d'aquestes peticions al final només en van poder votar 27.173. D'aquells que van demanar el vot, és a dir..., poc més de la meitat efectivament van poder exercir el seu dret a vot.

Tenim les eleccions últimes, del 28 d'abril, encara no tenim les dades tancades, no se'ns han proveït, però tenim, per exemple, una dada que segur que els sorprendrà: de les 125 peticions que es van fer al consolat espanyol de Moscou, saben quants

van poder votar, de tots aquests que van demanar el vot? Una persona, afortunada; una persona va poder votar. Clar, aquí hi ha alguna cosa que clarament no funciona.

I no és que no puguin votar per falta de voluntat –això també s’ha de dir i s’ha de dir molt clar–, sinó perquè hi ha barreres. No és que la gent que se’n va a l’exterior estigui menys interessada en participar, perquè l’interès hi és i ho mostren les dades, sinó que cada cop és més complicat exercir aquest dret fonamental. I, per tant, nosaltres ho hem de denunciar i hem de pressionar, hem d’«apretar» el que sigui per tal de que això, doncs, es corregeixi i es corregeixi ja, immediatament i de forma clara i rotunda.

Imaginín-se el periple per votar, posín-se a la pell d’un ciutadà que viu, per exemple, a la ciutat de Vancouver, a la costa pacífica del Canadà. Primer, s’ha d’assegurar que figura correctament en el cens, i, si no és així, si té algun dubte, se n’ha d’anar al consolat de Toronto, que està a 4.500 quilòmetres, sis o set hores de vol, quatre fusos horaris, eh?, i allà, amb uns horaris, doncs, que no són sempre tan generosos com voldrien, allà es pot trobar amb una cua i esperar-se durant hores, durant el que hauria de ser la seva jornada laboral; és a dir, és gent que realment està invertint una mà de temps seu que pot arribar a ser molt escandalós.

Llavors s’ha de pregar el vot, s’ha de demanar la documentació mitjançant aquesta tramitació telemàtica que s’ha introduït, però que de moment no funciona bé, no està funcionant bé. Per tant, aquí hi ha un altre problema. I després, doncs, el vot, clar, ha de ser enviat per correu postal..., perdó, la tramitació telemàtica ha de ser enviada per correu postal o per fax, i a la majoria de consolats ja no fan servir el fax; per tant, diguéssim, aquesta és una redundància que també s’ha de tenir en compte.

Després s’ha d’esperar la documentació. I si l’afortunat rep la documentació a temps, eh?, aleshores ha d’enviar per correu el seu vot, que pot ser que arribi a temps o pot ser que no arribi a temps, que pot ser que arribi a destinació o pot ser que no arribi a destinació; no és el primer cop que les paperetes de vot no arriben allà on han d’arribar i, per tant, no poden ser computades. Però és que a més a més, clar, falta que la documentació li arribi dins del termini..., o que li arribi en un termini tan just que materialment no sigui possible enviar el vot a temps. Imaginín-se si això passa al Canadà, eh?, aquest ciutadà de Vancouver del qual parlàvem, doncs, pot prendre l’opció de, per assegurar-se, per garantir el seu vot, anar presencialment a l’oficina consular: altre cop 4.500 quilòmetres, sis o set hores de vol, eh?, cobrir quatre fusos horaris, fer les cues pertinents. Per tant, realment –realment– estem parlant d’un autèntic suplici, d’un viacrucis. És inadmissible –és inadmissible– la negligència del Govern espanyol fins ara pel que fa a aquesta qüestió bàsica i fonamental en democràcia.

Per tant, des del Govern de Catalunya continuarem treballant amb tota la força que tenim –que no és tota la que voldríem, però que la tenim– perquè es respecti el dret a sufragi dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya a l’exterior. Emplacem tots els ciutadans residents a l’estranger, tots aquells que vulguin votar, tots aquells que s’han trobat amb problemes, que reclamin el seu dret a vot, i, a través de l’Oficina de Drets Civils, a través de les eines, les xarxes que tenim, que ens ho facin arribar, que ens informin, perquè nosaltres això ho farem arribar allà on toqui.

I anunciem també que demà farem una acció de pressió al ministre Borrell per tal de que s’hi posi, i les delegacions del Govern de Catalunya, que defensen els drets més elementals dels ciutadans de Catalunya que viuen a l’exterior, també s’hi posaran, i tots plegats farem tota la força que calgui perquè això s’acabi. Perquè, escolti, ja n’hi ha prou; o sigui, ja n’hi ha prou. Potser que en lloc de perseguir aquells que es dediquen a posar les urnes perquè els ciutadans puguin votar, potser que s’esmercin una mica en que aquells que no poden votar per culpa de la ineptitud i del sistema que no funciona, eh?, i que políticament no s’ha resolt des del Ministeri d’Afers Exteriors..., doncs que això ho resolgui i que la gent pugui votar, i, per tant, ja n’hi ha prou de dificultar el vot sempre en tots els àmbits. Això no és acceptable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica té ara la paraula el diputat... No? *(Pausa.)* Renuncia a la rèplica.

Per tant, hauríem esgotat aquest punt de l'ordre del dia i seria l'hora de suspendre la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Interior, de Cultura i de Polítiques Digitals i Administració.

El president

Diputats, diputades, bona tarda. Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local

302-00095/12

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la moció té la paraula la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Consellera... M'agradaria iniciar parlant de la recuperació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, conegut com el PUOSC. La consellera anunciava des d'aquí, des d'aquest faristol, arran d'una pregunta d'una servidora, que traurien una nova convocatòria de PUOSC.

Però, en els acords de govern d'aquesta setmana, no ha passat cap nova convocatòria del PUOSC. I m'agradaria demanar al Govern, què és el que passarà. Passarà allò que sol passar? Que aprovem les mocions per quedar bé –i més ara, que s'acosten eleccions municipals–, per després no tirar endavant el que es vota en aquest hemicicle? Queda molt lluny la seva esmena, del que nosaltres demanem a la moció. I llegeixo íntegrament: «Exigir el desenvolupament i posada en marxa, de forma immediata, dels programes de cooperació amb els ens locals del nostre territori, encaminats al progrés i l'equilibri territorial, per la qual cosa el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, el PUOSC, esdevé l'eina principal de cooperació de la Generalitat amb els ens locals per assolir la construcció d'equipaments i serveis que eviten la despoblació i fomenten l'equilibri territorial.» Així doncs, què faran en aquest punt? Votaran en contra d'allò a què es va comprometre la consellera? Les paraules no se les port emportar el vent, i menys, les promeses. Tinc ganes de saber què pensen fer en aquest punt.

D'altra banda, és de destacar que, finalment, també hàgim arribat a un acord per aprovar un pla de xoc de camins anual, perquè els municipis disposin de la dotació suficient per fer front a les necessitats dels camins existents. I esperem, tal com hem transaccionat, que en la propera aprovació dels pressupostos de la Generalitat, s'hi vegi reflectit.

Mirin, la nostra moció parla de molts temes, és molt extensa. I creiem que tots i cadascun dels punts milloren aspectes fonamentals per les administracions locals. La millora de la seguretat ciutadana és un dels aspectes que més preocupa els ajuntaments. I estem contents que, finalment, hàgim pogut transaccionar amb Junts per Catalunya, Esquerra i Ciutadans, i que es pugui garantir que les noves promocions de Mossos d'Esquadra que hagin complert el curs de formació, es puguin incorporar

a la seguretat ciutadana i el patrullatge preventiu. Sobretot, posant èmfasi, en especial, a les urbanitzacions allunyades dels nuclis urbans.

De les escoles bressol, n'hem parlat en aquest Parlament, com aquell qui diu..., jo crec que cada vegada que hi ha hagut un ple. Un o altre diputat o diputada, en diverses interpellacions, ha reclamat de forma insistent, a través de mocions o propostes de resolució, l'obligació de pagar els trenta-sis ajuntaments catalans que van presentar una reclamació de deute concret –per cert, pendent d'abonar–, precisament, de la gestió del servei de les escoles bressol, que, de fet, per tornar-ho a exigir, ho deia ja el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Necessitem establir un calendari de pagament, perquè els ajuntaments obren cada dia aquest servei, perquè els nens i nenes van cada dia a l'escola. I els ajuntaments, ja no poden esperar més; han assumit durant molt de temps aquesta gestió quan la Generalitat no ha assumit la seva part, la part que li tocava.

Voldria acabar parlant del tema de l'habitatge, perquè realment és necessari abordar aquest tema i potenciar el treball conjunt amb els municipis. La lluita contra els habitatges buits, és essencial, i per això és necessari crear de forma urgent la taula interdepartamental per coordinar la lluita contra aquest problema.

Sabem que és una moció molt llarga, que té molts punts, que tracta de molts temes de moltes àrees i, en la meua segona intervenció, donaré les gràcies a tots els diputats i diputades, perquè realment han fet un gran esforç.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Jo volia dirigir-me als diputats i les diputades del PSC, perquè entenc que es presenten..., com que són una organització política municipalista, tenim dubtes de si entenem el municipalisme de la mateixa manera. Nosaltres creiem que no. Per nosaltres, el municipalisme implica competències i finançament, sí; però també implica transformació, implica també valentia. Implica entendre que les noves demandes socials i els nous reptes de la gestió democràtica dels assumptes públics necessiten respostes que comptin amb la participació dels actors socials.

Que no pot ser el mateix municipalisme sense evolucionar que ha fet el PSC els darrers quaranta anys; que cal anar a més, que cal ser valents, que cal remunicipalitzar. Que cal assumir més competències, acabar amb la cultura del ciment i sentir una societat que és més valenta que les institucions, també quan defensa el medi ambient, els drets socials i el futur de les ciutats.

La seva moció està bé, és assumible, és correcta. La diputada Moreta coneix el tema i el treballa molt bé, però les mesures que presenten no deixen de tenir un punt de contradicció i d'incoherència amb el que fan quan estan al Govern. I, més, amb el temps que han estat al Govern de l'Estat. S'estan assemblant una mica, perillosament, a Esquerra Republicana en allò de dir una cosa, però, després, quan estan al Govern, no fer-la. Nosaltres, evidentment, donarem suport a totes les mesures que ajudin les institucions més properes a la ciutadania.

Votarem, fins i tot, aquelles mesures que fan referència a plans de xoc o de contingència i que, al final, són mesures necessàries perquè, com que no hi ha Govern de Junts per Cat i Esquerra Republicana, hem de seguir proposant i demanant plans de xoc i plans de contingència per revertir tota la manca de polítiques del Govern. Però sí que volem remarcar aquelles coses en què creiem que el Partit Socialista no ha fet res quan n'ha tingut l'oportunitat, al Govern de l'Estat.

Per exemple, no s'ha impulsat una reforma financera tributària que millori la gestió tributària recaptatòria dels tributs locals. No s'han impulsat procediments eficaços de col·laboració i cooperació interadministrativa. No s'ha fet res per compensar els municipis pels beneficis fiscals que el Partit Popular va aprovar a càrrec de les arques municipals. No s'ha fet res, amb la regla de despesa, un dels mecanismes més injustos i que més retallen la sobirania municipal i que està asfixiant les nostres ciutats i que, a més a més, té un efecte secundari pervers i és la privatització de les competències. I evidentment, tampoc s'ha fet res amb l'LRSA.

Els ajuntaments no tenen la capacitat financera suficient no només per assumir les seves competències, sinó encara menys per assumir totes aquelles que els acaben derivant la ineficiència de les altres administracions i els altres nivells de govern. És això el que provoca els problemes que ens trobem als ajuntaments quan es volen remunicipalitzar serveis. I també és això el que provoca que moltes vegades s'hagin d'externalitzar serveis a empreses privades, per no tenir la capacitat de poder fer contractacions des de l'Administració pública.

Tot això, insistim, està afavorit per lleis estatals, que posen traves a la gestió directa de recursos i béns comuns, com ara el de l'aigua. Altres exemples, i ja n'hem parlat moltes vegades: la reforma de l'article 135 de la Constitució, conjuntament amb el Partit Popular, per reduir les capacitats de les administracions públiques en pro de l'austeritat i la privatització. Els hem demanat moltes vegades que donin suport a la capacitat dels ajuntaments per limitar els augments del preu del lloguer. Vosaltres..., es posen al costat a l'hora d'aprovar desnonaments exprés, i porten quaranta anys fent una política d'habitatge públic que privatitza l'habitatge públic, perquè és de compra, és de propietat i aquesta protecció caduca. Nosaltres volem insistir i creiem que vostès s'han de posar a fer el que diuen que fan i que ara, tindran un govern a l'Estat, on hauran de demostrar que realment estan al costat dels ajuntaments que reclamen..., com a municipalistes.

No sabem..., en tenim dubtes, perquè hem vist com amb el 155 han envaït l'autonomia de Catalunya i han envaït també, de rebot, l'autonomia dels ajuntaments. Hem tingut una sorpresa, que finalment no ha pogut ser, quan acceptaven l'esmena de Ciutadans, on es parlava de la llengua oficial de comunicació a les administracions locals, quan és una cosa que està a l'Estatut de Catalunya. I accepten una esmena que torna a agitar la bandera del procés en una moció que està parlant del món local, i parlen de «neutralitat política». Nosaltres voldríem saber què entenen per «neutralitat política»? Si la pancarta de «*Welcome refugees*» és neutralitat política o no? Si quan eliminem d'un ajuntament el color lila, el 25 de novembre, és neutralitat política o no? Si el que estan utilitzant és «neutralitat política» per parlar de llaços grocs, és més fàcil que posin «llaços grocs» i no facin eufemismes d'aquest tipus.

Ja s'ha dit, el Partit Socialista pot ser com un jonc, segons bufa el vent, va cap a la dreta, va cap a l'esquerra. Tenen ara l'oportunitat, al Govern de l'Estat, de fer polítiques transformadores per als ajuntaments. Si les fan, ens hi trobaran, i si no les fan, les farem nosaltres i esperem trobar-los-hi. Però esperem també que estiguin disposats a transformar des d'allà.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Bé; bona tarda, president. Consellera, conseller, diputats, diputades... Senyora Moreta, jo..., amb tota la bona fe del món, li recordo que la campanya electoral comença divendres. I per què li dic això? Perquè, precisament, aquesta moció el que fa és resumir tot aquell programa electoral que vostès porten arreu dels municipis del nostre país. Són punts que han estat debatuts, que han estat votats, que alguns han

estat fins i tot acordats en seu parlamentària o en comissions, i avui, vostès, els recullen –entenc–, doncs, per generar una sèrie de titulars, per generar una sèrie de confrontacions que estic segur que en una situació de normalitat no tindríem.

De fet, m'atreveixo a dir-li que en algun punt fins i tot s'ha passat de frenada, perquè en aquelles responsabilitats que reclama al Govern de la Generalitat també han de comptar amb la responsabilitat del Govern de l'Estat, per exemple en temes d'habitatge o en temes de centres especials de treball. I, per tant, vostès, que confio que tinguin oportunitat de governar a l'Estat, doncs siguin corresponsables en aquests dos temes.

Ens demanen, per una banda, una nova llei de governs locals. Benvinguda sigui. Nosaltres sempre ho hem defensat des d'aquest grup parlamentari; tot allò que sigui, tot allò que suposi dotar de més competències, més autonomia, millorar el sistema de finançament dels ajuntaments, serà benvingut. Ara bé, com poden demanar una llei de governs locals que doti de més autonomia els ajuntaments, quan tenien l'oportunitat de derogar l'LRSAL i no ho han fet? Per tant, des d'aquí els convidem que la deroguin.

En matèria d'educació, concretament en finançament de zero a tres anys, és evident que la voluntat del Govern de la Generalitat és recuperar la corresponsabilitat en aquesta franja d'edat dels zero a tres anys. Ho tenim clar, hem de recuperar aquelles quotes d'aportació que hi havia fa sis anys. I precisament s'ha proposat un calendari que s'inicia amb 1.300 euros/any i alumne i que en un període determinat i fixat ha de finalitzar amb 1.800 euros/any i alumne, sempre que també es compti amb la corresponsabilitat de les diputacions i sempre tenint en compte la comissió mixta, que és precisament aquell òrgan on es debaten aquests temes i on s'han d'acabar acordant.

Pel que fa a les llistes d'espera de salut, el Govern ho ha demostrat precisament duent a terme un pla de xoc des de l'abril de l'any 2017 fins a l'abril de l'any 2018. Però no només això, sinó que en aquests moments hi ha un decret aprovat pel mateix Govern que, per una banda, garanteix el temps d'espera en algunes intervencions concretes i que, per altra banda, introdueix criteris d'equitat, de la condició personal de les persones.

Pel que fa a la reobertura de CAPs, evidentment, hi estem d'acord, però sempre vist des d'una planificació territorial, i no des d'una planificació puntual. Precisament hi ha el Pla nacional d'urgències, el Planuc, que així ho preveu, i té en compte criteris poblacionals, criteris de fluctuacions, criteris d'activitat i criteris d'accessibilitat.

Pel que fa a serveis socials, ens demana la creació de noves residències. Bé, el Govern de la Generalitat el que té clar és que el que ha d'oferir és noves places residencials; si això ha de passar per la creació de noves residències o ha de passar per una concertació, això ja ho debatrà el departament en funció de cada cas. Precisament el departament també aposta per donar oportunitats a les entitats del tercer sector, que estan fent molt bona feina i que garanteixen aquesta xarxa eficient i de qualitat.

Pel que fa a les prestacions vinculades a la residència, miri, repassi les dades. En el seu moment se'n van implementar un determinat nombre que a dia d'avui encara no estan esgotades. Per què? Perquè els usuaris el que volen és obtenir una plaça de residència pública, i, per tant, no té cap mena de sentit incrementar-les si encara no estan esgotades.

Pel que fa al PUOSC, ens demanava si hi votaríem a favor, si hi votaríem en contra... Miri, el nostre vot serà una abstenció. Sap per què? Perquè nosaltres estem d'acord amb recuperar el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, però no estem d'acord amb el model que vostès ens plantegen. Un PUOSC no només ha de servir per a equipaments, per a despoblació i per a tots aquells criteris que vostès fixen; un PUOSC també ha de servir per a dinamitzar l'activitat econòmica, per a generar no-

ves oportunitats i per a crear nous lideratges territorials. I de fet des del Govern ja s'ha anunciat la creació d'aquest PUOSC.

Miri, ja l'hi he dit abans, vostès han governat i probablement governaran, no sé si a tots els ajuntaments que vostès voldrien. Avui hem arribat a acords i, per altra banda, avui també han generat moltes promeses electorals. Jo confio que a partir del 26 els passi aquesta febre de titulars, perquè avui sí que esgarraparan alguns titulars, però vull pensar que aquests titulars que avui esgarraparan es converteixin en propostes sensates i que vostès, conjuntament amb els grups que donem suport al Govern i el mateix Govern, fem un país millor.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. La següent intervenció és del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bona tarda, també als membres del Govern. Com deia el company que ha parlat abans, el diputat Solé, aquestes mocions que vostès han presentat, aquest interès sobtat de presentar interpellacions i mocions relacionades amb l'Administració local..., doncs bé, una diputada que és novella no deixa de presumir l'aproximació de la campanya electoral.

Però vostès, en aquesta moció, que efectivament, diputada Moreta, vostè feia referència a la seva extensió –més de vint-i-cinc punts–, a mi em sorprenen, perquè si vostès el que volen i defensen és l'Administració local d'aquests municipis, perquè són la primera porta a la qual els ciutadans i ciutadanes es dirigeixen, doncs escoltin, deroguin l'LRSAL. I vostès, en el programa electoral del PSOE a les eleccions espanyoles del 2016, que me'l vaig baixar i encara està penjat, es comprometien a derogar l'LRSAL de manera immediata i de manera necessària, i resulta que a les passades eleccions espanyoles, en el programa electoral del Partit Socialista del 2019, resulta que la derogació de l'LRSAL ja no existia. És més, de les dos pàgines de referència a l'Administració local, a la capacitat de modificar les lleis per beneficiar els municipis i els seus ajuntaments, doncs carai, del programa electoral del Partit Socialista 2016, que ocupava dues pàgines, al programa electoral del Partit Socialista, «*Haz que pase*», d'aquest any, resulta que encara no hi havien ni tres ni quatre línies relacionades amb l'Administració local.

I saben què els dic? Si els interessa de veritat l'Administració local –i vostès saben que hi ha molts informes, literatura acadèmica, universitària, que reclamen i critiquen l'LRSAL–, si vostès volen realment i els preocupa l'Administració local, els preocupen els serveis que exerceixen els municipis, les competències dels alcaldes, la millor moció és aprovar l'LRSAL. I vostès ara en tindran la competència. El que, clar, al programa electoral que han votat, resulta que això no hi era.

Per tant, des d'aquesta realitat, que és la modificació de l'LRSAL, que fins i tot el Tribunal Constitucional recentment, doncs, va interpretar-la en sentit negatiu amb relació a la competència de l'autonomia local, tenim aquesta moció. En aquesta moció ens hem posat d'acord en algunes transaccions, perquè, carai, per ser un govern que no governa déu-n'hi-do en quants punts ens hem arribat a posar d'acord amb el Grup Republicà i amb Junts per Catalunya.

Principalment destacaria que nosaltres estem compromesos –i el programa de Junts per Catalunya al Congrés, a les eleccions espanyoles, sí que de manera explícita citava la voluntat de derogació de l'LRSAL–, nosaltres ens comprometem i donem suport al Govern per recuperar la Llei de governs locals de Catalunya i per recuperar el debat del finançament dels ens locals de Catalunya. Perquè segurament després es plantegen moltes altres problemàtiques de l'Administració local, dels serveis que han de prestar, i sempre el problema rau allà mateix: a la manca de finan-

çament; i aquí ho podríem lligar, si volguessin, amb l'urbanisme. Per tant, Llei de governs locals, finances de competència dels ens locals a Catalunya, a través d'una llei pel finançament d'aquests ens locals. Aquí ens trobaran.

Però nosaltres a més a més en aquesta moció votem a favor amb relació al pagament de les escoles bressol; a l'augmentar l'oferta pública a l'FP dual. A la construcció, ens hi abstindrem, però en aquest cas també hi estem a favor, perquè estem compromesos amb les noves residències. A crear un pla d'habitatge, totes les seves mesures de foment de l'habitatge, perquè per nosaltres és important, també hi votem a favor. Mesures en tema de Mossos d'Esquadra per millorar la seguretat ciutadana; mesures amb relació als Mossos d'Esquadra i les seves necessitats per tal de poder prestar correctament...

I amb relació al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, doncs, creiem que és una mesura que també ha estat molt reclamada, que em consta que el Govern de la Generalitat hi està treballant activament perquè vegi la llum al més ràpid possible. En aquest sentit, nosaltres ens hi abstindrem, no perquè no estiguem compromesos amb un pla únic d'obres i serveis de Catalunya, sinó perquè el nostre model és absolutament diferenciat.

I finalment, quant a les propostes de neutralitat dels edificis, neutralitat dels nostres alcaldes, doncs, nosaltres comprendran que no hi podrem votar a favor, perquè el que no farem mai serà defensar una Catalunya que s'autocensuri, eh? I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, aquí no trobaran el nostre suport.

I acabo de la manera que he començat: la millor moció a favor de l'Administració local és votar i derogar l'LRSAL. I això depèn de vostès.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Munia Fernández-Jordán.

Munia Fernández-Jordán Celorio

Gràcies, president. Consellera, consellers..., diputados, diputadas, la moción que nos trae hoy el PSC al Pleno tiene un único punto de local, que es promover una nueva ley de gobierno local; y en ello podemos estar de acuerdo. Ahora bien, no hay desarrollo en el texto de esta idea. Y nos dicen que habría que clarificar competencias. ¿No se puede ir más allá y comenzar a hablar de la necesidad de eliminar las duplicidades, con todo el coste que para las arcas públicas supone? Decir que esa ley debe servir para deshacernos de la grasa de la Administración, un lastre para el ciudadano y una pérdida ingente de recursos..., ¿no serviría también esa ley para crear una verdadera ventanilla única en el siglo XXI, en la era digital, donde vemos que las cosas aún no funcionan? ¿No es hora de acabar con el mareo del ciudadano con tantísimas gestiones que tiene que hacer? ¿Podemos tomar conciencia de las miles de trabas burocráticas que tienen los ciudadanos cuando llegan a las administraciones?

El resto de la moción no deja de ser un ruego: es repasar todo lo que no hace el Govern en ciudades y pueblos; de ahí debe venir lo de la cuestión local. Pero estas peticiones, que apoyaremos en su amplia mayoría, no dejan de ser mociones y PRs que hemos presentado desde el comienzo de la legislatura. En ellas se van desglosando temas muy importantes para la sociedad y que hemos visto que en ningún caso son la prioridad del señor Torra.

Es cierto, la Generalitat no tiene como prioridad la educación. Es vergonzoso el nivel de barracones que tenemos, un récord absolutamente intolerable. Y es cierto que hay que pagar las escuelas infantiles. ¿Cómo es posible que en el presupuesto del año pasado hubiera cero euros para las *escoles bressol*? O ¿cómo es posible que después de lo que ha dicho el Tribunal Superior de Justicia, en enero del 2018, aún no haya recibido los ayuntamientos el dinero que se les debe?

En las cuestiones de sanidad y de asuntos sociales tampoco hay ningún tipo de prioridad por parte del Govern. Da vergüenza, la situación. ¿Cómo podemos estar a la cola de las comunidades autónomas en temas tan vitales? ¿Cómo puede ser que haya esperando 18.400 mayores para ingresar en una residencia y estén sin activar cinco mil plazas libres?

En cuanto a salud, nosotros hemos señalado la necesidad de que haya transparencia en las listas de espera y se publiquen semestralmente desglosadas por centro y tipo de intervención, para dar solución a este problema.

¿Qué decir de la vivienda?, otro auténtico desastre. Tras el bochornoso amago de decreto del *conseller* Calvet, solicitamos que se inicie un debate serio, riguroso, consensuado, para poder sacar adelante un decreto ley que por fin garantice la vivienda en Cataluña.

Respecto a la seguridad, clama al cielo la situación que estamos viviendo. En la ciudad en la que yo vivo, Sant Cugat del Vallès, hay personas que han sido asaltadas hasta tres veces en un año. Nosotros propusimos mediante una enmienda a la moción que los nuevos recursos asignados de Mossos pudieran centrarse en las zonas más periféricas de las ciudades, donde vemos que se producen más asaltos a las viviendas.

Y hasta aquí llega el ruego del Partido Socialistas de Cataluña al Govern, todas las solicitudes. Y nosotros entendemos que con esto abandona la auténtica política local, la política de proximidad. Y por esta razón nosotros hemos incluido dos enmiendas.

La primera, para una cosa tan lógica como que las personas puedan llegar a la Oficina de Atención al Ciudadano y pedir que las comunicaciones sean en ambas lenguas cooficiales, español y catalán. Respuesta del PSC: «No.» No van a votar a favor de esta enmienda. No entienden que los ciudadanos de Cataluña..., no comparten que puedan recibir la documentación en las dos lenguas oficiales. Ese es el PSC que tenemos.

La segunda es por la libertad de todos en el espacio público, para que podamos compartirlo en paz, sin propaganda separatista. El espacio público es de todos los catalanes y por eso debe ser neutral. Esa es nuestra aportación local a esta propuesta.

Pero por suerte la siguiente moción es de Ciudadanos, y en esa sí que vamos a abordar el mundo local (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) con...

El president

Diputada...

Munia Fernández-Jordán Celorio

...un punto de vista de absoluta proximidad, para que las personas salgan fortalecidas en su calidad de vida y en sus derechos y libertades.

Gracias, *president*.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la posició, ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, assumint per endavant que òbviament estem davant d'una moció en clau electoral i electoralista, en clau local, nosaltres tampoc ens estarem de dir-los el que fem i el que farem als ajuntaments.

Mirin, nosaltres volem que els ajuntaments siguin un espai de radicalitat democràtica, que sigui la participació ciutadana la que dicti les decisions que es prenen en els plens i en els equips de govern. Volem uns municipis feministes que realment garanteixin que els nostres municipis esdevinguin espais lliures de violències masculis-

tes. Volem uns municipis al servei d'una economia social i solidària on sigui possible que la gent no hagi de marxar per cercar feina a altres llocs, que siguin espais de creació d'ocupació de qualitat i de condicions de vida digna per a tothom. Volem municipis sostenibles, de defensa del territori i del medi ambient. Volem municipis antiracistes i acollidors. Volem municipis on estigui garantit el dret a l'habitatge, on ningú hagi de patir la injustícia de no gaudir d'un habitatge, on ningú hagi de patir la injustícia d'un desnonament. I això com es fa? Doncs expropiant els pisos buits i generant i prioritzant la creació d'un parc d'habitatge públic.

Volem uns ajuntaments en els quals s'internalitzin, es recuperin i es reapropriïn els serveis públics i els recursos estratègics del territori; uns municipis que siguin base de creació de sobirania, i això ho diem per lògica social i socialista, sí, perquè ens sembla que és la manera més eficient i més vàlida per garantir després una equitat en la distribució i prestació dels serveis, però també per un principi de sobirania, de recuperació de sobirania nacional a través dels ajuntaments. Volem uns ajuntaments on es generi igualtat i justícia social. Volem uns ajuntaments on sigui plenament lliure la llibertat d'expressió, uns municipis on es garanteixi que són espais lliures de repressió.

I volem també uns municipis insubmisos, desobedients; municipis valents que siguin espais d'autodeterminació i d'autoorganització popular; aquells espais on hem de crear i recrear novament les condicions per a futurs uns i tres d'octubre; espais dels quals tornem a alçar aquest país en una insurgència democràtica per tal de garantir la ruptura definitiva amb el règim del 78.

I és des d'aquesta lògica, des d'aquest programa, des d'aquest projecte que nosaltres defensem i desenvolupem als ajuntaments –i que seguirem fent-ho en els ajuntaments que governarem–, que nosaltres definirem el sentit de vot de la seva moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Sí; gracias, presidente. Bueno, permítanme que discrepe. Venir aquí a decir que una moción es electoralista porque se presenta justamente cuando los partidos políticos tienen que rendir cuentas a la ciudadanía de aquello que han venido haciendo en las distintas corporaciones locales, me parece que es querer justamente aislar el debate que se produce en esta cámara parlamentaria y la realidad de los ciudadanos de Cataluña, cosa que, por cierto, es algo que se ha venido produciendo bastante habitualmente en las sesiones plenarias de este Parlamento. Ojalá hablásemos más de estas cuestiones, de las cuestiones que afectan realmente el día a día de la vida de los catalanes, y no de cuestiones antiguas, bizantinas, y que ya no nos van a llevar a ningún lugar.

El problema de esta moción, que es cierto que es un cajón de sastre en el que intenta meter diferentes temas –desde seguridad, servicios sociales, educación, sanidad...–, no es otro que en los últimos diez años los presupuestos no se han aprobado cuando tocaban; la Generalitat no ha aprobado presupuestos cuando tocaba. El problema de esta moción es que de esos diez años, en cuatro de ellos ni tan siquiera ha habido presupuestos nuevos, se han prorrogado los anteriores. Y este vaivén de cuentas públicas ha ocasionado, por la inestabilidad de los gobiernos y las aritméticas parlamentarias, que no se pudieran concretar las partidas presupuestarias necesarias en aquello que vienen reclamando y que tenemos ocasión de hablar en la siguiente moción, que va sobre la misma temática. En, por ejemplo, por qué hay veinte mil alumnos que cursan estudios en módulos, por qué siguen sin poder estudiar en centros educativos, en lugar de en barracones, esos más de veinte mil alumnos, y por qué no se concretan, pues, esas plantillas, por ejemplo, que están pidiendo

los Mossos d'Esquadra..., que se acabe con ese déficit histórico que tienen sus plantillas.

En definitiva, si queremos hablar de *món local* y de competencias, evidentemente, que lo hemos de hacer en esta cámara. Pero no es menos cierto que no podemos llevar a cabo ninguna de esas medidas si no hay un compromiso de la Generalitat también con el mundo local en aprobar esos presupuestos y en acabar con esas deudas históricas que tiene con las corporaciones municipales.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Senyora Segovia (*rialles*), vostè precisament em diu que el PSC depèn de com bufa el vent va cap a una banda o cap a l'altra? Però si són vostès els experts número 1 en seguir el vent, sobretot el que bufa Puigdemont! Com em poden dir això? (*Aplaudiments.*) No crec –no crec– que sigui vostè la més adequada per donar lliçons sobre municipalisme. No ho crec. Però, vaja, totes les intervencions són ben vingudes.

Senyor Solé, vostè i el seu grup, igual que el grup de Junts per Catalunya, podrien haver presentat durant aquest últim any diverses qüestions sobre món local. Jo porto «món local»; no n'he vist cap. I resulta que avui que fem això, llavors diuen que es tracta d'un tema electoralista. Home, no ho comparteixo en absolut.

D'altra banda, senyora Fernández, m'agradaria dir-li que en aquesta moció no parlem de llaços i pancartes, parlem de propostes que millorin el món local, i per això no acceptem cap esmena que parli d'altres coses; és molt simple.

Voldria acabar donar les gràcies molt sincerament a tots els diputats i diputades que han estat al peu del canó en una moció que ha tingut trenta esmenes –trenta esmenes–, ha portat moltíssima feina i, per tant, vull agrair aquí, sincerament, tota la tasca que han fet, i també –també, per què no?– a tots els suports tècnics que tenim cada grup parlamentari, sobretot a la Nèlia i a la Núria del meu grup parlamentari.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació.

(*Pausa. Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Senyora Caula, digui. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president, per demanar votació separada. Demanaríem dos blocs, un que constaria dels punts 6, 7, 8, 10, 22 i 23, un altre amb els punts 11, 12, 13, 18 i 25, i per nosaltres, la resta.

El president

Molt bé. (*Marina Bravo Sobrino demana per parlar.*) Sí, senyora Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Sí; també para pedir votación separada del 22, que estaba en su bloque, pero tendría que ser por separado, y del encabezado del 15 y el 15.a.

El president

5 i 5.a conjuntament, senyora Bravo? 5 i 5.a conjuntament?

Marina Bravo Sobrino

Encabezado del 15 y 15.a.

El president

Perdó, 15 i 15.a. Disculpi.

Marina Bravo Sobrino

Pueden ser conjuntos, sí.

El president

D'acord. (*Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.*) Senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Per demanar votació separada del 25, que s'hauria de votar sol.

Gràcies.

El president

Molt bé. Molt bé, doncs... (*Carles Riera Albert demana per parlar.*) Sí, senyor Riera?

Carles Riera Albert

Sí, també per sumar-nos, president, a la petició de votació separada. Per part nostra hauria de ser del punt 1, del 2 al 14 es poden votar conjuntament...

El president

1, 2 i 14 conjuntament?

Carles Riera Albert

No, no, perdoni...

El president

1 per una banda, i 2 i 14.

Carles Riera Albert

Per part nostra es poden votar conjuntament del 2 al 14 inclosos.

El president

D'acord.

Carles Riera Albert

I també caldria votació separada del 15 endavant.

Gràcies.

(*Pausa.*)

El president

Bé, votarem..., intento fer una mica l'esquema de votació, que no és fàcil. Votarem en primer lloc el punt 1, el bloc del 2... (*Veus de fons.*) No, perquè no quadra, senyor Riera, amb el que m'havien demanat. Farem votació separada de tot, perquè amb els blocs que ens han dit no quadren en absolut i, per tant, serà més ràpid i més fàcil si ho fem punt per punt, eh?

Passem, per tant, a votar punt per punt.

Comencem votant el punt número 1, comencem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

El punt número 1 queda aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt tercer queda aprovat per unanimitat: 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 4.
Comença la votació.
El punt número 4 queda aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Passem ara a votar el punt número 5.
Comença la votació.
El punt número 5 queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
I passem ara a votar el punt número 6.
Comença la votació.
El punt sisè queda aprovat per 67 vots a favor, 1 en contra i 59 abstencions.
Passem ara a votar el punt setè.
Comença la votació.
El punt setè queda aprovat per 67 vots a favor, 1 en contra i 59 abstencions.
I passem ara a votar el punt vuitè.
Comença la votació.
El punt vuitè queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.
I passem ara a votar el novè.
Comença la votació.
El punt novè queda aprovat per 126 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i un diputat o diputada present que no ha votat.
Passem ara al punt desè.
Comença la votació.
El punt desè queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.
I passem ara a votar el punt onzè.
Comença la votació.
El punt onzè queda aprovat per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.
Passem ara a votar el punt dotzè.
Comença la votació.
El punt dotzè queda aprovat per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.
I votem ara el tretzè.
Comença la votació.
El punt tretzè queda aprovat per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.
I ara el catorzè. Votem.
El punt catorzè queda aprovat per unanimitat; és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
I ara votem, del punt 15, l'encapçalament del 15 i el 15.a.
Comença la votació.
El punt 15.a queda aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.
Votem el punt b, el punt 15.b.
Comença la votació.
El punt 15.b queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.
I votem ara el punt 15.c.
Comença la votació.
El punt 15.c queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.
I ara votem el punt setzè.
Comença la votació.
El punt setzè queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.
I ara el dissetè. Votem.
El punt 17 queda aprovat per 124 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.
I ara votem el punt divuitè.
Comença la votació.
En el punt divuitè s'ha produït un empat: 63 vots a favor, 63 en contra, cap abstenció i 1 diputat o diputada present que no ha votat. Per tant, tornem a repetir la votació.

Comença la votació del punt divuitè.

El punt divuitè queda aprovat per 64 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 19.

Comença la votació.

El punt 19 queda aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per unanimitat.

Passem ara a votar el punt vintè.

Comença la votació.

El punt vintè queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara votem el punt vint-i-unè.

Comença la votació.

El punt vint-i-unè queda aprovat per 124 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 22.

Comença la votació.

El punt 22 queda aprovat per 31 vots a favor, cap en contra i 96 abstencions.

I ara passem a votar el punt 23.

Comença la votació.

El punt vint-i-tresè queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

I passem ara a votar el punt 24.

Comença la votació.

El punt 24 queda aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 25.

Comença la votació.

El punt vint-i-cinquè queda rebutjat per 56 vots a favor, 63 en contra i 8 abstencions.

No queda cap més punt d'aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cooperació amb l'Administració local

302-00098/12

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cooperació amb l'Administració local, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Dimas Gragera.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Quan vulgui, diputat.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *consellera*, segunda moción municipalista de la tarde, después vendrá otra. La nuestra, en concreto, es la moción que sigue a la interpelación, al debate que mantuvimos con la *consellera* hace un par de semanas, en el que pusimos de manifiesto las deficiencias en la cooperación o la falta de cooperación entre esta Administración, la Generalitat de Catalunya, y el mundo local.

En la interpelación pusimos de manifiesto muchas de las deficiencias, de las áreas de mejora, pero hoy, en la sesión de control, cuando mi compañero Manuel Rodríguez le ha recriminado, le ha pedido algo que nosotros creemos que es justo, que es digno de defender, que es que no se destinen a asociaciones partidistas recursos de todos, he observado que usted pretendía darnos lecciones, con lo cual me voy

a permitir repetirle algunos de los argumentos que le dimos el otro día, porque, mientras ustedes aquí hablaban de déficits fiscales, resulta que el mayor déficit fiscal que había en Cataluña era el que mantenía esta Administración con los ayuntamientos, que tenían en endeudarse, que tenían que pedir préstamos, mientras ustedes les retenían saldo.

Ustedes reclaman nuevas competencias pero no cumplen las que tienen con el mundo local y obligan a los ayuntamientos a incluir su dejadez en los presupuestos. Ustedes pagaban al día, aquí, a los enchufados, como dice la líder de la oposición –hoy, en su último Pleno, voy a recordarlo, ¿no?–, a ellos les entra a principio de mes siempre la represión por la cuenta corriente pero en cambio los saldos de las guarderías no los pagan ustedes a tiempo.

¿Y qué hacen ustedes cuando aumentan los delitos y bajan los agentes de policía local? Pues lo que hacen ustedes es aumentar la guardia de seguridad del señor Torra. Miles de ciudadanos esperan ayudas para rehabilitación de edificios en fachadas y ustedes pagan edificios para chiringuitos lingüísticos en la Comunidad Valenciana. Y en todos estos años de *procés*, ustedes, pues, esto, alimentando chiringuitos, TV3, embajadas, y bueno... Por cierto, hoy ha salido una noticia, que nosotros en Andalucía hemos reducido cien chiringuitos en cien días de gobierno. No está nada mal. Pues con el saldo que ustedes destinan..., podrían cubrir los presupuestos de los principales ayuntamientos de Cataluña cada año. Se lo he dicho muchas veces: empezó el *procés* y ustedes se olvidaron de los barrios, y prueba de ello es la Ley de barrios, que no se dota, que no se financia desde el año 2010.

Pero hoy queremos pasar de la protesta a la propuesta; por esto presentamos esta moción, que tiene varios puntos, pero básicamente recoge que se cumplan todos los pagos que aún adeudan, pero sobre todo que se pague a tiempo a partir de ahora; que ustedes asuman sus competencias tanto en políticas sanitarias, en políticas sociales, en políticas educativas; que construyan las infraestructuras y equipamientos que se han comprometido, no le pedimos más que hagan lo que se han comprometido; proponemos que se creen fondos de ayuda; que se mejore la financiación local; que ustedes recuperen programas como el PUOSC o la Ley de barrios; finalmente, que doten más recursos para la seguridad.

Le dijimos el otro día que la otra cara de la moneda de su gestión es lo que hacen en los ayuntamientos. En los ayuntamientos ustedes utilizan los entes locales como sucursales de su *procés*. Y hoy me he alarmado escuchando a la *consellera* cuando decía que, bueno, como lo ha votado un pleno, pues, es legal estar en la AMI. La verdad es que..., repase usted los conceptos jurídicos, porque ustedes, aquí, hace un par de años, también votaron algo que ahora les está dando algún que otro proble-milla legal.

En esa línea nosotros también le pedimos en esta moción que ejerzan sus competencias y lo que le hemos dicho esta mañana, que saquen a los ayuntamientos de la AMI y que restituyan todas las cuotas pagadas a las arcas municipales.

Los ayuntamientos son la primera administración frente al ciudadano y no son un escaparate para que ustedes cuelguen los lazos. Y sabemos que no lo van a hacer, que lo van a votar hoy en contra, pero, bueno, a nosotros ya nos ha llegado la época..., ha llegado que no les pidamos más cambios; ha llegado la época que los hagamos nosotros por nosotros mismos. En dos semanas, y ahora que empieza esta campaña municipal, vamos a ser nosotros los que saquemos los ayuntamientos de la AMI y los que descolguemos los lazos. Y desde aquí y ahora quiero lanzar muchos ánimos a mis compañeros, a los candidatos municipales, porque estoy seguro que en muchos municipios de Cataluña vamos a tener representantes públicos de Ciudadanos defendiendo la libertad y defendiendo la igualdad.

Y también les envío muchos ánimos a ustedes, trasládenlo a sus alcaldes, porque si ustedes nos cuestionan cuando vamos a municipios paseando con la líder de la oposición, nos dicen que no podemos estar allí, que no somos de allí, no sé la cara

que van a poner cuando vean a nuestros compañeros sentados en municipios como Vic, Torroella de Montgrí o Canet de Mar. *(Aplaudiments.)* Cataluña se va a teñir de naranja y va a haber una persona, un representante de Ciudadanos defendiendo las libertades hasta en el último palmo de nuestra tierra.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, pel Grup del PSC i Units per Avançar, la diputada Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies. Bé, sortirem tres vegades parlant del món local, ens anirem veient, i segurament hi hauran molts temes que anirem repetint, perquè les tres mocions tenen punts en comú, i, per tant, anirem reiterant el que ja hem anat dient.

De totes maneres, a mi m'agradaria iniciar la meua intervenció parlant de l'actual Fons de Cooperació Local de Catalunya, que hauria d'arribar progressivament al 5 per cent dels ingressos corrents de les generalitats... I, diputats i diputades, en aquests moments no arriba a l'1 per cent. Com ja he dit en la meua primera argumentació, creiem que també seria necessària la creació d'un nou fons per la inversió local que permeti garantir les inversions locals en el temps, facilitant la planificació.

També considerem que la inversió pública és necessària per a la millora dels serveis locals i, a més, contribueix a la dinamització de l'economia local i l'ocupació; serien recursos destinats obligatòriament al finançament d'inversions i canalitzarien el conjunt de les subvencions de capital de la Generalitat als municipis. La quantitat que anualment hauria d'aportar la Generalitat a aquest fons hauria de ser un percentatge dels seus ingressos corrents. No voldria repetir altre cop el tema del deute amb els ajuntaments en matèria d'escoles bressol, perquè n'hem parlat llargament i extensament.

Trobem que la moció de Ciutadans és molt genèrica, com sovint fan; no especifiquen. Ens titllen a nosaltres que no especifiquem i que parlem de temes locals sense parlar-ne: una moció anterior, que teníem vint-i-cinc punts..., i diuen que només n'hi havia un que parlava del món local. Potser el que no saben és que els ajuntaments parlem de temàtiques diverses i, per tant, a les mocions que es presenten en aquest Parlament també s'ha de parlar de tots els temes que afecten la gestió diària dels ajuntaments.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta moció de Ciutadans és molt genèrica. Amb tot, votarem la majoria de punts a favor, algunes abstencions i algun vot en contra.

Quant al PUOSC, ja ho he comentat també anteriorment, però està clar que es fa gairebé impossible fer front a les inversions de serveis que han de fer els ajuntaments sense una convocatòria de PUOSC. Ho podria anar repetint, repetint... Ens cal aquesta convocatòria de PUOSC de forma urgent; no ens val «ja la farem, ja la farem», la necessitem de forma urgent aquest any. No l'any vinent, aquest any.

D'altra banda, també voldria dir que compartim el punt 7 de la moció amb Ciutadans, que fa referència, precisament, al tema del PUOSC.

També hem pogut arribar a un acord al tema de la seguretat ciutadana, perquè nosaltres proposem..., el meu grup parlamentari proposa que s'impulsi a través de les juntes locals de seguretat les actuacions necessàries coordinades entre els diferents cossos policials per abordar aquesta problemàtica.

I ho deixaria aquí, perquè encara ens queda una altra intervenció de món local i acabaria parlant d'aquells temes que encara no he parlat.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn de la diputada Susanna Segovia, pel Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Bona tarda. Tornem a parlar de municipalisme, en aquest cas, amb una moció de Ciutadans, que planteja un esperit de protecció i de dotar de recursos les competències municipals i, per això, votarem a favor de pràcticament tots els punts, tot i que és un nova sorpresa provinent de Ciutadans. Ja ens ha passat un altre cop això, que algunes diputades del seu grup i diputats treballen amb coneixement i voluntat de consensos, però que això xoca amb les polítiques que el seu partit fa amb una altra mà, amb l'estatal o amb la d'alguns ajuntaments, en els escassos llocs on tenen regidors o regidores a Catalunya. Nosaltres volem reconèixer, en aquest cas, la feina del diputat Dimas Gragera, presentant una moció que ha estat capaç de buscar aquests consensos.

Entenem que és també una declaració d'intencions, per si en alguna ocasió tenen realment l'oportunitat de governar en algun ajuntament d'alguna ciutat o poble de Catalunya, de moment, s'han de limitar a donar suports als governs febles que té el PSC, que, com ja hem dit abans, és un jonc que va cap a l'esquerra, va cap a la dreta, segons qui li dona suports.

Nosaltres hem vist com Ciutadans s'ha posicionat reiteradament a Madrid, juntament amb el Partit Popular, en polítiques de recentralització de l'educació, dels impostos, per exemple, i com ha votat en contra de la transferència de competències i autonomia i finançament als ens locals. Nosaltres entenem que, amb aquesta moció, volen posar de relleu la inacció del Govern d'Esquerra i Junts per Cat, és una inacció altament contrastada, confirmada i que té bastant suport en aquesta cambra, però, sincerament, creiem que es passen una mica i que abusen del cinisme. Perquè, si els preocupés de debò el món local, en tots els seus aspectes, aquesta moció també parlaria de com ofega la regla de despesa els ajuntaments o de quina importància té l'LRSAL en la situació dels ajuntaments, i de la importància de derogar-la; parlaria d'una reforma financera; de gestió de béns comuns; de potenciar la descentralització i l'autogovern de les institucions locals. Però vostès han demostrat una vegada i una altra que no els interessen aquests temes de la descentralització de competències i de tenir administracions locals properes a la ciutadania potents. El seu suport i el fet que segueixin demanant una vegada i una altra el 155..., han de saber que el 155 també afecta l'autonomia dels ajuntaments de Catalunya, com a Administració catalana que són.

El Grup de Ciutadans, conjuntament amb part dels partits que donen suport al Govern de la Generalitat, han votat aquí a Barcelona contra algunes de les mesures pensades per protegir i donar drets a la ciutadania, com la funerària pública, com el dentista municipal, com la regulació del turisme, com el 30 per cent d'habitatge assequible a les noves promocions. En el fons, quan es tracta de veritat de donar eines i drets econòmics a la ciutadania, voten moltes vegades amb Junts per Catalunya, per exemple.

Vostès utilitzen les mocions del món local per tornar a col·locar el tema del procés, el tema de les banderes, el tema dels llaços grocs. Està bé que deixin de parlar de neutralitat política i parlin clarament de llaços grocs i unes banderes en concret, o també estan en contra de les banderes que reclamen el dret a acollir i el dret a rebre amb dignitat persones que demanen asil a Catalunya?

Els ajuntaments necessiten polítiques que tinguin un impacte positiu a la vida de la ciutadania, això vol dir salut, educació, serveis socials, urbanisme, seguretat, però això implica autonomia i gestió pública, no hipotecar els béns comuns al benefici econòmic de les grans empreses. Perquè vostès fan la política, no?, per això són el

partit de l'IBEX 35, com s'ha vist moltes vegades, i com han sortit ràpidament a dir que, si us plau, un govern de Pedro Sánchez amb Albert Rivera.

Però que vostès no són realment un partit municipalista no només ho diem nosaltres ara, sinó que hi ha, fins i tot, algun dels seus regidors i regidores, com el de Cadis, que han dit públicament que Ciutadans menysté el municipalisme i això en declaracions públiques. De fet, vostès van arribar a proposar reduir el nombre d'ajuntaments de l'Estat de vuit mil a mil; això és l'aposta pel municipalisme i per les administracions locals.

On hi ha oportunitats de democràcia directa, de cogestió amb entitats socials, de corresponsabilitat en la gestió de polítiques, vostès parlen de «xiringuitos» i «burocratització», el que demostra que no han gestionat mai ajuntaments i polítiques i governs locals. A les demandes reals del territori d'un finançament més just, més competència i autonomia i més respecte a les institucions municipals, que són les que dia a dia, garanteixen que l'estat del benestar arribi a tot el territori...

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segovia. A continuació, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, vicepresident. Bona tarda a tothom. Bé, deixeu-me que comenci dient que és un plaer tornar a estar aquí, després del permís de maternitat, un permís de setze setmanes que reivindico que hauria de ser més llarg, i també animo tots els grups perquè treballem per una conciliació familiar de veritat. (*Aplaudiments.*)

Bé, avui, defensant les esmenes que hem presentat a la moció de Ciutadans, nosaltres creiem que aquesta moció es basa en interès electoralista de Ciutadans, ho hem vist en aquesta primera intervenció del company de Ciutadans, que crec que gairebé ha començat la campanya electoral avui, aquí al Parlament. I fa evident aquest oportunisme, doncs, dins del mateix text, per exemple, tractant temes que no fa ni sis mesos que ja s'han debatut i, fins i tot aprovat al Ple.

Ho hem anat repetint, em sap greu, però algunes no les han volgut transaccionar o estan forçant votacions sabent que, d'una banda, o el Govern ja ho està fent, per exemple, pagant els ajuntaments i retallant el deute, així que no té cap sentit fer un calendari que potser aniria en contra, precisament, d'aquesta retallada del deute; sabent que es discuteix en la comissió mixta les decisions que afecten les escoles bressol, que aquí és on discuteixen departament i entitats municipalistes, amb un calendari que també ja s'ha comentat i un finançament que també s'ha dit; o també sabent que no hi ha pressupost per executar-ho de la manera que exigeixen –perquè és així, exigeixen–, quan no van voler parlar de pressupost i no tenen propostes de nous recursos. En canvi, sí que accepten alguna esmena, per exemple, en el punt 4, per quan estigui aprovada la dotació pressupostària. Per tant, no s'entén, però, clar, toca marcar aquest perfil just abans de les eleccions municipals.

El punt del PUOSC, en aquesta moció, sí que el votarem favorablement, perquè, de fet, l'hem transaccionat, però és gairebé al cent per cent la nostra esmena, amb el nostre model de PUOSC, que es recupera perquè aquests municipis tinguin inversions, puguin impulsar actuacions per al desenvolupament territorial.

També crec que en aquesta moció es fa evident el seu desconeixement del món local; ho demostra el punt 6, quan ja hi ha diversos indicadors, com l'Idescat, que treballa la informació de forma qualitativa i quantitativa per planificar i millorar l'eficiència de les polítiques públiques, però que no han volgut esmenar; o en la incoherència del seu discurs de defensa de l'autonomia local, per exemple, ho hem pogut veure ara mateix, amb un dels seus *hits*, l'atac a l'AMI, que també aquest matí ha estat, la consellera, preguntada i també semblava que interpellada ara fa un moment. Doncs, aquest atac, precisament, va en contra de l'autonomia local dels ajuntaments.

El Govern no ha de fer control polític dels ajuntaments; els plens locals prenen decisions votant i aquests plens estan formats per representants que van ser escollits democràticament pel poble.

Però tot això no ens sorprèn i, és més, ens molesta, perquè no acceptem que ens donin lliçons, vostès, sobre la defensa dels ens locals. Nosaltres sí que som uns fermes defensors de l'autonomia local, creiem en el municipalisme, en les polítiques més properes a la ciutadania i, segurament, més útils. No ens preocupem pels ajuntaments només a les portes d'unes eleccions locals. Per què no demanen la derogació de l'LRSAL, que recentralitza i que retalla competències locals?

Nosaltres venim del món local, estem al món local, vetllem pel món local, diàriament, liderant molts ajuntaments, i tenim molta gent fent-ho cada dia, cada moment, cada mandat i, per això, seguirem treballant per fer dels municipis una base ingent que fa una feina ingent per fer avançar el país, per combatre les desigualtats, per millorar la vida i el benestar de la ciutadania i per fer de la transparència, l'honestat i la democràcia les bases de les polítiques locals.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé. Vicepresident, consellera, senyores i senyors diputats, aquesta tarda, Ciutadans ens porta una moció que és una altra obra d'enginyeria menor, però d'enginyeria del populisme –demà comença la campanya electoral i es nota. Però, abans d'entrar-hi en profunditat, vull agrair, això sí, al diputat Gragera –i no és cap contradicció– la predisposició a l'acord, buscant-nos, passant informació, amb una actitud que dista molt, això sí, dista molt de la duresa oficial que vostès gasten. De què em queixo? Doncs, que vostès allarguen la mà, però la mà està coberta d'ortigues o d'esbarzers. I una mà plena d'ortigues, com vostès entendran, costa d'agafar. Perquè, en privat, es mostren dialogants –ara ho admetia– i vostès, en canvi, després no tenen cap mena d'intenció de mantenir aquest to dialogant en la seva exposició i en la seva actitud pública.

Tinc la sensació que estem davant –ja ho he dit– d'una nova obra d'art de la tergiversació, tot i que n'he vist de millors. Parlen dels ajuntaments, no diuen que als ajuntaments, alcaldessa Madrenas, els falta un finançament just, i acaben parlant, això sí, com una mena de cançó de l'enfadós, de l'Associació de Municipis per la Independència. Tornen a caure en allò que no s'ha de caure mai, obliden el món real, obvien la realitat. Vostès parlen dels ajuntaments, està bé, però no en respecten la seva autonomia, per exemple.

També parlen del que la Generalitat deu als governs locals. Molt bé. I diuen allò que és obvi, que el Govern del país no hauria de deure ni un euro als ajuntaments; tenen raó, és cert, no trobarà ningú en aquesta sala, en aquest Govern que els pugui portar la contrària. Però i la realitat? I la realitat, on queda? Per què l'obvien? Per què l'amaguen, la realitat? Que la realitat és molt tossuda. La realitat és que Catalunya és un país maltractat financerament, amb un dèficit fiscal indigne, impresentable, insostenible i vostès això no ho diuen, això ho amaguen. Cada any volen, cada any volen, se'n van, volen de Catalunya 16.500 milions d'euros. Sí, senyor: 16.500 milions d'euros, i ho repetiré tantes vegades com calgui; 16.500 milions d'euros. No li ha quedat clar? 16.500 milions d'euros.

Però saben una cosa? Saben una cosa? Setze mil cinc-cents per deu anys són 165.000 milions d'euros. A mi no m'espantarien 16.500 d'un any, a mi m'espanten 165.000 milions d'euros en una dècada. Per tant, per què amaguen la realitat? Per què amaguen aquesta tossuda realitat?

Tenen tot el dret del món, a quinze dies de les municipals i a poques hores que comenci la campanya, de presentar aquest poti-poti de mesures i de presentar-se com a salvadors de tots i cadascun dels ajuntaments de Catalunya. Però i la realitat?

Miri, ara, li proposo fer un exercici. Imagini's que som valents i impulsem, pacem i votem una moció, un decret, una resolució que digui que hi hagi pau al món. Doncs la podem votar. Però sap què passa? Que per molt decret del Parlament de Catalunya, del Congreso de los Diputados, del Senat italià, de l'Assemblea francesa, de la Casa Blanca, fracassaríem, perquè hi ha una cosa que es diu «realitat». Doncs que als ajuntaments no els falti res de res? Clar. I ens ho diu a nosaltres, a Junts per Catalunya: el diputat Solsona, alcalde de Mollerussa; la diputada Madrenas, alcaldessa de Girona; la diputada Erra, alcaldessa de Vic; el diputat Guinó, alcalde de Besalú; el diputat Batet, alcalde de Valls; el diputat Munell, alcalde de Ripoll; el diputat Roquer, alcalde de Borrassà. Que als ajuntaments no els falti de res? Clar. On s'ha de firmar? Però i el país, amb el país què fem, amb el país? Un país castigat, penalitzat per un finançament indigne. Hi insisteixo, què fem amb un finançament que és una llosa, una rèmor, una penalització per a tots els municipis d'aquest país, per a tot el país, per a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, pensin com pensin, visquin on visquin, un gran, enorme problema que afecta tots els ciutadans d'aquest país? Què en fem?

Miri, vostès volen arreglar les aixetes del quarto de bany i l'agafador de l'escala, i s'obliden de la teulada, a punt de caure, i dels fonaments, que estan castigats, estressats i amb una alta fatiga. I no, no és el procés, no és Matrix, ni les calderes del Pere Botero, res de tot això: és la realitat, la tossuda realitat. Espanya ens colla, Espanya ens «apreta», i a vostès els utilitzen, els demanen que tapin la realitat amb els seus discursos i amb mocions que... falsegen la realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Andrea Levy. *(Pausa.)* Disculpin, sí, disculpin, m'he equivocat, i és primer el torn del diputat Vidal Aragonés, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent. Disculpi, senyora Levy, que m'he saltat el senyor Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Vicepresident, per intervenir des de l'escó. És difícil tenir una política real sobre la cooperació en el món local si no fem efectiva la derogació de l'LRSAL. Difícilment també podem fer polítiques de transformació en els ajuntaments, en els nostres ajuntaments del país, si mantenim l'efectiva aplicació de l'article 135 de la Constitució espanyola, que, per cert, el Govern de la Generalitat de Catalunya és un alumne avantatjat en la seva concreta aplicació. I, per tant, des de la CUP - Crida Constituent plantegem un municipalisme de transformació, al qual ja ha fet referència el meu company Carles Riera en l'anterior intervenció, i, per tant, no el repetirem.

Sí que volíem explicar mínimament en què consistirà o el perquè de la nostra votació a la present moció del Grup de Ciudadanos. Farem una votació positiva en la majoria dels punts, de fet vuit dels onze punts, entre altres qüestions, perquè pensem que poden suposar elements de transformació material sobre els nostres pobles, viles i ciutats. I diem «poden suposar», perquè del que aquí aprovem al que al final s'acaba fent efectiu, evidentment, hi ha un salt important.

També volem manifestar que farem l'abstenció sobre un punt, que és el que fa referència al PUOSC, i no perquè no hi estiguem d'acord; hi estem d'acord, però pensem que és més coherent que fem abstenció, perquè en una altra moció que concretava quanties hi hem votat a favor i, per tant, considerem que en aquesta hauríem de fer abstenció.

I votarem en contra de dos qüestions molt concretes que fan referència a l'atac a la llibertat ideològica i una qüestió concreta del model. La del model és que no compartirem el relat on es relaciona, per una banda, coordinació de Mossos d'Esquadra, Policia Nacional, Guàrdia Civil i Policia Local amb actuació preventiva. Això pot tenir un efecte *a posteriori* del delictes o sobre el delictes, però no té una actuació preventiva de minimitzar o reduir o eliminar el delictes.

I l'última qüestió en la que votarem en contra és la que fa referència a l'AMI. Es pot estar a favor o en contra de l'AMI, però han de ser els nostres representants en els ajuntaments qui decideixi o no l'adhesió a l'AMI, més enllà del que diguin els jutjats, que ja coneixem que diuen algunes sentències que això no forma part de la finalitat dels nostres ajuntaments. I per nosaltres això és la demostració del que és l'Estat espanyol: un estat que no permet que una entitat pugui tenir com a finalitat la independència.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Ara sí, és el torn de la diputada Andrea Levy, pel Subgrup del Partit Popular.

Andrea Levy Soler

Muchas gracias. Siguiendo el hilo de la intervención anterior, en la que he destacado que lo importante para que pudiéramos hablar de cómo se financian correctamente los servicios que prestan los ayuntamientos y corporaciones locales era la presentación de ese presupuesto por parte del Gobierno de la Generalitat..., y, como he reiterado, en los últimos diez años, no se han presentado nunca cuando tocan.

He escuchado a una diputada decir que es que no hemos querido debatir sobre la propuesta de presupuestos. Oiga, es que ustedes ni tan siquiera entregaron el presupuesto, ni tan siquiera enseñaron ni presentaron el presupuesto en esta cámara parlamentaria. Y decía el diputado: «Es que ¿qué podemos hacer contra el déficit fiscal, qué podemos hacer contra esta financiación tan injusta?» Hombre, pues, por ejemplo, presentar el experto, presentar el miembro que tocaba a Cataluña en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, a la cual ustedes se negaron, dejaron la plaza vacía, igual que han hecho hoy, por cierto, en el Consejo Interterritorial de Salud. Será que, no sé, ahí tampoco tienen que estar representados todos los catalanes.

Yo creo que a lo mejor, si se dedicaran ustedes, en lugar de seguir haciendo ese monotema y esa queja constante del *procés*, a ir a los sitios donde se puede defender el interés general de todos los catalanes, a lo mejor empezaríamos resolviendo problemas, y resolviendo problemas reales.

Si antes, en mi intervención inicial, he hablado de esos veinte mil alumnos que deben estudiar en barracones por la falta de financiación que hacia ellos tiene el Gobierno de la Generalitat, podríamos hablar, por ejemplo, en estos momentos también –también– de la infrafinanciación que tienen las guarderías que dependen de la Generalitat. En el caso de Pineda, por ejemplo, Pineda de Mar, la cifra correspondiente a los cursos 2012, 2013, 14 y 15: 834.600 euros de deuda acumulada, que ya está además avalada por la sentencia del Tribunal Superior de Justicia, que les ha dado la razón a más de veintiséis ayuntamientos denunciantes que reclamaban justamente esas subvenciones municipales para guarderías.

Insisto, el problema que tenemos en estos momentos..., y este no es un debate electoralista, este es un debate pertinente; hablemos de los problemas reales, nunca será eso electoralista. Pero, sobre todo, solo podemos hacer ese debate si ustedes cumplen con su parte del trabajo, que es presentar los presupuestos.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Dimas Gragera, del grup proposant.

Dimas Gragera Velaz

Gracias a todos por las intervenciones y por haber intentado consensuar en aquello que podíamos encontrar punto de acuerdo; que, señor Pujol, yo creo que es positivo, ¿no?, aunque sea en privado, que podamos llegar a algunos acuerdos y que discrepemos con educación, con sentido del respeto, en lo que no estamos de acuerdo.

En lo que se refiere a las enmiendas, las hemos aceptado casi todas, menos una, en la que ustedes nos dicen de pasar a comisión mixta el pago a las guarderías; nosotros lo exigimos de una forma más vehemente, más inmediata, porque creemos que es perentorio.

Sobre las alusiones, los comentarios... Bien, el PSC nos ha dicho que nuestra moción es genérica. Ustedes han presentado una que tenía veinticinco puntos, pero se han dejado curiosamente aquellos que hacían referencia a la AMI, a la neutralidad del espacio público y a la defensa de los derechos lingüísticos.

Sobre Podemos, bueno, nos ha hecho la típica broma de los alcaldes, pero yo me voy a encargar personalmente que esa broma se acabe en dos semanas. (*Remor de veus. Aplaudiments.*) Y nosotros intentaremos tener la máxima representación política. Ustedes intenten retener a sus cargos electos y que no se vayan a Esquerra Republicana. (*Aplaudiments.*)

Precisamente, hablando de Esquerra Republicana, bienvenida (*veus de fons*), reincorporada. Nosotros lo que le decimos es que no es una moción electoralista, y en todo caso la política es la oportunidad, y si eso sirve para que aprueben lo que no han estado haciendo hasta ahora... En todo caso, electoralista es anunciar el PUOSC cuando tiene tres interpelaciones sobre política municipal y no haberlo hecho antes. Y si ustedes tienen indicadores sobre vulnerabilidad territorial lo que tienen que hacer es utilizarlos.

Y en último lugar, señor Pujol, yo le voy a dar datos que van más allá de ese mantra de los 16.000 millones de euros. Miren, con lo que nos cuesta TV3 se podría cubrir, por ejemplo, el presupuesto del Ayuntamiento de Lleida y de Badalona; o con los 4.000 millones de euros de sobrecoste de la línea 9 podríamos cubrir los presupuestos de la mayoría de ayuntamientos de Cataluña.

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Dimas Gragera Velaz

Y ese discurso de la paz en el mundo lo tenían que haber aplicado hace dos años aquí en este Parlament.

(*Aplaudiments. Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.*)

El president

Em diuen, senyora Segovia, que..., no hi era, al debat, però que al·lusions directes no n'hi han hagut; si de cas, contradiccions. (*Veus de fons.*) Em demana la paraula per al·lusions? Però s'han al·ludit tots amb tots en el debat, entenc. (*Pausa.*) Molt bé. (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada: per un costat, un bloc amb els punts números 1, 2 i 3, i un segon bloc amb els punts 6 i 11.

El president

U, 2, 3, per un costat; 6 i 11, i la resta, eh? Senyor Aragonés, sí, em demana la paraula per..?

Vidal Aragonés Chicharro

President, per demanar votació separada del punt 7, per una banda, i dels punts 10 i 11.

(*Pausa.*)

El president

Repeteix els blocs, i a veure si coincideixen amb les aspiracions de tots els grups. Hi hauria un primer bloc amb els punts 1, 2 i 3; un altre bloc amb els punts 5 i 6; 7 per separat; 10 per separat, i 11 per separat. Sí? I després la resta dels punts, òbviament. Sí? (*Veus de fons.*) Cinc i 6 junts, no; per separat també, eh? (*Pausa.*) D'acord.

Molt bé, doncs votem el primer bloc amb els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació –1, 2 i 3.

Els punts 1, 2 i 3 han estat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Votem ara el punt número 5 –punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per unanimitat: 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra, 4 abstencions i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 10 –punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 124 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 queda rebutjat per 56 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta de la moció.

La resta de la moció queda aprovada per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

No hi han més punts d'aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva relació amb els governs locals

302-00100/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva relació amb els governs locals, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula, per defensar-la, la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bona tarda. Gràcies, president. Abans de començar, i com és la tercera moció sobre món local, i abans de que les intervencions dels grups del Govern ens parlin d'electoralisme, m'avançaré i preguntaré si no és electoralisme la pregunta autobombo, que no de control del Govern, que s'han fet aquest matí al propi Govern per tal que la consellera pugui parlar, ja que no podia intervenir en les mocions d'aquesta tarda, o en les mesures que va anunciar ahir el Govern. Sembla ser que és molt més fàcil veure..., allò de la biga a l'ull aliè que la..., al revés, perdó, la palla a l'ull aliè que la biga en el propi. I no sabem quantes mesures més ens trobarem d'aquí a les eleccions municipals del mes de maig. I és que en aquest sentit és lògic que quan estem a punt d'enfrontar unes eleccions municipals es parli de municipalisme i es parli de món local, sobretot perquè els ajuntaments són l'Administració que més respon a la ciutadania i que està més ofegada; està ofegada per les lleis estatals, ja se n'ha

parlat, està ofegada per l'LRSA, per la Llei de despesa, però també estan ofegats per haver d'assumir les competències que la Generalitat es nega a assumir i que en deriva tota la responsabilitat cap als ajuntaments. Els que parlen de sobirania haurien de pensar clarament com la seva no acció i les seves no polítiques estan ofegant la sobirania dels ajuntaments.

És cert, el deute de la Generalitat amb els ajuntaments és enorme. Això m'ho han de reconèixer, i s'ha reconegut anteriorment, i sí, podem parlar del dèficit fiscal, és veritat, sí, s'ha de treballar i s'ha de reduir i s'ha d'anar tots junts a l'Estat a parlar amb el senyor Sánchez del dèficit fiscal, però també és cert que poden fer una reforma fiscal tributaria progressiva i progressista a Catalunya que no volen fer, i això els donaria més recursos també per respondre als ajuntaments. Però d'això no en volen parlar; parlem del dèficit fiscal.

També és curiosa la intervenció del diputat Pujol, on ens ha deixat en evidència que allò que parlem en aquest Parlament, doncs, que no passa res, perquè, si la realitat és la que és, ja podem anar fent mocions i resolucions que el Govern no té per què aplicar-les perquè hi ha una realitat que no té res a veure amb el que nosaltres parlem aquí al Parlament.

Doncs nosaltres venim a parlar de municipalisme; venim a parlar d'allò que aquest Parlament aprova un cop i un altre i el Govern, que sí que té competències i que ha de retre comptes a aquest Parlament es nega a implementar; venim a parlar de la primavera calenta, de totes les competències que les conselleries d'Esquerra Republicana estan deixant de fer –un 80 per cent del pressupost de la Generalitat en mans d'Esquerra Republicana i no s'executa–; de tot el que no fa aquest Govern de la Generalitat per apoderar els ajuntaments, perquè apoderar els ajuntaments i donar respostes als ajuntaments i a la ciutadania vol dir, per exemple, permetre que tinguin les eines necessàries per limitar el preu de l'habitatge enfront de les pujades que es donen en els lloguers i la bombolla del lloguer que estem vivint; una limitació que tant Ciutadans, com PSC, com Junts per Cat, com Esquerra han intentat diluir i rebaixar. No deixem de recordar l'intent fallit –ja se n'ha parlat avui– del decret de mesures d'emergència de l'habitatge, del nou decret, que va intentar el senyor Calvet sense cap mena de suport ni coordinació amb els ens locals.

Apoderar els ajuntaments és també donar les eines i les capacitats i els recursos perquè puguin remunicipalitzar, perquè puguin garantir que l'aigua, un dret, sigui un servei públic, però, oh sorpresa!, el Grup del PDECAT va votar en contra de la multiconsulta a Barcelona per veure si la ciutadania de Barcelona pot decidir sobre si remunicipalitzar o no l'aigua. La democràcia sí, els referèndums sí, però per depèn de què i per depèn de a qui convé.

El municipalisme és dotar de recursos la lluita contra la violència masclista; n'hem parlat moltes vegades en aquest Ple, s'han aprovat moltes mesures que ho segueixen intentar rebaixar. El municipalisme és també el PUOSC i altres eines de cofinançament necessàries, que fins ara no en teníem, però que, ops!, ara sembla que sí –això no deu ser electoralisme. El municipalisme és fer que les institucions donin resposta a les persones vulnerables, que s'assumeixi la seva responsabilitat, i no tractar-les i insultar-les en la tramitació de la renda garantida de ciutadania. I, sobretot, el municipalisme no és petita política; el municipalisme és la política de les coses importants. El municipalisme està ofegat per un govern central que no deroga l'LRSA i que manté la regla de despesa, aprovada amb Junts per Catalunya, i una generalitat instal·lada en la deixadesa.

Es pot prioritzar la cohesió social, es poden dignificar les cures i posar-hi recursos, es pot disputar l'habitatge als grans tenidors i retornar a la ciutadania l'exercici de drets com l'accés a l'aigua, la gestió pública de l'aigua i una educació pública de qualitat des dels primers mesos de vida, assumint les responsabilitats que té el Govern de la Generalitat de Catalunya; és una qüestió de prioritats i de voluntat política, i si ens hem de refiar del que hem vist en aquest any i mig de mandat, en aquest

any i poc de mandat, l'únic que volen es traslladar el seu desgovern, les seves irresponsabilitats als ajuntaments.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, és el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, de la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. El primer punt de la moció parla de l'LRSA, i voldria deixar clar que nosaltres compartim la necessitat de derogar-la. Per tant, ja no cal que llegim més programes ni res, perquè ja estem *en ello*, eh?, ja estem *en ello*.

Els socialistes també defensem una reforma de la Llei del règim local perquè es pugui reforçar l'autonomia local i es garanteixi un sistema de finançament estable i proporcional tant en aquelles competències ben definides pels municipis com respecte a aquelles que, no sent pròpies, però, previ conveni, puguin desenvolupar-se sense comprometre l'estabilitat pressupostària amb garanties de control i transparència de la funció pública.

Compartim que cal impulsar una nova llei d'hisendes locals que doti d'estabilitat i recursos les competències assumides pels ens locals de forma coordinada amb les del finançament autonòmic, és cert. També defensem la reinversió del superàvit i la reforma del sostre de despesa dels municipis, que des de fa anys venim exigint; s'ha de canviar o eliminar la normativa d'estabilitat pressupostària per poder invertir amb el seu superàvit. Per tant, ens cal la flexibilització del sostre i la regla de despesa sempre que el municipi compti amb superàvit, donar una sortida immediata als ajuntaments que estan en situació de fallida financera i revisar els plans d'ajuts i els pagaments a proveïdors en funció de les circumstàncies econòmiques actuals.

És evident, però, que la Generalitat, és a dir, aquest Govern, ha d'impulsar un pla integral contra l'ocupació d'habitatges que acompanyi els ajuntaments fent que els pisos buits deixin d'estar-ho i compleixin la seva funció social, facilitant que les persones que no disposen d'un habitatge assequible puguin disposar-ne d'un. Caldria també que s'impulsi en el marc d'aquest pla un conveni de cooperació amb els municipis on se'ls delegui amb recursos les tasques d'inspecció i control de pisos buits, així com la capacitat sancionadora que emana de la Llei d'habitatge del 2007.

Voldria parlar també del tema que fa referència a la lluita contra les violències masclistes, no se n'ha parlat avui, i, per tant, hi dedicaré un momentet, a parlar-ne, perquè és prou important. I, per tant, només recordar que el Govern socialista va acordar els criteris de repartiment de 100 milions d'euros corresponents a les comunitats previstes en el pacte d'estat, i a inicis d'agost es va aprovar un reial decret llei, ja convalidat per unanimitat al Congrés dels Diputats, que retorna les competències als ajuntaments en la promoció de la igualtat i la lluita contra la violència de gènere, i estableix el repartiment de 20 milions d'euros, i que està previst que es dobli el proper any. Què demanem? Doncs, evidentment, que la Generalitat també hi aportï recursos propis. Aquest és el que demanem.

En referència als infants i joves migrants no acompanyats, en el món local, com els ens de més proximitat i de coneixença del seu propi territori, cal coordinadament amb la DGAIA..., haurien de ser aquestes les institucions claus en l'acolliment i la integració d'aquest col·lectiu. Per tant, ha de ser responsabilitat de la Generalitat el compromís d'oferir recursos necessaris als municipis per resoldre les complexes situacions pel que fa a la vigilància i la tutela d'aquests menors. Cal dedicar més recursos per atendre les situacions de vulnerabilitat per mantenir la convivència i la cohesió social.

Acabo dient que hem fet diverses esmenes a la moció de Catalunya en Comú Podem, però malauradament no hem pogut acordar cap de les esmenes presentades i lamentem que no hagi pogut ser possible, malgrat que moltes vegades sí que trobem acords en moltes de les esmenes que fem, però aquesta vegada no ho hem compartit i realment lamentem que no es posi en valor cap de les esmenes que nosaltres hem presentat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín París

Bé; moltes gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Doncs..., *y no hay dos sin tres*, no?, que diuen, tres mocions que portem avui. Aquesta, l'última moció referent al món local, presentada pel grup municipal de Barcelona en Comú (*veus de fons*)..., bé, deixi'm-ho dir així, eh?, amb molt de «carinyo», però realment..., i no passa re, doncs, que sigui una moció molt enfocada –i certs punts d'aquesta moció així ho marquen–, que pogués ser pautada pel grup municipal. I, com dic, no passa re, perquè realment el món municipal és el que marca el dia a dia dels interessos, de les preocupacions i del que ha de ser la nostra preocupació màxima com a servidors públics de tota la ciutadania.

La seva..., les seves, aquestes mocions, són mocions que repesquen ja temes votats en aquest hemicicle; en alguns casos, mocions aprovades no fa ni tan sols un any. Per tant, en cas que siguin mocions aprovades fa un any..., i que no s'ha donat oportunitat ni tenim, malauradament, els pressupostos necessaris per poder-ho fer..., però malgrat això avui es tornen a presentar. I evidentment que pivoten en clau local per pur electoralisme a portes d'una campanya municipal en la que tothom té la legitimitat per fer el que consideri.

Són mocions molt semblants. En molts punts sembla que no... És com quan debatem, com quan les nostres posicions semblen molt allunyades en els debats públics..., però que, en aquestes tres mocions, negre sobre blanc, són tan i tan semblants les unes a les altres.

I nosaltres, mirin, venim del món local, vetllem per les polítiques públiques cada dia des dels ajuntaments on governem, però també des d'aquells on estem a l'oposició d'una manera molt digna. I sempre hi ha coses per millorar, i és evident, però no només valen les promeses, les promeses al territori, les promeses als nostres grups municipals, sinó també, com a servidors públics i representants del Parlament, també, la dels grups parlamentaris que presentant aquestes mocions també han de buscar la seva autocrítica de per què no ajuden a tenir uns pressupostos per poder dur a terme aquestes polítiques.

I, senyora Segovia, li he d'agrair l'acceptació de l'esmena, no?, de tot el paquet d'esmenes, de l'esmena, però de les transaccions també. I, per tant, moltíssimes gràcies.

De la seva moció, temes a destacar, perquè n'hi ha moltíssims, però temes a destacar..., és, evidentment, la derogació de l'LRSA, aquesta llei que ens penalitza constantment, als ajuntaments; una llei que també ha estat aquí aprovada la seva derogació en algun Ple, en aquest hemicicle; que també s'ha defensat des d'ajuntaments, des d'entitats municipalistes, la necessitat de derogar-la, i que el Partit Socialista ho portava com a bandera en molts dels seus discursos però que en deu mesos de Govern Sánchez no n'ha estat capaç. Per tant, doncs, esperem que ara en sigui capaç.

Molts altres punts que, com diem, són importants..., com la regla de la despesa, per tant, ajustar-la, això és fonamental, perquè aquesta priva molt de fer una bona gestió municipal als ajuntaments. Compartim peticions com taules d'emergència so-

cial, recursos contra violència masclista, vetllar pel compliment de la planificació hidràulica, no de la remunicipalització, perquè considerem que crear una altra eina per tal de..., aquella competència que és purament municipal, vostès volen crear una eina per controlar-la, i sembla mentida, quan vostès, des de Barcelona, defensen tant l'autonomia local. Per a algunes coses sí, per a algunes coses no.

L'autonomia local, que en un punt molt concret vostès demanen la participació de l'Administració local al Consell de Política Fiscal i Financera. Això no els ho podem passar, entre d'altres coses perquè la relació multilateral dels ens locals és, en aquest cas amb l'Estat, la Comissió Nacional de l'Administració Local. Ja hi ha un ens. Per tant, no podem menystenir la feina que fa, en aquest cas, la Generalitat per una altra banda.

I, miri, jo soc de Pineda de Mar. Em sento orgullosa de ser servidora pública de pinedencs i pinedenques, i des d'aquest faristol és un honor poder parlar de municipalisme, perquè, per nosaltres, des del municipalisme, des de l'arrel republicana, volem seguir treballant en conjunt, des d'aquí, des de qualsevol de les administracions, per tal de fer polítiques dignes, que ningú quedi enrere als nostres ajuntaments. I, sobretot, vetllar perquè ningú, com dic, quedi enrere en drets socials, i garantir tots els serveis.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bona tarda. Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera, consellers, sobre la posició del meu grup parlamentari, Junts per Catalunya, amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva relació amb els governs locals, m'agradaria recalcar que nosaltres, com a grup parlamentari, les nostres prioritats són el dret a l'autodeterminació i les polítiques socials equitatives, perquè compartim els principis i els objectius que consisteixen en la dignitat, la igualtat i la llibertat de la ciutadania del nostre país.

Amb relació a la Llei de l'Estat 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, considerem que envaeix les competències de les administracions locals i vulnera les competències exclusives, reconegudes a l'Estat d'autonomia de Catalunya, de la Generalitat. A més, és una llei recorreguda pel 90 per cent dels municipis de Catalunya.

El Congrés dels Diputats ha aprovat en diverses ocasions iniciatives per emplaçar el Govern central a derogar aquesta llei i a elaborar-ne una de nova. I nosaltres també estem a favor de la seva derogació. Sí, la seva derogació, la derogació de l'LRSA. El Govern del PSOE, malgrat que algunes de les iniciatives eren seves, en els mesos que ha estat al capdavant de l'executiu no ho ha fet, com tampoc ha derogat la Llei mordassa, la LOMCE, la presó permanent revisable ni moltes altres coses. I ara ja ho veurem. De fet, en el seu programa electoral de 2019, a diferència del que posava al de 2016, ja no apareix derogar la llei LRSA, sinó només *modificar-la*.

En conclusió, aquesta llei, la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local és un atac a l'autonomia municipal i de la Generalitat, i a la capacitat de prestar serveis a la ciutadania. A Junts per Catalunya el que defensem, igual que el Govern, és recuperar el debat de la Llei de governs locals i impulsar des del Govern català el finançament local dels municipis de Catalunya.

A nivell del tema territorial, el Govern ha adoptat un important acord en la línia de fomentar el creixement econòmic i la millora del nivell de vida a tots els territoris del nostre país, amb l'aprovació de les bases de l'Estratègia per a la dinamització territorial, que té com a finalitat generar oportunitats a través de l'activitat econòmi-

ca i la implicació compartida de les zones de Catalunya afectades per la desocupació, l'envelliment de la població i el despoblament rural.

Dintre del marc d'enfortir la cohesió social i territorial a través del treball amb el món local, es realitzarà conjuntament amb cada territori un diagnòstic compartit sobre les principals problemàtiques, i es treballaran de forma bilateral les possibles solucions que els permetin créixer econòmicament, diversificar la seva economia local i la millora del nivell de vida i de l'ocupació. Més cohesió, menys desigualtat i més progrés en un sentit ampli, i, en un sentit individual i col·lectiu, també és més enfortiment de la democràcia i dels drets humans.

El conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, ja ha explicat que té la voluntat d'obrir el debat per elaborar una llei integral de l'habitatge, perquè considera que tenim una dispersió de normativa, a més de la regulació bàsica de l'Estat.

I a la senyora Colau m'agradaria dir-li que el fet de ser activista del dret a l'habitatge potser la va ajudar a arribar a l'alcaldia de Barcelona, i probablement el seu fracàs com a alcaldessa en aquest àmbit específic, en matèria d'habitatge, contribuirà de forma important a la decepció i pèrdua de confiança d'una part important dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona.

En relació amb el tema de la violència masclista, és una de les prioritats del Govern. I nosaltres, com a govern, no farem ni un pas enrere en la lluita pels drets de les dones davant del discurs de l'odi de la ultradreta masclista i feixista. El Govern ha donat llum verda a la inversió, aquest any, de 32 milions d'euros per a les mesures per a l'erradicació de les violències masclistes incloses en el Segon programa d'intervenció integral contra les violències masclistes 2019-2020.

Encara que molts dels temes de la moció són nous, votarem, diguem-ne, a favor de la majoria dels punts. Considerem que molts dels temes exposats són motiu de preocupació, perquè encara la perspectiva d'igualtat i de justícia social...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora diputada.

Saloua Laouaji Faridi

...no impregna totes les nostres polítiques socials. I perquè és necessari forçar l'autonomia dels municipis...

El vicepresident primer

Acabi, senyora diputada.

Saloua Laouaji Faridi

...i garantir un sistema de finançament estable i proporcional, unes competències reforçades... *(El vicepresident primer retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El vicepresident primer

Se li ha acabat el torn, senyora diputada. Se li ha acabat el torn. *(Aplaudiments.)* Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Mari Luz Guilarte.

María Luz Guilarte Sánchez

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Señores de Catalunya en Comú Podem, permítanme que les diga que es toda una osadía que después de cuatro años gobernando –a trancas y a barrancas, eso sí– en Barcelona, con una gestión repleta de incumplimientos y de daños colaterales para la ciudadanía, ahora nos vengan a decir que tienen la solución a todos los problemas municipales. Aunque es de agradecer su predisposición a transaccionar esta moción, y eso también se lo quería decir.

Pero, bueno, lo importante es saber qué han estado haciendo ustedes durante los últimos cuatro años en todos los municipios donde han gobernado. Ustedes se encontraron con el poder sin estar preparados para asumirlo y han tenido paralizada

la Administración municipal durante buena parte del mandato, lo que ha llevado en Barcelona a la señora Colau, por ejemplo, a batir el récord en reprobaciones a un alcalde en toda la historia de la democracia.

Y ahora nos hablan ustedes de defender los intereses de las administraciones locales. Para defender esos intereses, por ejemplo, se debe empezar por participar en las convocatorias de la Comisión de Política Fiscal y Financiera del Gobierno, cosa que, a ustedes, no parece afectarles mucho cuando aquí los señores del Govern ni aparecen. Pero, bueno, ustedes, para todo tipo de despropósitos, tienen a bien siempre avenirse con ellos. Aun así, los primeros que deben defender los intereses de los municipios son los propios ayuntamientos. Pero ustedes ni han reconocido la totalidad, ni mucho menos reclamado, en cuatro años la escandalosa deuda de más de 200 millones de euros que tiene la Generalitat con el Ayuntamiento de Barcelona y, por tanto, con todos los ciudadanos. Empiecen por ahí, reclamen, y ustedes (*adreçant-se al Govern*) hagan el favor de pagar.

¿Y cómo ha sido su gestión al frente del ayuntamiento más importante de Cataluña? Pues bien, se traduce en un escalofriante y vergonzoso balance. Presupuestos, cuatro años sin aprobar ninguno o prorrogándolos o aprobándolos por cuestiones de confianza. La definición del gasto social que tienen ustedes y que han hecho ustedes ha significado el aumento del riego de subvenciones a entidades y plataformas de activismo político afines a su populismo. Y, además, han tenido a bien promover la venta ilegal de falsificaciones o el top manta, detrás del que se esconden mafias organizadas de explotación de personas. Un total de 1 millón y medio de euros es lo que la señora Colau les ha regalado, mientras que para la promoción económica de la ciudad han presupuestado ustedes 1.900.000 euros. ¿Y qué quiere decir esto? Pues esto quiere decir que su Gobierno municipal prácticamente equipara las pymes y los autónomos con las mafias. Levantando la persiana, pagando impuestos y creando salarios tienes menos ventajas y estás mucho más machacado que si te dedicas a la venta ilegal y a la ocupación del espacio ilegalmente, según, digamos, lo entienden los señores de los comunes.

Miren, hacer políticas sociales significa no perjudicar a la economía de la ciudad promoviendo la turismofobia, multando a los comercios, cerrando terrazas, paralizando la ciudad con acampadas chantajistas de sus afines o haciendo de comparsa de la derecha reaccionaria del señor Torra, cuyo talante xenófobo y supremacista ha sido denunciado por los principales partidos del Parlamento Europeo, de esos que han provocado la huida de miles de empresas, de inversiones o la pérdida de oportunidades con un coste incalculable para esta ciudad.

Hacer políticas sociales es crear las condiciones favorables para que pymes y autónomos puedan crear empleo, es tener un sistema de tributos justo y equilibrado, porque Barcelona tiene el peor y uno de los más altos de toda España. Hacer políticas sociales también significa disponer de un parque de vivienda social para los colectivos más vulnerables; ustedes prometieron ocho mil y a la luz han salido setecientas. Aquí, en incumplimientos, van ustedes muy de la mano del Govern de la Generalitat —como en todo lo que se culmina como un desastre—, que tampoco ha cumplido con el porcentaje de construcción que le corresponde. Hay más de cuatrocientas familias que tienen asignada una vivienda por la Mesa de Emergencia Social y no han sido asignadas. Les proliferan los asentamientos ilegales por toda la ciudad. Cada noche duermen casi mil personas en la calle en Barcelona. También se ha incrementado la criminalidad un 21 por ciento en 2018 en esta ciudad y un 18,4 por ciento los delitos sexuales. Y mientras, ¿qué ha hecho la alcaldesa? Pues ningunear a la Guardia Urbana, reduciendo efectivos y recursos.

Así que la conclusión es que ustedes, que llegaron a este consistorio como activistas, se van a marchar como esa casta a la que tanto han criticado, que es lo único que ustedes han culminado con éxito.

Miren, la fuerza de esta ciudad es increíble, pero necesita un proyecto capitalino, europeo, abierto al mundo, que haga frente a la inutilidad del populismo y al nacionalismo excluyente. A Barcelona, lo que le hace falta es un liderazgo claro, un proyecto con una estrategia y con unos objetivos bien definidos, y una capacidad de gestión profesional, que impulse la colaboración público-privada y las políticas transversales e integradoras, y que ponga los ciudadanos en el centro de las políticas municipales.

Así que lo único que tengo que decirles es que hagan ustedes el favor de abrir paso, porque convertiremos Barcelona en la gran ciudad, próspera, segura, acogedora y social que necesitan todos sus ciudadanos.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Senyora Guilarte, em veig amb l'obligació de cridar-la a l'ordre per les expressions que ha fet aquí en el faristol dirigides al president de la Generalitat, i perquè així consti. (*Veus de fons.*) A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada Maria Sirvent, en nom del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. Avui ens hem assegut tres diputats que portàvem les tres mocions de governs locals a la taula d'un dels despatxos que tenim aquí baix i hem començat a llegir tots els punts. La veritat és que la majoria ens han semblat correctes, ens han semblat bé, amb unes redaccions bastant genèriques, que la veritat és que compartim.

Aquesta moció en concret parla de l'LRSA, parla de la regla de la despesa i de la política fiscal i financera. Tots aquests instruments legals de l'ordenament jurídic i aquesta manera d'entendre la manera de finançar els ajuntaments o la seva autonomia local no són casuals; el que pretenen és relegar l'administració que és més propera a la ciutadania a un espai pràcticament de descentralització administrativa i que no tingui capacitat de prendre decisions polítiques. Per què? Doncs perquè si els ajuntaments tinguessin la capacitat de prendre decisions polítiques i es traslladés aquesta capacitat a aquestes institucions tan properes a la ciutadania, la ciutadania tindria molta més capacitat de control sobre el que es decideix en instàncies polítiques. I, per tant, aquesta manera d'allunyar els centres de decisió de la ciutadania i de recentralitzar el poder és una estratègia més del capitalisme.

Nosaltres avui volíem posar en valor la feina que fa la comunitat educativa amb la finalitat de poder reclamar un servei de menjadors escolars públic; la feina que fan les persones als municipis amb plataformes en defensa dels serveis públics; les treballadores del servei d'atenció domiciliària; les treballadores del servei de neteja d'edificis municipals; aquelles que reclamen un transport públic i de qualitat als municipis; la feina que fa la PAH; la feina que fan els sindicats de llogaters, amb la seva militància política, i que cada dia –cada dia– el que fan és enfrontar-se a aquests límits institucionals. I nosaltres el que volem és que els ajuntaments siguin eines de transformació, eines al servei d'aquests moviments socials. I per això cal traspasar límits i per això cal que hi hagi una desobediència institucional i una desobediència civil que puguin superar aquests límits que avui ens presenta aquesta moció.

El president

Gràcies, diputada. Per posicionar-se, ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la diputada senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Muchas gracias. Tercera moción sobre las mismas cuestiones en la que intervengo y, por lo tanto, voy a intentar cambiar el guion centrándome en el primer punto de esta moción en cuestión. ¿La LRSA respeta la autonomía municipal? Sí, y por

mucho que ustedes sigan mintiendo, por mucho que repitan una mentira, no se convertirá en verdad.

«Plantea como principal objetivo potenciar la Administración local, en cuanto a administración más próxima al ciudadano, al establecer los mecanismos precisos para permitir el ejercicio de competencias locales, con arreglo a los principios de estabilidad presupuestaria» –repito: «estabilidad presupuestaria», que eso es igual lo que les está chirriando en los oídos– «y sostenibilidad financiera, como mejor garantía de su continuidad. Asimismo, implanta un modelo de gestión por resultados y de evaluación de la gestión y establece la publicación del coste de los servicios» –igual es bueno que los contribuyentes, aquellos que pagan los servicios que ustedes deciden implementar en el mundo local, sepan exactamente cuál es el precio de esos servicios–, «como una medida básica que facilitará la información necesaria al ciudadano, que así comparará en términos de gestión los servicios que recibe y pudiendo evaluar a sus representantes.» ¿Es esto, lo que les preocupa de la LRSAL? –pregunto.

«Por primera vez se establecen las competencias municipales para impedir que los municipios vuelvan a asumir competencias que no les corresponden. Se suprimen así las llamadas “competencias impropias”, asumidas indebidamente y que estaban ocasionando un grave perjuicio económico a los ayuntamientos. Se actualizan las competencias municipales, dando prioridad a la prestación de servicios obligatorios, con independencia del lugar de residencia de los ciudadanos. Se garantiza así el derecho a unos servicios mínimos municipales.»

Por lo tanto, ¿la LRSAL respeta la autonomía municipal? Sí, se lo vuelvo a decir. Esto no es electoralismo. Esto es simplemente hacer una buena gestión municipal y no gastar más de aquello que se tiene, que eso sí es electoralismo.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. I ara, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula de nou la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. En primer lloc també vull donar les gràcies a les persones amb les quals hem pogut treballar aquesta moció, la tercera. Efectivament, molts dels temes estan repetits a diverses de les mocions que s'han presentat. També ens hem de preguntar per què, perquè segurament els temes són compartits, com la preocupació dels ajuntaments i municipis de diferents colors, i estic segura que fins i tot els ajuntaments d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya, PDECAT, coincidirien en molts dels aspectes que nosaltres hem proposat aquí. Però, dit això, crec que en molts dels casos s'ha notat que les persones que hi han treballat treballen i venen del món municipal, i això és d'agrair.

Al PSC, sobre la derogació de l'LRSAL, doncs, benvinguts siguin. Passem de les paraules als fets. Allò, no facin com el Govern de la Generalitat i facin-ne de veritat la derogació. La majoria la tenen; no hi ha cap excusa per no fer-ho en els primers mesos de mandat.

De pas ja, parlant de l'LRSAL, agrair-li a la diputada Levy que hagi aconseguit en una intervenció defensar l'LRSAL i que sigui divertida. Realment, la seva habilitat parlamentària no té «desperdici».

A Esquerra Republicana, no és una moció del grup municipal de Barcelona en Comú, és una moció del municipalisme, de programa. La remunicipalització necessita una oficina per ajudar aquells ajuntaments que no tenen els recursos per fer-ho; és un llarg debat. Nosaltres pensem que això no és electoralisme, que és posar les prioritats i les polítiques al davant.

A Junts per Catalunya, amb el tema d'habitatge... –i disculpar-me amb la diputada Saloua, que finalment no li he pogut contestar els missatges, i també ho havia de dir–, amb el decret que van haver de retirar, és que no poden parlar de polítiques

d'habitatge; em sap molt de greu. El conseller Calvet va dir que els ajuntaments s'amagaven darrere de la Generalitat. Però si la Generalitat no hi és, en polítiques d'habitatge!

I a Ciutadans els diré que deuen pensar que aquest és l'inici de la campanya electoral, i la número 2 del senyor Valls, que no m'està escoltant, ha utilitzat això per assajar el seu discurs de campanya, però que sàpiguen que no tenen res a fer a Barcelona, que, malgrat haver importat un polític fracassat de França, seguiran fracassant també aquest cop a Barcelona.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació.

(Maria Sirvent Escrig demana per parlar.) Peticions de votació separada? *(Pausa.)* Sí, senyora Sirvent?

Maria Sirvent Escrig

Sí; per demanar votació superada dels punts 1, 2 i 3.

El president

Que es poden votar conjuntament? *(Maria Sirvent Escrig intervé sense fer ús del micròfon.)* Cada un per separat, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

Alguna altra petició? *(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)* Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Un bloc que agruparia els punts 11.1 i 12, i un altre bloc que agruparia els punts 4, 5, 6, 7.2, 7.3, 8.1, 10.2.

El president

Molt bé. *(Eva Granados Galiano demana per parlar.)* Sí, senyora Granados...

Eva Granados Galiano

També per demanar votació separada del punt 4 i el punt 11.1.

Gràcies.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

El president

Digui'm, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; por una cuestión de orden, señor presidente. Se ha interrumpido a la oradora de Ciudadanos por decir las siguientes palabras, que reproduzco textualmente, que son... *(Veus de fons.)* Se ha llamado al orden a la oradora. «Talante xenófobo y supre...», «haciendo de comparsa de la derecha reaccionaria del señor Torra, cuyo talante xenófobo y supremacista ha sido denunciado por los principales partidos del Parlamento Europeo». Esto es un hecho que ha ocurrido, que esto, *rhetoric*, en inglés, «xenófobo y supremacista», se denunció por los tres principales partidos del Parlamento Europeo. Y nosotros ya estamos empezando, digamos, a estar muy preocupados con las actitudes que se tienen a veces desde la persona que tiene la presidencia, impidiendo que se digan cosas que son hechos.

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Y yo quiero saber si existe un criterio, que se nos va a interrumpir siempre que se diga algo que es un hecho, señor presidente.

El president

Senyor Carrizosa, ja li vaig comentar a la Junta de Portaveus que efectivament faríem una trobada –encara no l’hem pogut fer– amb els portaveus per revisar com s’aplica l’acord al qual vam arribar tots els grups parlamentaris, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, pero entre tanto se está procediendo a aplicar algo que no es aplicable, porque no entra dentro del ámbito de ese acuerdo. No son faltas de respeto que nosotros hubiéramos proscrito en ese acuerdo, no son faltas de respeto, es la narración de hechos puros y simples. Es censura.

El president

Senyor Carrizosa, ja li he dit el que fa al cas: que en vam parlar a la Junta de Portaveus, vaig procurar fer-ho abans del Ple, no ha estat possible abans d’aquest Ple, però en tot cas segur que ho farem per a plens posteriors, per concretar exactament com s’aplica l’acord que, per altra banda, vam consensuar, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Me parece muy bien, y solamente dos cosas, señor presidente...

El president

Sí, però...

Carlos Carrizosa Torres

...entretanto, que no se censure, y segundo, lo que nunca va a ser permisible en un parlamento democrático...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...es que se censure...

El president

...no entrarem en un debat. D’acord.

Carlos Carrizosa Torres

...la expresión de hechos puros y duros, que es lo que ha hecho...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...la oradora de Ciudadanos.

El president

...ja està, molt bé.

(Aplaudiments.) Seguim... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Digui’m, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Votacions separades també dels punts 3 i 12, per un costat, i per un altre, de l’1, 2, 4 i 11.1, per un altre costat. I a continuació per una qüestió d’ordre.

El president

Si ho pot tornar a repetir, si us plau...

Santi Rodríguez i Serra

Tres i 12, per un costat; 1, 2, 4 i 11.1...

El president

No coincideix, cap de les propostes que ha fet... Per tant, tornarem a votar separatament tots els punts, perquè és impossible agrupar-los.

Santi Rodríguez i Serra

D'acord. Per una qüestió d'ordre, president...

El president

Digui.

Santi Rodríguez i Serra

No, en el mateix sentit que exposava el diputat Carrizosa, per part del nostre grup tampoc no hem sentit que la diputada hagi incomplert cap dels acords que es van adoptar entre els portaveus amb relació a insults a persones, i, per tant, tampoc no trobem procedent la crida a l'ordre que se li ha fet.

El president

Molt bé. Gràcies, diputat.

Votarem, doncs, punt per punt, aquesta moció.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 89 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 120 vots a favor, 3 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 3.1.

Comença la votació. (*Remor de veus.*) Un moment –un moment. Un moment... Calma. (*Pausa.*) Ara. Comença la votació.

Al punt 3.1, hi ha hagut un empat de 63 vots: 63 a favor, 63 en contra.

Per tant, tornem a votar el punt 3.1. Repetim la votació, 3.1.

Comença la votació.

El punt 3.1 ha quedat rebutjat per 63 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat rebutjat per 13 vots a favor, 33 en contra, 80 abstencions i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació

El punt número 6 ha quedat aprovat per 32 vots a favor, cap en contra i 95 abstencions.

I votem ara el punt número 7.1 –7.1.

Comença la votació.

El punt 7.1 ha estat aprovat per unanimitat; és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 7.2.

Comença la votació.

El punt 7.2 ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Votem ara el punt número 7.3.

Comença la votació.

El punt 7.3 queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Votem ara el punt 8, que no s'havia demanat... Sí, el punt 8.1..., 8.1 per separat, eh?

Per tant, votem primer el punt 8.1.

Comença la votació.

El punt 8.1 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

I passem ara a votar el punt 8.2.

Comença la votació.

El punt 8.2 ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 9, en aquest cas no s'ha demanat cap vot per separat en el subpunt, per tant, votem el conjunt del punt 9, eh? –conjunt del punt 9.

Comença la votació.

El punt número 9, en el seu conjunt, ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per unanimitat.

I passem ara a votar el punt número 10.1 –10.1.

Comença la votació.

El punt 10.1 ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 10.2.

Comença la votació.

El punt 10.2 queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Passem ara a votar el punt 10.3.

Comença la votació.

El punt 10.3 ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 10.4.

Comença la votació.

El punt 10.4 ha estat aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 11.1 –11.1.

Comença la votació.

El punt 11.1 ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 98 en contra i 17 abstencions.

Votem ara l'11.2 –11.2.

Comença la votació.

El punt 11.2 ha estat aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 12.

Comença la votació.

El punt 12 queda aprovat per 64 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

I votem ara el punt tretzè.

Comença la votació.

El punt tretzè queda aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

No hi han més punts en aquesta moció.

Interpellació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs familiars

300-00123/12

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs famílies, presentat pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, senyor president. Consellera, conseller, diputades i diputats, dos dels germans Òrrit, menors d'edat, varen desaparèixer el 1988 d'un hospital de Manresa, aviat farà trenta anys. La jove de setze anys, Cristina, va desaparèixer de Cornellà de Llobregat el 1997, en fa vint-i-dos. La Maria va desaparèixer el 2004 a l'Escala, tenia setanta-sis anys. En Martos, de Santa Coloma de Cervelló, va desaparèixer en un bosc de Lleida el novembre de 2017, tenia vuitanta-dos anys. L'Òscar, de Santa Coloma de Gramenet, va desaparèixer el juliol de l'any passat, tenia trenta-vuit anys. Cap d'aquestes persones ha estat localitzada encara ni viva ni morta.

Vull agrair la presència, a la tribuna de convidats, de representants de les associacions Inter-SOS i Afades, de familiars de persones desaparegudes, com també alguns dels familiars de les persones que he comentat. També vull agrair la tasca de visibilització i conscienciació social que estan duent a terme diversos ajuntaments catalans. Alguns des de fa molts anys, com els del Prat de Llobregat o de Cornellà de Llobregat; altres, més recentment, com els de Santa Coloma de Cervelló i Santa Coloma de Gramenet. Tots ells donant suport a les famílies i aprovant mocions i declaracions institucionals.

Conseller, avui volem debatre amb vostè això, un problema que trasbalsa les vides de les persones que el pateixen, però que és molt invisible socialment, amb excepció d'alguns casos que, per dramàtics, arriben als mitjans de comunicació –i avui en tenim una prova, més ben dit, dues proves clares, d'això que li dic–, de les persones desaparegudes.

També vull fer esment de la declaració institucional, per ser justos, que va fer aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, solemnement el 2 de març de 2016.

Per què desapareix una persona? Fonamentalment podríem dividir-ho, per fer-ho senzill, entre la desaparició voluntària i la desaparició involuntària. Desaparèixer, l'absència voluntària en principi –en principi– no és cap delictes. No hi entro més a fons, perquè hi hauria casos en els que sí, però, en principi, és un dret que té la persona, absentar-se de la seva llar.

Pel que fa a les desaparicions involuntàries, també per fer-ho simple, les podríem dividir en desaparicions com a conseqüència d'un accident, d'un accident de trànsit, aeri, un allau de neu, un naufragi, una catàstrofe natural, etcètera. Una desaparició com a conseqüència d'un delictes, és a dir, d'un rapte, d'un segrest, d'un homicidi, d'un assassinat. I el que normalment se'n diu una desaparició sense causa aparent, és a dir, sense que hi hagi una raó objectiva, coneguda, sospita de que hagi sigut per qualsevol de les altres causes que he comentat.

I les xifres són prou eloqüents i inquietants. A Espanya cada any es produeixen vint-i-i cinc mil denúncies per desaparició de persones. A Catalunya l'any 2018 se'n van registrar 4.500, un mitjana de 370 cada mes, dotze cada dia, i si volen, una cada dues hores. El 94 per cent dels casos, afortunadament, es resolen abans d'un mes, la qual cosa, de tota manera, no li treu a la família l'angoixa i el patiment.

Estem parlant de xifres similars, i fins i tot en alguns casos superiors, a les víctimes per accidents de trànsit o, fins i tot, de violència de gènere. Des de 2014, data de la creació de l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes dels Mossos d'Esquadra, per cert, creada en època del senyor Ramon Espadaler com a conseller d'Interior, s'han registrat un total de 19.800 denúncies, de les quals els Mossos han obert 741 expedients per fer-ne seguiment.

I una dada a retenir –i de la qual en parlaré uns minuts més endavant– el 52 per cent de les persones que desapareixen tenen algun tipus de malaltia o trastorn mental o neurodegeneratiu; per entendre'ns, Alzheimer o similar. I aquesta xifra augmenta fins al 63 per cent quan parlem de persones grans, d'edat avançada. Seria injust també si no reconegués que aquests darrers temps, aquests darrers anys, s'han fet avenços importants, tant a nivell de l'Estat espanyol com a nivell de Catalunya. S'han pres iniciatives que han millorat la cerca, la investigació i l'atenció als fami-

liars, però, conseller, encara queda molt de camp per recórrer i molta feina a fer per part de les administracions públiques.

I al meu entendre el problema de la desaparició de persones no s'abordarà de forma global i integral fins que no es consideri un problema d'Estat, com s'ha fet, per exemple, amb els accidents de trànsit o la violència masclista. Hi ha qüestions, evidentment, que són competència estatal –això és evident: l'actualització de la Instrucció 1/2009; la Secretaria d'Estat de Seguretat; escurçar terminis legals en l'expedient judicial com, per exemple, la declaració d'absència legal, el nomenament de tutor o la declaració de defunció; la unificació i digitalització de determinades bases de dades com, per exemple –potser els sorprendrà en alguns de vostès–, a l'Estat espanyol no existeix una base de dades unificada de defuncions, la qual cosa no deixa de ser una mica paradoxal; la Llei de protecció de dades de caràcter personal, que des del meu punt de vista i per raons humanitàries, hauria de ser modificada, etcètera.

En definitiva, a nivell de l'Estat espanyol en aquests moments s'està en un debat molt interessant respecte de la necessitat de disposar d'un estatut de la persona desapareguda. Sembla, per les informacions que tinc i per algun contacte i alguna visita fins i tot i de participar en una jornada parlamentària al Congrés dels Diputats fa uns quants mesos, que sembla que aquesta legislatura, efectivament, els grups parlamentaris s'han confabulat perquè sigui la legislatura en què a nivell de l'Estat espanyol disposem d'un estatut de la persona desapareguda.

Però també podem fer coses a partir del nostre marc competencial, conseller. Jo n'hi plantejaré tres, només tres, de molt concretes. En primer lloc, l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes està sota mínims pel que fa a recursos humans. Si una persona telefona al 937 137 137, que és el número de l'oficina, es pot trobar molt fàcilment que al darrere del telèfon hi hagi una màquina, hi hagi un contestador automàtic i no un funcionari i no una persona que l'atengui. I a més a més hi ha rumors –rumors– de l'intent o no de convertir l'oficina en una altra cosa diferent de la que és ara. Per tant, en aquest sentit, conseller, li pregunto: què en farem, què en pensa fer de l'oficina? La dotarà dels mitjans humans i econòmics suficients perquè pugui dur a terme la important tasca que té encomanada?

En segon lloc, segona qüestió, prevenció. Podran pensar: «Home, com es pot prevenir la desaparició d'una persona?» Ho he comentat abans, el 52 per cent de les persones que desapareixen tenen algun tipus de trastorn neurodegeneratiu i en les persones de més de seixanta-cinc anys el 63 per cent. Per tant, disposem d'una població de risc, coneixem que hi ha una població en risc d'absència, en risc de desaparició. Per tant, al segle XXI hi ha prou tecnologies com per poder fer polítiques de prevenció a través, doncs, d'algun mecanisme de geolocalització, etcètera. Fins i tot hi ha una important empresa de seguretat que, a través d'una important entitat bancària, està venent –m'ho he deixat a l'escó– uns rellotges..., no? Per tant, vol dir que han descobert, fent estudi de mercat, que hi ha nínxol de negoci; si no, no ho farien.

Per tant, li plantejem la necessitat d'elaborar un protocol de prevenció a partir d'un programa d'informació i de formació adreçat als serveis socials de base, als centres d'assistència primària, en definitiva, també, als professionals que tracten aquests tipus de pacients, per informar les famílies, els familiars, sobre aquests recursos tecnològics.

I, finalment, conseller, com a tercera qüestió..., que pel temps que em queda em sembla que me la deixaré per a la segona intervenció, però la hi resumeixo: la creació..., des del nostre punt de vista es fa necessària la creació d'una comissió interdepartamental o una taula de treball per tractar aquest tipus de qüestions i no pas referents a les competències dels Mossos d'Esquadra, sinó des del punt de vista més global, més social. Però, ho repeteixo, l'hi desglossaré una mica més a la segona intervenció.

En definitiva, conseller, a través d'aquesta interpellació i de la moció que en seguirà pretenem que el Govern posi entre les seves prioritats polítiques el problema de

la desaparició de persones, i no només des del departament que presideix, sinó des del conjunt del Govern, de forma integral, transversal i interdisciplinària.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Gràcies, diputat. També una salutació als familiars i als representants de les entitats que vetllen per les persones que han patit alguna desaparició d'algun familiar o d'algun persona coneguda.

Els casos de desaparicions de persones sense l'existència d'un motiu aparent suposen una elevada preocupació, com ha explicat vostè molt bé, diputat, en la societat, tant des de la perspectiva familiar i a l'entorn de la persona desapareguda, però també des de la vessant legal i criminal, no? I jo el que faig és demanar-los que s'empatitzi amb una situació, no? Podem pensar que som pares, que de cop i volta la nostra filla o el nostre fill fa massa hores que no sabem res d'ell o d'ella, que li truquem i no contesta, li enviem missatges i no ens els respon, truquem als seus entorns d'amics, ens diuen que fa moltes hores que no el veuen, i, per tant, diguem-ne, a nosaltres com a pares, doncs, se'ns genera una preocupació, se'ns genera una inquietud, se'ns genera un element colpidor, no?, que és el patiment d'on estarà el nostre fill o la nostra filla.

Jo li he posat l'exemple d'un fill o una filla, però podem parlar d'un germà, d'un pare, d'una mare, d'un amic, d'una amiga, d'una mare, d'una àvia, d'un avi... Per tant, és un element que genera molta preocupació entre les persones que ho pateixen, entre els catalans i catalanes que pateixen aquesta malaurada desaparició, encara que sigui, com ha dit vostè, per poques hores, però aquestes poques hores són una eternitat pels que ho pateixen. I ja no cal ni que posem exemples com els que ha citat vostè al principi de la seva intervenció, d'aquests que fa anys i anys que són persones que han desaparegut. Per tant, el patiment s'agreuja amb el temps.

És un dels exemples que vaig poder copsar en una reunió que vaig tenir amb l'entitat Afades, eh?, que ens vam reunir fa poc, fa poques setmanes, o fins i tot l'altre dia també tenia una conversa amb el diputat Castel en una situació concreta d'una persona concreta que també ho va patir.

I comparteixo amb vostè que l'Administració pública –l'Administració pública– ha de vetllar per tractar aquests punts o aquestes situacions d'una forma singular, d'una forma individualitzada, i no només s'ha de fer des de la vessant policial, que és el que, doncs, em pertoca a mi explicar, tot i que avui em referiré molt a la vessant policial. Però comparteixo amb vostè, i espero que, en la moció, que segurament l'acordarem i hi trobarem un bon fi..., doncs, treure d'aquí un element més transversal, perquè l'acompanyament de les persones que han patit una desaparició d'algun familiar o algun amic també passa per un acompanyament psicosocial, passa també per un acompanyament legal i jurídic, i també passa per la recerca de la persona, i també passa per la primera intervenció que fem quan una persona ve a una comissaria de Mossos a denunciar, però també passa per altres camps, que segurament el policial no és el més adequat, i hi ha altres conselleries, i en aquest cas, doncs, segurament, podríem fer, amb un pla interdepartamental, com vostè proposava, una millor feina.

En tot cas, quatre dades d'on venim. És cert, ho tenia apuntat tal qual, l'1 d'abril del 2014, amb el conseller Espadaler al capdavant, es va tirar endavant l'Oficina d'Atenció a les Famílies de Persones Desaparegudes, i va ser un punt d'inflexió a l'Estat espanyol; vam ser pioners, els catalans vam ser pioners a tirar endavant una oficina d'aquestes característiques, no? De fet, el 2016 es va rebre un premi a la *mejor acción policial* del 2016, atorgat per la Fundació Europea por las Personas Desa-

parecidas. Per tant, d'alguna manera, diguem-ne, vam fer, vam aconseguir *una pica en Flandes*. Ara, cinc anys després, el que segurament ens pertoca és revisar si el que estem fent ho estem fent bé i com podem millorar el que no podem fer, el que no estem fent bé, o com podem anar molt més enllà del que estem fent.

Vostè ha fet una classificació de desaparicions, i jo l'hi retoco una miqueta: són les voluntàries, són les no voluntàries, i aquí en faríem una tercera, que són les criminals, eh?, o les forçades; en cas de segrest, són persones desaparegudes, però aquestes tindrien una vessant..., i a nivell policial tenim una àrea concreta que es dedica a aquestes desaparicions, que són les criminals o les forçades.

En el camp de les voluntàries parlaríem, com ha dit vostè, d'adults amb problemes psicològics, econòmics, familiars..., fins i tot també podem parlar de suïcidis. En cas de menors, parlaríem d'escapoliments, que tenen un tracte diferenciatiu, pels menors, en aquest cas, sobretot els que estan en centres de protecció.

En el cas de no voluntàries, com ha dit vostè molt bé, degudes a accidents, a mitjans de transport, perquè estan a l'estranger, eh?, o persones desaparegudes o perdudes en llocs concrets com zones rurals, excursionistes, que tenim, doncs, permanentment, el Cos de Bombers també treballant amb persones que s'han perdut. Ara no tant, però segurament, ara, amb el bon temps, a partir de la primavera-estiu, segurament tindrem, doncs, més localitzacions de persones.

En el camp de les no voluntàries, a l'oficina que tenim, l'oficina aquesta que va començar la feina l'1 d'abril del 2014, es tira endavant –jo l'hi faig a grans trets– un suport psicològic en moments puntuals; informar i aclarir qualsevol dubte que pugui tenir la família; orientar la família en la presa de decisions; donar un primer nivell de resposta a les consultes jurídiques, consells de prevenció i consells de seguretat; acompanyar les famílies en les recerques; difusió de cartells a totes les comissaries de Mossos així com a d'altres institucions o entitats; un espai informatiu a la mateixa web del Cos de Mossos d'Esquadra; un full informatiu amb recomanacions; un primer contacte telefònic i posteriorment facilitar informació de manera periòdica i proactiva, amb els familiars, i la relació i coordinació amb les associacions, com les que avui estan presents, però també d'altres –Inter-SOS, DSAS, Afades, QSD-global, SOS Desaparecidos, Col·legi de Psicòlegs de Catalunya, Afatrac, Asfatac, etcètera–, que és la relació que tenim.

En el camp de les criminals o forçades..., aquí no hi entraré, perquè forma part, com li deia, d'un altre camp, que no és el que vostè planteja, però dir-li que tenim la Unitat Central de Persones Desaparegudes, que aquí es treballa amb investigació i també –també– es fa feina.

Concretament, l'any 2018 –que vostè ha donat unes dades; varien molt poc, però m'agradaria puntualitzar-les– vam tenir 4.447 denúncies de persones desaparegudes, de les quals un 60 per cent eren homes i un 40 per cent, dones; un 2 per cent eren menors de dotze anys; un 36 per cent eren menors d'edat entre tretze i disset anys; un 55 per cent eren adults fins a seixanta-cinc anys, i un 7 per cent de més de seixanta-cinc anys.

D'aquestes 4.447, se'n localitzen un 98,75 per cent; per tant, queda un 1,25. Que no ho minimitzo, sinó que aquest 1 per cent, per qui ho pateix, és immens, eh? No ho minimitzo. Però la realitat és que s'acaben localitzant un 98,75 per cent; un 86 es localitza dintre d'un radi de vint quilòmetres del lloc de desaparició, i un 75 per cent es localitza en els primers quatre dies.

Però, com que estem fent una interpellació i com que hi haurà una moció i segurament podrem debatre i fer propostes, jo li agraeixo les propostes que ha fet, perquè, doncs, segur que ens ajudaran a millorar la feina que tenim. I el compromís sobretot meu, personal, en aquest camp. Sí que li vull dir que ara per ara el que volem és mantenir el sistema d'integració amb la base de dades de Personas desaparecidas y restos humanos de l'Estat espanyol; és la base de dades en la qual... Sabem que hi hagut algú que ha tingut problemes amb aquesta base de dades. Nosaltres hem fet

tots els pedaços informàtics per solucionar-ho i per avançar per poder introduir els canvis que fan en aquesta base de dades en els nostres.

Continuar treballant amb el gestor de persones desaparegudes per cada ABP, cada àrea bàsica policial. Quan algú va a fer una denúncia a una comissaria de Mossos, doncs, ja li surt, ja té una informació determinada. Mantenir el contacte amb les associacions de persones desaparegudes. Buscar eines de millora de difusió de persones desaparegudes, però hem de vetllar també per no caure en la normalització de persones desaparegudes. A veure si em sé explicar prou bé. Hem de denunciar i hem d'avisar i hem d'alertar la població de que hi ha persones que desapareixen, però en el que no podem caure és en que la societat acabi normalitzant que hi ha persones desaparegudes, perquè aleshores ens faríem un tret al peu nosaltres mateixos. Per tant, hem de buscar els canals i els camins de poder informar sense que això s'acabi normalitzant. Això és una situació puntual, i ho hem de vetllar.

Tenim en fase d'estudi una app per difondre desaparicions de forma sectorial i territorial i lluitar contra el punt que li deia jo abans, ara fa un moment, el de no normalitzar una situació, és una situació puntual. La millora del protocol de recerca. I, com diu vostè, amb futures, amb les noves promocions d'agents que tenim de Mossos d'Esquadra –tots sabem, ho he dit per activa i per passiva, que ara tenim una manca d'agents reals a aquest país–, doncs, anar dotant aquesta àrea i aquesta oficina de més personal.

I també, doncs, treballar les modificacions legislatives des del Parlament, en general, perquè l'Estat espanyol, que té competència legislativa en aquest cas, doncs, pugui adequar-se i millorar el que estan patint alguns catalans també pel nostre país.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. A continuació, per a la rèplica, té la paraula novament el diputat Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, vicepresident. Jo vull començar per..., no ho havia fet, però no tinc cap empatx en lloar la feina, i a més em consta, i conec grans professionals que, més enllà de la seva obligació professional, del problema concret de la desaparició de persones també en fan un tema personal, una qüestió personal. I, per tant, això em consta, ho sé, i, per tant, vull lloar la feina... Ara em surt un nom, Jordi Domènech, però en podria dir alguns altres.

Efectivament, l'Oficina d'Atenció a Familiars de Persones Desaparegudes, en fi, vostè s'ha posat una medalla de que el 2016 va rebre el premi de la Fundació QSD-global, Quién Sabe Dónde Global; és veritat. Jo també me posaré la meua: jo també la vaig rebre, el 2016.

En tot cas, és veritat que a Espanya no existeix una definició legal de persona desapareguda. Des del febrer del 2014, data en què es varen aprovar les conclusions de la comissió especial creada al Senat per a l'estudi de la problemàtica de les persones desaparegudes sense causa aparent, de la qual vaig tenir l'honor de formar part i ser-ne l'impulsor, doncs, va agafar una definició, que és la definició del Consell d'Europa, que és la que a partir d'aquí sembla que es ve consensuant que és la que s'ha de fer servir: «La persona desapareguda», diu, «és la persona absent de la seva residència habitual sense motiu conegut o aparent, l'existència de la qual és motiu d'inquietud o bé que la seva nova residència s'ignora, i dona lloc a la cerca en interès de la seva pròpia seguretat i sobre la base de l'interès familiar o social.»

Jo li he parlat, conseller, de tres qüestions que li volia concretar, molt concretes, diguem-ne, eh?, que en podia haver plantejat moltes més: una, l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes; en segon lloc, la prevenció. Creiem que és important començar a treballar..., i no estic parlant de recursos econòmics, no estic parlant de pressupostos, estic parlant de voluntat política i d'aprofitar els enormes professionals que treballen en aquests camps de les persones amb trastorns neuro-

degeneratiu, amb, en fi..., Alzheimer, etcètera, no? I, per tant, en segon lloc, la prevenció.

I, en tercer lloc –i ho desenvolupo molt breument–, la creació creiem que seria important, per donar-li precisament aquesta visió d'estat –com se'n vulgui dir–, de treball global, des del punt de vista social, doncs, de crear una comissió interdepartamental, una taula de treball, formada com a mínim per representants de les conselleries d'Interior, de Justícia, de Sanitat, d'Educació, probablement..., no, segurament també de serveis socials, per treballar d'una forma coordinada, integral, i amb la col·laboració, la participació, l'assessorament, la informació de les associacions de familiars de persones desaparegudes, que bàsicament..., són més, però bàsicament a Catalunya, amb seu a Catalunya, estariem parlant d'Inter-SOS i d'Àfades en aquests moments, bàsicament; doncs que es puguin tirar endavant totes aquestes demandes per visibilitzar socialment la causa de les desaparicions, per generar, per exemple, estudis estadístics homogenis, programes d'investigació estructurats, elaborar protocols d'actuació actualitzats i guies d'ajuda i d'acompanyament als afectats, establir una línia de col·laboració permanent i eficient amb les associacions de familiars, com li deia abans, analitzar el paper dels mitjans de comunicació..., comp-te, no és un tema menor.

Els mitjans de comunicació, ho hem vist avui i ahir, eh?, a mi em preocupen, però em preocupen molt més els mitjans de comunicació públics. Quin paper juguen en el problema que estem tractant? Els mitjans de comunicació públics, més enllà del *share*, més enllà de l'audiència, són un servei públic i, com a servei públic, crec sincerament que haurien de jugar un paper que caldria definir... Estic d'acord amb vostè: no es tracta d'exagerar, no es tracta..., hi estic d'acord, és un tema delicat, però no és menor que les famílies el primer que volen, quan desapareix un seu familiar, és que se sàpiga i que, com més gent ho sàpiga, millor, perquè les primeres hores vostè sap que són fonamentals, no?

Per tant, aquests són els tres temes que li volia plantejar. Per aquí irà la moció conseqüència d'interpellació. Espero i desitjo que, pel bé de la causa, que segur que compartim la seva importància, serem capaços de posar-nos d'acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bruguera. Finalment, té la paraula novament el conseller per a la rèplica de la interpellació.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. I tant que ho compartim, diputat. De fet, de les tres qüestions que ha comentat al principi, crec que n'he respost dues, me n'ha quedat una tercera, perquè..., sobre els rumors de què farem d'aquesta oficina, crec que ha quedat clar amb la meua exposició que els rumors són més falsos i no deixen de ser rumors, però que la realitat és absolutament la contrària.

Respecte a la comissió interdepartamental, jo dic: no sé si aquest és l'encaix o hem de trobar un altre encaix, però sí que li hem de donar un sentit, no sé si d'estat, però un sentit de molta importància, a això, i a més a més ha de ser molt transversal. En això, ja li he dit al principi que l'acompanyament..., o sigui, cadascú ha de fer la feina, i no és allò de que ho fem tot entre tots, sinó que cadascú ha de fer el que li toca fer. I l'acompanyament psicosocial segur que el farà molt millor i d'una forma més adequada el personal de la conselleria de benestar social que no pas de la conselleria d'Interior. Vol dir que no en sabem nosaltres? No. En sabem, i ho farem bé, i ho farem tan bé com puguem; però segur que benestar social sabrà trobar l'encaix o sabrà trobar el millor perfil per atendre cada situació. Perquè, com li dic, ho hem de portar d'una forma individualitzada, cada cas és una situació individualitzada.

Li vull dir que jo en cap cas m'he volgut posar cap medalla ni res, vull dir... A més a més, jo crec que aquí és notori que jo vaig ser conseller el 2 de juny del 18

i he parlat que el 2016 es va donar un premi; per tant, dos anys abans. En tot cas, a qui li van donar la medalla va ser als que ho van crear i als que ho estaven treballant, que al cap i a la fi nosaltres parlem en general de l'oficina i tot això, però darrere també hi ha persones, no?, persones que vesteixen d'uniforme i que també fan una gran feina.

Per tant, li he contestat les dues propostes. En la tercera, el tema de geolocalització, totalment d'acord. Jo crec que en molts camps es pot treballar la geolocalització, no només amb les persones amb malalties, diguem-ne, com l'Alzheimer o d'altres qüestions, sinó que es pot treballar en molts camps el tema de la geolocalització, per exemple a l'hora de cohibir la llibertat d'alguns presos, etcètera. Es pot treballar, es pot treballar la geolocalització, perquè la informàtica i la tecnologia avui ens permeten fer tota aquesta feina. I no ens caldrà inventar massa, només ens caldrà posar-ho en qüestió.

Respecte als mitjans de comunicació, totalment d'acord a no banalitzar una situació d'aquestes. Jo li he dit «no donar per normalitzat que les persones desapareixen», perquè no és normal, no és normal que les persones desapareguin –no és normal. Però tampoc hem de caure en la banalització d'alguns mitjans de comunicació, doncs, que el que fan és, diguem-ne, premsa groga, i en això hem de lluitar-hi. També és veritat..., de com encabim també les xarxes socials en aquest camp, com ho fem i com deixem de fer-ho, perquè a vegades també es generen falses notícies, *fake news*, i també ho hem de treballar.

Per tant, trobarem, segur, al llarg d'aquests quinze dies o tres setmanes que tinguem per treballar la moció, encaixos per fer més i millor la nostra feina, fer-ho més i millor per a les persones que pateixen..., algun familiar, algun conegut que desapareix d'un dia per l'altre, de sobte i sense cap motiu aparent, i que ens preocupa també a nosaltres.

I de la mateixa manera, com li deia, de la mateixa manera que avui estava presentant jo el Protocol contra les violències masclistes en els espais d'oci i hem anat a un espai d'oci, hem anat amb el sector de l'oci, doncs, a fer la presentació, el primer que he fet ha sigut reconèixer que aquest protocol ha sigut fruit de la feina que hem fet entre tots; el Govern de la Generalitat, sí, però també hi ha hagut el sector de l'oci, també hi ha hagut les entitats que vetllen per les dones que pateixen violència masclista, també hi havia la seguretat privada..., hi havia tots els agents, totes les persones, totes les entitats que formen part del que podria ser una violència masclista, que, com diu vostè, l'hem fet notòria i podem lluitar contra ella d'una forma diferent; també fem-ho de la mateixa manera amb les desaparicions. Per tant, comptem amb tots els segments, comptem amb totes les entitats a l'hora de dissenyar aquest pla, que al cap i a la fi el que farà és millorar-nos com a societat i farà que..., ho intentarem, nosaltres intentarem tots plegats que el patiment que parlava al principi, de quan una persona desapareix d'un dia per l'altre, en un moment donat, sigui un fill, un pare o un germà, doncs, no sigui tan gran i que entre tots l'ajudem a que aquest patiment sigui més lleuger i trobem la persona desapareguda.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica

300-00126/12

A continuació procedim a substanciar el punt 11 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar la interpellació té la paraula el diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera, consellers, molt bona tarda a tothom, diputades i diputats. Bé, conseller Puigneró, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya li fem aquesta interpellació sobre un tema que tenim ben present tota la gent del món local, alcaldes i alcaldesses del nostre país, com és el tema de la connectivitat. Els nostres ciutadans, les nostres ciutats, indústries, turisme, empreses i, fins i tot, també les explotacions en el món rural necessiten unes connexions fiables i de qualitat, especialment les persones que viuen i treballen en zones més allunyades dels grans nuclis urbans. Últimament han sortit moltes notícies, amb algun reportatge en algun mitjà de comunicació, d'aquella Catalunya buida, eh?, i, per tant, el fet d'estar ben connectats i crear aquestes sinèrgies i xarxes pot també aportar i fer un bon favor al que seria la lluita contra la despoblació, si tenim també el territori ben connectat. Per tant, hem d'«interxar» el país com a element de vertebració i equilibri territorial, i també com a un factor determinant de competitivitat i de desenvolupament econòmic dels nostres municipis.

Em consta, conseller, que vostè, des de que és conseller, doncs, se n'ha fet un fart, d'anar pel territori, per Catalunya, pels pobles i ciutats, a visitar ajuntaments, consells comarcals, i també diputacions, i a tot arreu on va vostè repeteix el mateix missatge, que és que totes les capitals de comarca estaran connectades per fibra òptica el 2020 i tots els nuclis de més de cinquanta habitants tindran instal·lat el servei el 2023, objectiu ambiciós però hipernecessari en aquest entorn digital en el qual ens movem a dia d'avui.

Pel que fa al primer objectiu, les capitals de comarca, ja n'hi ha vint-i-nou que estan connectades –jo li puc dir també que Mollerussa també és una d'aquestes vint-i-nou– i hi ha projectes molt avançats en capitals com les Borges Blanques, Solsona, Sort, el Vendrell i Banyoles, i segons el calendari previst en poc més d'un any s'hauran de connectar Gadesa, Falset, Mojà, Montblanc, Pont de Suert, Puigcerdà, Valls, i també Vielha.

Avui en dia tenir una bona xarxa de fibra òptica esdevé cabdal per a qualsevol territori, i és un instrument al servei del progrés de tots els municipis també de Catalunya; la tecnologia, doncs, entesa com un factor de vertebració territorial. Es tracta d'un assumpte que moltes vegades passa per alt quan parlem de polítiques socials. Jo recordo la primera vegada que vam poder compartir també amb el conseller una taula sobre les ciutats que som de SmartLab, que vostè va exposar davant de tothom que les polítiques de *smart city*, les polítiques de Smart Citizen, són també polítiques socials. Massa vegades entenem o vinculem les polítiques socials només amb aquelles polítiques que són més de caràcter assistencial, però les polítiques socials, en tant que el nom ho explica així, són polítiques que afecten la societat, i, en tant que societat, fer polítiques socials a través de la tecnologia també millora a l'hora de poder exercir el que en diríem «el dret de ciutadania». Això també està bé que ho puguem remarcar i que ho anem també, diguem-ne, «matxacant» en el que seria el relat del discurs polític i social del nostre dia a dia, amb aquests nous models de governança.

Perquè al final el tema de les noves tecnologies, fer polítiques socials a través d'elles, també forma part d'aquest concepte que moltes vegades se'n parla molt i molt poca gent sap el que és, que és d'aquells nous models de governança. No podem articular nous models de governança si no tenim un territori, unes institucions, amb un desplegament tecnològic que ens permeti fer realment noves formes de governança. Per això és tan important la connectivitat, que al final «nou model de governança» vol dir en aquells estadis en què administrador i administrat es troben en un mateix pla. I quin mateix pla és millor que la tecnologia o l'accés a través de la connectivitat entre ciutadans, ergo també entre institucions?

Per tant, en una societat com la nostra, que és molt digital, l'accés a unes connexions de qualitat suposa assegurar el que diem ara, aquesta igualtat d'oportunitats per a tots els territoris i empreses de Catalunya, però també especialment per a la

nostra ciutadania. La fibra òptica, doncs, també entesa no només com un element de cohesió i vertebrador territorial, sinó també com un element d'equilibri territorial, amb l'objectiu que cap ciutadà pugui esdevenir, en funció del lloc on visqui, un ciutadà de primera o de segona categoria.

Per tant, no es pot garantir un desenvolupament econòmic i social sense un accés a les telecomunicacions de qualitat, i en un entorn en el qual el mercat no resol aquestes necessitats, és aquí on les administracions públiques..., és del tot justificat i emparat per la normativa comunitària i europea el fet de que hi puguin també intervenir.

Avui sortia una notícia al diari *Segre*, on precisament ahir vostè, a l'Urgell, doncs, va també explicar, i amb la presidenta de la diputació, el fet de la importància de que la fibra o l'accés a la fibra òptica és per guanyar ocupació, però a la vegada, com deia abans també, per frenar la despoblació. I aquests conceptes estan molt emmarcats en el que serien els objectius de l'Agenda 2020, marcats per la Unió Europea. Perquè això no és una dèria o una obsessió del Govern de la Generalitat o del conseller de torn; aquí és: o estem al dia o perdem oportunitats. Per tant, el fet de voler competir en igualtat d'oportunitats encaixa també amb el que seria l'Agenda digital 2020 que marca la Unió Europea, que és garantir la implementació de mesures perquè tots els ciutadans l'any 2025 tinguin la possibilitat de connectar-se a internet a 1 gigabyte per segon, per tant, i garantir que puguin participar plenament en l'economia i les societats digitals. Subratllo «societats digitals», perquè, quan parlem de nous models de governança, la política del present, i també la més immediata del futur, també ens requeriran aquest accés per a garantir aquests nous models de governança, diguem-ne, més global i moderna.

Per tant, amb aquesta voluntat de donar compliment a aquesta agenda digital, ens consta que el seu departament està completant el desplegament de fibra a través del projecte de la Xarxa Oberta de Catalunya, i el passat dia 4 de febrer es signava un pacte entre la Generalitat i les quatre diputacions per a estendre la fibra òptica a tot el territori, a tots els racons, diguem-ne, del país. Aquesta és una col·laboració entre institucions, Generalitat i món local de Catalunya, cadascú des del seu àmbit d'actuació, però amb un sentit clar de país. Avui mateix també coneixíem aquesta voluntat que es pugui tindre accés a l'alta velocitat, per exemple, a nivell de promoció i factor econòmic, a 195 polígons de Lleida el 2023, que això vol dir incrementar de 21 a 216 aquesta xarxa de polígons, diguem-ne, amb aquesta alta velocitat, en qüestió de quatre anys. Per tant, és un camí que hem de fer plegats, Govern de la Generalitat, administracions locals, diputacions, per poder aprofitar tot aquest poder transformador de la tecnologia per poder aconseguir ser un país capdavanter i també cohesionat.

Dintre d'aquesta voluntat de desplegament d'aquesta tecnologia d'alta velocitat de la fibra òptica..., no és estanca. Això va incorporat a un concepte molt general que tenim des del Govern de la Generalitat, i vostè especialment que ho va explicant arreu del territori, de la idea que volem convertir Catalunya en una *smart nation*. Què vol dir, això? Vol dir ser una nació, diguem-ne, de referència internacional, que aprofiti l'ús de la tecnologia i la informació digital per innovar en els serveis públics, en nous models de governança, impulsar el creixement econòmic i promoure una societat més intel·ligent –amb el concepte tecnològic, sostenible– i també integradora.

I això forma part del projecte que comentava al principi de la meua intervenció, d'aquest projecte de l'estratègia d'SmartCAT, de la Generalitat, que posa en marxa el que se'n diu la Catalunya SmartLab, que és aquesta comunitat de municipis adherits, com és per exemple el cas de Mollerussa, disposats a oferir els seus espais públics perquè petites i mitjanes empreses tinguin, puguin provar les seves solucions tecnològiques. És a dir, és fer proves pilot en un entorn real, i això és molt important.

I aquí –que se m'està acabant una miqueta el temps– destacar que si ho portem al terreny primer de les terres de Lleida..., moltes vegades també s'assimila el que seria tecnologia amb grans ciutats i, diguem-ne, grans metròpolis, d'acord?, i aquí m'agrada subratllar sempre aquell *hashtag* #Lleidaexisteix; i, per exemple, una ciutat com la nostra..., dels vuit pilots que tenim, que hem fet o que estan en ús, set són a través

d'empreses del territori de les terres de Lleida. Per tant, la tecnologia, la innovació, el coneixement, les ganes de poder intercedir, innovar, crear, es pot fer a través del territori. I és gràcies a aquesta xarxa de municipis de SmartLab que podem realment testar i veure realment el nostre punt de competitivitat.

Tot això amb la voluntat que al final puguem governar no només ciutats intel·ligents, sinó el que se'n diu fer el trànsit, diguem-ne, natural entre l'*smart city* i l'*smart citizen*, que, al final, a qui va adreçat això és a la ciutadania, a les persones. I si ho entenem d'aquesta manera, crec que és important que la política social aplicada a les noves tecnologies, passant per la fibra òptica, desplegant el concepte de la xarxa de l'Agenda Europea, i també a nivell més micro, a nivell més de país, poder articular a través d'aquests projectes que he esmentat..., penso que tenim l'èxit bastant garantit.

Per tant, conseller, aquesta interpellació és bàsicament per preguntar-li –i estendre's una miqueta– sobre quines actuacions està duent a terme el Govern de la Generalitat en el tema de la connexió de qualitat al nostre país.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació té ara la paraula el conseller Jordi Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, president. Diputat, consellera, diputats i diputades..., miri, que estem en plena revolució digital no ho dic jo, eh? Si ens agafem un dels darrers informes que ha fet el Fòrum Econòmic Mundial recentment, situa que la humanitat s'enfronta els propers anys a tres grans reptes, eh? Un és el repte migratori, que em sembla que tots en som prou conscients, del drama, diguéssim, que viuen els diferents països en aquests moments que han de rebre persones que han de fugir dels seus llocs d'origen; el segon gran repte és el canvi climàtic, hem de preservar el nostre planeta, i el tercer és la revolució digital, i l'impacte que tindran les tecnologies digitals a la societat, a la feina, a la mobilitat, a la indústria, i també a la forma com ens governem; també, doncs, com transformarà en aquest sentit les democràcies.

En aquest sentit, des del Govern de Catalunya ja fa temps que abordem aquest assumpte, i en concret ja fa alguns anys que governs anteriors van decidir posar a la disposició del país un instrument molt important i fonamental, perquè el primer principi de la societat digital és el de l'accés. Sense accés a internet, sense accés a la xarxa, sense accés a la connectivitat serà impossible desenvolupar aquesta societat del segle XXI, aquesta societat digital, i aquest instrument es diu Xarxa Oberta de Catalunya.

Algú pot preguntar i dir: «Escolti, i això, per què no ho hem deixat en mans del mercat? Per què no hem deixat que ho facin els operadors? Per què s'implica, diguéssim, doncs, el Govern?» Doncs perquè el mercat no és perfecte, i perquè si no hi ha una actuació pública, doncs, segurament en aquest país, a molts indrets del país, doncs, no hi hauria ciutadans en igualtat d'oportunitats amb el que hem dit que és un dels principals principis, que és l'accés en aquest cas a la connectivitat. I per això el Govern de Catalunya, a través d'aquest instrument, d'aquesta estructura de país que és Xarxa Oberta de Catalunya va posar una eina al servei d'avançar i de donar igualtat d'oportunitats a totes les empreses, a tots els municipis, a tots els ciutadans, visquin allà on visquin.

Però be, hem posat altres instruments per avançar cap aquesta societat digital. Un d'ells, per exemple, és el Pacte nacional per a la societat digital, que va aprovar..., i que van signar, en aquest cas, el Govern de Catalunya, les quatre diputacions, les diferents associacions municipalistes, el Consorci AOC, Localret. Això es va produir ara fa tres anys, i aquest és un pacte que va més enllà dels partits. Intenta ser un pacte absolutament transversal, un pacte que posa la dimensió de la situació al

servei de totes les institucions, governi qui les governi, amb un únic propòsit, que és que hem d'avançar, i en aquest camp no només avançar sinó accelerar aquest procés de transformació digital que ha de viure el país.

I vam acordar cinc principis bàsics, en aquest gran acord de país, com he dit, amb totes les institucions. Un d'ells és evidentment el de l'accés, que ja l'he comentat; però també hi ha el d'avançar cap a ciutats i territoris més intel·ligents, el concepte de «*smart cities*», com molt bé el diputat ha comentat. També el de la ciberseguretat. Sovint no en parlem, però si cada cop ho tenim tot més connectat, cal també garantir que aquest entorn sigui segur, perquè, si no, evidentment el nostre estat del benestar patirà. També hem d'avançar cap a una administració més digital. També cap a fomentar el concepte de l'economia digital, la internet industrial, de com això afavoreix el teixit productiu al nostre país.

Per tant, aquests principis, i avançar en aquests principis, va ser un gran acord de país, que crec que volia recordar com un dels instruments que aquest Govern està desplegant. I precisament en el marc d'aquest instrument de país, i que espero que governi qui governi Catalunya o les institucions que resultin de les eleccions municipals que es produiran d'aquí uns dies. Siguem tots conscients que en el camp de l'accés, i concretament fa un parell de mesos, el Govern, i el president Torra, solemnement, al Palau de la Generalitat, va signar amb les quatre diputacions el Compromís nacional per al desplegament de la fibra, perquè és precisament en l'accés on podem garantir aquesta igualtat d'oportunitats de la societat digital, i perquè entenem que aquest és un propòsit que no el pot fer el Govern de Catalunya sol. El Govern de Catalunya s'ha compromès a fer arribar la fibra òptica, en el marc d'aquest any i del proper, a totes les capitals de comarca.

I això ho pot fer el Govern de Catalunya sol, per dos motius: primer, perquè hi destinarà els recursos, però, en segon lloc, perquè a les capitals de comarca hi arriben les carreteres de la Generalitat que fan possible poder desplegar aquesta fibra. Però també és cert que per arribar a la resta de municipis dins d'una comarca, o a d'altres indrets del país, la majoria de carreteres no són de la Generalitat. O bé són de les diputacions o bé són dels mateixos municipis, i, per tant, ho hem de fer col·laborativament. I, per tant, el Compromís nacional per la fibra, aprovat ara fa un parell de mesos, va encaminat precisament a aquest procés col·laboratiu d'intentar accelerar aquest procés del desplegament d'aquesta infraestructura bàsica de país, a través de l'eina de Xarxa Oberta, i a això ens estem dedicant.

Deixin-me que els doni algunes xifres. Què hem fet, per exemple, al llarg d'aquests nou mesos? Sense tenir pressupost, perquè vull recordar que aquesta és una conselleria nova, que malauradament no ha pogut encara aprovar un pressupost propi, que si això ho poguéssim fer..., i espero que el dia que arribi un pressupost, o com a mínim arribin decrets a aquest Parlament que impulsin aquesta iniciativa, doncs, comptarà amb el suport de tots els grups parlamentaris.

Què hem fet, per exemple, al llarg d'aquests nou mesos? Doncs hem desplegat més de cent cinquanta quilòmetres de fibra òptica al llarg del país. Què més hem fet al llarg d'aquests nou mesos? Arribar a dos acords molt importants signats amb dues diputacions, ja: amb la Diputació de Barcelona, amb la qual s'està desplegant en aquests moments un projecte per desplegar 803 quilòmetres en els propers tres anys, ja s'han començat les obres, per connectar un total de 230 municipis de l'àrea de la demarcació de les comarques de Barcelona, i per connectar un total de 210 polígons, i això està en marxa, i això ho estem fent possible gràcies a aquesta col·laboració entre ambdues administracions.

També com molt bé ha dit el diputat –i ell és alcalde, en aquest cas, de la demarcació de les terres de Lleida– amb la Diputació de Lleida, eh? Un gran acord que ens permetrà, i ens està permetent, perquè encara aquí no han començat les obres però ja hi ha el compromís d'assignar-hi recursos, per desplegar 1.455 quilòmetres al llarg dels propers tres anys. En concret, per arribar a 221 municipis i a 195 polígons industrials.

Per tant, des del Govern de Catalunya estem fent la feina, i la fem conjuntament, com s'ha de fer, en aquest cas, perquè aquesta és una responsabilitat de tots.

És veritat que ens falta ara ratificar els acords amb les diputacions de Girona i de Lleida, ai, perdó, de Tarragona, i a això també ens estem dedicant aquestes setmanes, perquè voldríem també tancar, en el marc d'aquestes dues diputacions, acords similars als que hem tancat amb la Diputació de Barcelona i la Diputació de Lleida.

En definitiva, estem parlant de posar al servei de les empreses, dels ciutadans, dels municipis unes eines, unes infraestructures imprescindibles en el segle XXI per desenvolupar el territori. Com molt bé ha dit el diputat, que ajudin també a la tasca del no despoblament, i, per tant... De fet, sempre explico que aquestes infraestructures, segurament, a diferència de moltes altres que s'han desplegat –les carreteres i els trens, són les primeres–, en l'àmbit del despoblament, fan una funció molt més determinant; perquè les carreteres i els trens t'ajuden a marxar del municipi per anar a treballar a un altre municipi, però en canvi aquestes són les primeres que et permeten quedar-te en el teu municipi per desenvolupar la teva activitat en el teu municipi.

Per tant, són una eina fonamental en aquest propòsit, perquè nosaltres..., aquest Govern no vol un país amb un cap molt gros i un cos molt petit, i suposo que ja entenen a què em refereixo, eh? No vol un país amb una àrea metropolitana, doncs, que s'ho emporti tot, i amb un rerepaís on no hi arribi res. Al contrari, volem precisament vertebrar el territori; precisament el que volem és ajudar aquests ciutadans i ciutadanes, doncs, que viuen a comarques, a poder desenvolupar la seva activitat, i que aquells municipis d'aquestes comarques tinguin igualtat d'oportunitats i no siguin ciutadans de segona en el nostre país.

En definitiva, la xarxa de fibra òptica que estem desplegant és també la base per a l'economia digital del segle XXI. Estem parlant que el 5G serà determinant, i estem veient una gran lluita geopolítica entre els Estats Units i la Xina en aquests moments pel control d'aquesta nova economia que generarà el 5G del tot connectat. Doncs bé, el 5G, sense la fibra òptica, serà, no diré impossible, però molt més difícil de poder-lo desplegar. I, per tant, en aquest sentit tenim una doble responsabilitat, que és no només donar l'oportunitat sinó situar el nostre país al capdavant de la política 5G, del desplegament 5G, del que significarà el 5G, de la internet de les coses, aquest segle XXI, i de la igualtat d'oportunitats que això produirà a les nostres empreses i als nostres ciutadans.

Un quilòmetre d'asfalt ens connecta al municipi del costat; un quilòmetre de fibra ens connecta al món.

Moltes gràcies, i molt bona tarda.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la política de reconeixements i condecoracions

300-00129/12

A continuació substanciarem el punt quinze de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la política de reconeixements i condecoracions, presentada pel Subgrup del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la interpel·lació té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Voldria fer un primer advertiment abans de començar, especialment al vicepresident que està en funcions de presidència avui aquí en aquest Ple: totes les afirmacions que faré ara

mateix, tots els insults, totes les expressions despectives, totalitàries i xenòfobes que pronunciaré en aquest faristol el dia d'avui no són d'autoria pròpia ni van dirigits ni adreçades, ni molt menys, a la consellera, ni molt menys a la resta de diputats aquí presents, sinó que són lectura absolutament literal d'opinions, articles, tuits i afirmacions de premiats pel Govern de la Generalitat.

Dit això...

El vicepresident primer

Senyora diputada, deixi'm-li fer un advertiment...

Esperanza García González

Encara no he començat...

El vicepresident primer

Deixi'm..., no, només li vull fer un advertiment –i li aturaré el temps un moment. (*Veus de fons.*) El fet que vostè no... –sí, he aturat el temps, eh?–, el fet que vostè, diguéssim, faci o transmeti expressions que són inconvenients al decòrum o que no estan dins la cortesia parlamentària..., el fet de l'autoria no l'eximeix de complir amb aquestes normes. És a dir, tengui en compte això, eh?

Esperanza García González

Miri, jo...

El vicepresident primer

Només l'estic advertint. Si vol procedir... Em sembla que m'he explicat.

Esperanza García González

Senyor Costa...

El vicepresident primer

El fet que vostè digui...

Esperanza García González

Suposo que jo també m'he explicat, senyor Costa: article 14, 17 del Reglament; article 21, de la inviolabilitat parlamentària dels diputats aquí presents, i sobretot, article 90, que és la crida a l'observança del Reglament que jo li recordo que ha de fer, i que, en relació amb l'article 39.1, el que li exigeix a vostè és regular els debats de les sessions parlamentàries amb imparcialitat. Vostè no em pot reprimir el meu dret d'expressió i la meva activitat parlamentària de recollir frases, opinions i articles emesos o bé per condecorats per aquest Govern de la Generalitat o bé per persones que formen part d'aquesta cambra, ni que sigui el mateix president de la Generalitat. I això el que vol dir és que aquestes expressions indecoroses, no respectuoses, fins i tot xenòfobes, són atribuïbles als autors i no pas a mi, per molt que tingui el dret a expressar-les des d'aquest faristol.

Puc començar?

El vicepresident primer

Senyora diputada, jo, com a president en aquest moment de la sessió, tinc el deure de fer observar el Reglament, i l'article 233 li diu literalment que els diputats tenen l'obligació de respectar les regles d'ordre establertes per aquest Reglament, han d'evitar de causar pertorbacions o desordres, de fer-se acusacions o recriminacions entre ells, de pronunciar expressions inconvenients al decòrum, d'interrompre els oradors, etcètera, i que el diputat que violi aquestes regles ha d'ésser cridat a l'ordre pel president. Jo no tinc la facultat de decidir si la crido a l'ordre o no, sinó que tinc l'obligació reglamentària de fer-ho.

El vicepresident segon

S'ha de motivar.

El vicepresident primer

Efectivament.

El vicepresident segon

Ha de motivar i dir l'expressió que ha dit...

El vicepresident primer

Senyor Espejo, no té la paraula.

El vicepresident segon

Ja, però...

El vicepresident primer

No té la paraula, senyor Espejo, no té la paraula. *(Veus de fons.)* No té la paraula!
(Veus de fons.) El crido a l'ordre.

El vicepresident segon

Si yo le llamo al orden a usted...

El vicepresident primer

El crido a l'ordre!

El vicepresident segon

Si me puede llamar al orden siete veces; yo le voy a llamar al orden a usted cada vez que se salte el Reglamento de una manera tan flagrante, delante de todos los ciudadanos...

El vicepresident primer

Senyor Espejo, el crido a l'ordre, que no té la paraula. *(Aplaudiments.)*

Esperanza García González

Doncs, senyor Costa, si em permet exercir els meus drets parlamentaris i començar a parlar...

El vicepresident primer

Procedeixi. I...

Esperanza García González

Gràcies.

El vicepresident primer

...li reitero que compleixi amb el que preveu l'article...

Esperanza García González

Ho faré, ho faré...

El vicepresident primer

...233 del Reglament.

Esperanza García González

...i espero que vostè també amb la seva obligació del 39.1, com li he dit, i amb l'article 90, d'observança del Reglament.

Dit això, senyora consellera Vilallonga, bona tarda, benvinguda. La veritat és que..., me da la impresión de que le han encargado a usted responder y estrenarse casi parlamentariamente con respecto a esta interpelación sobre política –yo creo que he sido bastante clara– de reconocimientos y condecoraciones, y eso que la competencia no es suya, ¿no?, porque la competencia es de Presidencia, de decidir a quién se le otorgan esos galardones, y da la impresión de que a Presidencia, pues, no le ha apetecido mucho eso de dar explicaciones. Ha pasado también en el Pleno de esta mañana, cuando incluso se ha bloqueado la posibilidad de que el señor Torra comparezca para dar explicaciones de qué criterios han seguido para nombrar y galardonar a de-

terminadas personas, como la señora De Gispert o al propio Messi, por ejemplo, pero parece que, bueno, pues no ha generado entusiasmo; se la han encargado a usted. Yo voy a intentar, a pesar de todo, pues, ser lo más ecuánime posible, al menos con usted, pero el tema no me lo pone desde luego muy fácil, y, sin embargo, lo voy a intentar.

Mire, se ha hablado mucho de lo que ha traído, lo que ha dejado y lo que nos ha causado el *procés*, ¿no?, a los catalanes, ese mal llamado «*procés*», al final, ¿no? Durante un tiempo yo creo que permitió en una primera fase, como decía el propio Santi Vila, *exconseller*, pues, tapar todos los recortes que hizo el primer *Govern dels millors* de Mas, que, incapaz de gestionar una situación difícil, de crisis económica, de dificultad de mantener la calidad de los servicios públicos, pues se parapetó bajo ese *procés d'independència* para tapar su gestión ineficiente, ¿no? Creo que, en una segunda fase, incluso, ese *procés*, pues, sirvió incluso de distracción, ¿no?, para que los graves problemas de corrupción que existían en esos momentos en su antiguo partido, *Convergència*, ahora ya extinta –*cas* Palau, *cas* ITV, *cas* Innova, *cas* Pujol–, pues no fueran el foco político de atención en Cataluña sino que lo fuera otro tema, digamos, más emotivo, ¿no?, que era esa *independència*.

Y creo que en una tercera fase ese *procés*, pues, ha servido un poco para culpar a los otros de los propios errores en una gestión complicada, con una sanidad pública que está..., bueno, es prácticamente líder, es la segunda en listas de espera, en España; una educación que está en precario, con el mayor número de barracones en toda España que existen, y unas políticas de familia inexistentes, hasta el punto de que ustedes han dejado a las familias de nueva creación, a aquellas personas que han decidido incrementar su familia, pues, sin ninguna ayuda, cosa que no pasa en ninguna otra comunidad autónoma.

Pero es verdad que, aparte de esas fases, también el *procés* nos ha dejado otra cosa, ¿no?, que es de forma subsidiaria pero que es importante, y es: nos ha permitido ver cuáles son las alianzas del independentismo político, cuáles son, digamos, sus amigos y sus aliados, ¿no? Y ahí, pues, conocimos a Maduro, a Otegi, a Salvini, a los ultras flamencos, a Pamela Anderson, también, el punto folclórico. Y nos ha dejado entrever un poso, un poso que es bastante desagradable, porque es de racismo, de intolerancia, de xenofobia, que parece que no ha sido solo en momentos puntuales y de excepción, sino que parece que se están convirtiendo casi en una tónica, en una convicción. Me gustaría pensar que no, porque estoy segura de que muchas personas que votan a favor de partidos proindependentistas no son ni xenófobos ni racistas ni totalitarios ni nada parecido, pero desde luego el poso está ahí, ¿no? Se ha hablado incluso de diferencias genéticas, de ADN; se ha limpiado plazas públicas y se han desinfectado por visitas de partidos constitucionalistas, y se han emitido opiniones, se han escrito artículos absolutamente impresentables. El *procés* ha dañado al final la democracia, la convivencia social, ha desprestigiado las instituciones, ha dañado la economía.

Pero sí que hay algo que es casi casi irrecuperable si no lo frenamos, y es normalizar lo aberrante. No se puede normalizar lo aberrante, porque el *procés* al final ha subvertido el sentido de la ética y ha anestesiado el sentido común, empezando por los artículos del *president* Torra, en los que llamaba a parte de la población «bestias humanas», artículo de *El Món*, 2012, «La llengua i les bèsties»: «Ahora miras a tu país y vuelves a ver como hablan las bestias, pero son de otro tipo, son carroñeras, son víboras, son hienas, son bestias con forma humana, y así mismo enjuagan el odio que les repugna cualquier tipo de expresión de catalanidad con un pequeño estremecimiento en su cadena de ADN.»

Llegados a eso, pues, el *procés* también llega a la Medalla d'Or de la Generalitat, también llega a la Cruz de Sant Jordi. Y este Gobierno ha conseguido casi lo imposible, y es que los premiados cuando reciben la llamada sientan un estremecimiento interior, ¿no?, porque en realidad parece ser más un lastre, casi, que un beneficio, que un reconocimiento público en positivo, y que incluso, pues, premios de carácter

privado, como el Català de l'Any de *El Periódico de Catalunya*, pues, sean casi recibidos con más alegría que este.

Creo que conseguir devaluar los premios es una tarea ardua. Si hay una parte de la gobernanza que pueda ser más o menos afable es conceder premios, reconocer méritos. Y ustedes han conseguido que eso se haya devaluado, pero estamos a tiempo, todavía estamos a tiempo, porque esa contaminación del *procés* también de las condecoraciones y de los premios se ha producido sobre todo en los últimos años, ¿no?, a partir del 2011, donde casualmente, pues, muchos de los premiados eran personas que, pues, en fin, eran procesistas convencidos o incluso yo diría que gente muy cercana –muy cercana– a partidos políticos independentistas, ¿no? Desde el 2011, es lo que le digo, han premiado ustedes a fieles incondicionales del *procés*, incluyendo a las que insultan, como la señora De Gispert, incluyendo a los que están imputados judicialmente, como la señora Forcadell. Han abierto una nueva categoría, que es la de condenados penalmente, uno por fraude fiscal, que por muy buen jugador que sea está condenado por fraude fiscal, el señor Messi, y otro por corrupción, Lula da Silva.

Y, sinceramente, yo lo que le quería preguntar es: lo primero, qué criterios se han seguido para premiar a la señora De Gispert, que ya había sido reprobada por este Parlament, para recibir este premio. ¿Qué virtudes atesora, y que se vislumbran, pues, por ejemplo, en los tuits que ha escrito? Porque durante unos días hemos estado hablando de ese tuit donde pone una fotografía del sector porcino, donde se habla del aumento de las ventas de las exportaciones de cerdos y donde además hace referencia «se lo dedico a todos ustedes, esos que deseen que vuelva la dignidad a nuestras instituciones», refiriéndose y haciendo un paralelismo entre esos cerdos exportados y el señor Girauta a Toledo, la señora Arrimadas a Madrid, Millo a Andalucía, Dolors Montserrat a la UE.

Pero es que no es solo ese, es que, además de estar reprobada, esta señora, el 9 de abril, al señor Zaragoza le dijo: «Oye, por qué no te callas; eres un patético y un miserable.» No se puede premiar a una persona que se expresa así con respecto a personas que representan a ciudadanía catalana, porque el señor Zaragoza también es un cargo electo. El 15 de abril decía de Casado: «Casado no es tonto, es que es retonto.» El 2 de octubre de 2018 decía de Marlaska: «Marlaska vostè és «tonto» o se'l fa. Diu que no tensionem Catalunya, però acaba de condecorar el majordom Millo per la seva actuació l'1 d'octubre.» De la senyora Arrimadas: «La diputada Inés Arrimadas és una inepta i una ignorant, no en sap d'economia, d'inversions; no sap absolutament de res.»

A ver, hemos tenido una semana donde al final ese premio no se le va a poder dar a la señora De Gispert –sí, en cambio, al señor Messi–, y no se le da porque ella ha renunciado, no porque ustedes desde el Gobierno hayan decidido revertir esa concesión de ese premio. Es más, ha habido durante toda la semana declaraciones de cuatro *consellers*, casualmente de Esquerra, no sé si es porque, en fin, tienen el listón moral más alto o porque estamos cerca de las elecciones municipales, diciendo que sentían un poco de vergüenza y que evidentemente eso no se podía hacer, y le pedían incluso que renunciara al galardón.

A partir de ahora, qué medidas van a tomar ustedes para que esto no vuelva a pasar, para que el desprestigio y para que el honor perdido, no solo de la Cruz de Sant Jordi, sino incluso también de la Medalla d'Or de la Generalitat o incluso del Premio Internacional de Cataluña, vuelvan a estar presentes y sean un referente para el resto de la sociedad catalana.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. A continuació, per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga.

La consellera de Cultura (Mariàngela Vilallonga Vives)

Bé; moltes gràcies, senyor vicepresident, que fa de president. Ben trobats diputats i diputades, conseller. Té raó la senyora diputada que és la meua primera interpell·lació, espero que no sigui la darrera. Llarga vida a la consellera!

Bé, com que ha parlat del sector porcí, li diré que en aquest país es maten cada any 21 milions de porcs; n'hi ha molts més que de catalans, imagini's, de persones. Honorar les persones que ens han precedit, agrair la feina ben feta, lloar les persones que han treballat perquè Catalunya vagi endavant, donar les gràcies a les persones que han ajudat els sectors més desafavorits de la societat, tot això ens honora com a poble. Això és el que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya, és el que ha de fer un govern que governa, com aquest. I fa tot això a través de la seva política de reconeixements i de condecoracions, com es fa als països que senten orgull dels seus fills, de la seva gent. Agrair és un bé que retorna, com en les Tres Gràcies agafades de la mà en la mitologia grecollatina, el simbolisme de les quals ens l'explica el filòsof cordovès Sèneca.

La cultura, és clar, com segurament també tants altres aspectes professionals o fins i tot més íntims de les nostres existències, exigeix una resposta. Aquesta resposta és el reconeixement.

Una societat amb densitat cultural és també una societat que, des de la pluralitat, sap reconèixer aquelles aportacions que fomenten la intel·ligència, els valors cívics, el cultiu de la ment i de l'esperit. És una societat que, en definitiva, reconeix aquelles aportacions que milloren les nostres vides i refermen un sentit comunitari, on a la gent i a les institucions els importa la qualitat del que fan els altres.

Catalunya és un país amb densitat cultural, artística i cívica, i transformant la necessitat en virtut, durant molts episodis de la seva història, aquest país s'ha reafirmat en el cultiu del tramut cultural, un tramut que des d'angles molt diversos ha permès models d'identificació, de diàleg universal, de lliure sentit de pertinença a una societat, i també, moltes vegades, de subsistència com a poble.

És per tot això que com a consellera de Cultura defensaré a ultrança els valors cívics i d'excel·lència i de cohesió social de la cultura. I és per això que crec fermament que la política de reconeixements i condecoracions de la Generalitat és un acte de justícia, de reconeixement, de reconeixement actiu per part d'una societat i d'unes institucions que no volen condecorar només per «tunejar-se», sinó perquè es volen impregnar d'aquells valors artístics, culturals i cívics que tantes ciutadanes i ciutadans d'aquest país prodiguen.

Sap, senyora diputada, quants premis, quants reconeixements institueix el Govern de la Generalitat? Si no ho sap, o si no ho saben, vostès, ja els ho dic jo: més de cent cinquanta premis, és a dir, actes de reconeixement institucional, personal i social. Des de camps molt diversos: l'associacionisme, la cultura popular, el cinema, la literatura, el pensament, l'art... I des d'àmbits institucionals també molt diversos: cultura; agricultura, ramaderia i pesca; territori i sostenibilitat; treball i afers socials; transparència i relacions institucionals i internacionals; educació; interior... La Generalitat correspon a les obligacions que té tota institució: reconèixer la creativitat, el progrés i tots aquells projectes que exalcen valors cívics i de millora, transversals i plurals. Tots aquests reconeixements són el nostre principal actiu com a societat.

Avui, aquí, no podem permetre que, a través d'un tremendisme deformant, es propagui la idea que darrere els premis i condecoracions del Govern de la Generalitat no hi ha la pulcritud de criteris comunitaris, cívics, plurals i de qualitat artística que sí que, en majúscules, hi ha. Per exposar-ho em remetré només a uns pocs premis que vostè ha mencionat.

El primer, la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, que amb la seva voluntat de subratllar mèrits d'excel·lencial qualitat és un títol honorífic, que ha reconegut un elenc de persones de procedències i sensibilitats tan diverses com, per exemple, Joan Miró, Josep Pla, Mayor Zaragoza, Montserrat Caballé, Gregorio López

Raimundo, Jordi Solé Tura, Oriol Bohigas, Carme Forcadell –que vostè ha mencionat– o Neus Català, una de les últimes veus de l'infern nazi.

Esmentaré també, és clar, les creus de Sant Jordi, instituïdes l'any 1981 amb la intenció de distingir les persones i entitats que pels seus mèrits hagin prestat serveis destacats a Catalunya. És un premi que ens enorgulleix, és un premi que arrela en l'humus social, que reconeix la tasca dels més diversos sectors: treballadors socials, pedagogs, associacionisme, polítics, empresaris... És un premi que busca la paritat entre dones i homes. És un premi obert, que qualsevol ciutadà o grup de ciutadans o entitat pot proposar. És un premi plural, que, tal com s'evidencia en cada edició, reconeix sensibilitats molt diverses.

No defugiré la crítica que des d'alguns grups s'hagi pogut promoure en la concessió de les creus de Sant Jordi d'enguany, que precisament en aquesta edició reconeixien tres presidents del Parlament de Catalunya. En aquest sentit voldria fer dues observacions. La primera és que com a govern i com a societat ens pertoca honorar aquestes persones i aquestes figures i aquesta institució, i fins i tot crec que s'hauria de fixar que tots els presidents del Parlament, quan acabessin el seu mandat, tinguessin la Creu de Sant Jordi, d'ofici, exactament com, per exemple, fan a França amb el premi de la Legió d'Honor. La segona observació és que nosaltres aplaudim la trajectòria i la dignitat de la presidenta Núria de Gispert, primera dona presidenta del Parlament de Catalunya, que ha presentat la renúncia a la Creu de Sant Jordi.

I també vull esmentar un altre premi tan important com és el Premi Internacional Catalunya, que va néixer amb el triple propòsit de reconèixer i estimular els creadors, de subratllar exemples de la més alta qualitat i exigència en tots els aspectes i de situar Catalunya a l'escena dels grans guardons internacionals. Aquest premi és atorgat per un jurat compost amb personalitats rellevants del món de la ciència, l'economia, les arts i la cultura, i compta entre els premiats amb figures molt rellevants –que no diré ara per manca de temps.

Em deixo també d'exposar reconeixements tan importants com d'altres premis que dona la Generalitat de Catalunya.

Voldria acabar aquesta meua intervenció remarcant que nosaltres no som impermeables a la crítica. I ho voldria remarcar amb unes paraules que va escriure Karl Popper, un dels filòsofs més importants de l'època contemporània, guardonat l'any 1989 en la primera edició, justament, del Premi Internacional Catalunya. Com vostè ja sap, Popper va escriure una obra cabdal que es titula, molt expressivament, *La societat oberta i els seus enemics*. En aquesta obra, aquest pensador austríac escriu –ho cito–: «Les societats obertes no són gaire estables, precisament perquè estan exposades a la discussió crítica. Les dictadures, en canvi, són més estables» –acabo la citació.

Nosaltres, que som i volem ser una societat oberta, sabem que som perfectibles, i que ningú no dubti que aplicarem totes les mesures correctives que calgui quan això parteixi de diagnòstics objectius i de millora, però en cap cas acceptarem que aquesta política de reconeixements i premis del Govern de la Generalitat, una política que substancia el nostre alt dinamisme cultural i cívic com a país, pugui ser neutralitzada per un relat deformant que ni se centra en l'espai real ni fixa cap horitzó real de futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Té la paraula, per a rèplica, la diputada Esperança García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Consellera, m'ho ha d'aclarir. «Feina ben feta», a què es refereix vostè amb «feina ben feta»? «Activitats que fomenten l'ètica i l'esperit»? «Diàleg universal» com a màxima per ser condecorat per la Generalitat, quan es fa a fora, via tuit, a tothom que discrepi de les teves idees polítiques, que es el que fa la senyo-

ra De Gispert? «Creativitat»? Quina és la creativitat de la senyora De Gispert? L'art de l'insult? Aquesta és la seva creativitat?

Miri, a mi, sincerament, em costa molt fer aquesta intervenció i veure que no hi ha ni una esputeta mínima d'autocrítica. I ho dic perquè fins i tot membres del seu propi Govern han sigut crítics i han dit que és evident que una persona així no pot rebre un guardó com la Creu de Sant Jordi.

Vostè parla de realitat deformada, i em pot dir vostè on està la deformació d'aquests tuits que li he llegit jo aquí a continuació? On està, aquesta deformació, si fins i tot la mateixa autora no en renega i diu que simplement potser no ho havia d'haver posat en un tuit? És a dir, que ho pensí, sí, però posar-ho en un tuit, no.

Miri, vostè parla de mèrits, i jo li recordo que als premis, quan es valoren els mèrits, els mèrits no poden ser ni partidistes, ni intolerants, ni excoents, no poden ser d'aquesta manera. Sembla que aquesta norma bàsica de: «Miri, tots els presidents d'aquesta cambra, doncs, seran guardonats...», sembla que sigui en reconeixement de la seva fidelitat al processisme. Jo no veig un altre..., cap mèrit de tots els que vostè ha esmentat aquí.

Miri, si no es volen deixar vostès guiar pel sentit comú, per la mesura, haurà de ser mitjançant una moció d'aquest Parlament, que la ciutadania que està representada en aquesta cambra els posin els límits. És una llàstima que hagi de ser una cambra legislativa la que posi els límits de l'ètica, de la moralitat... (*veus de fons*), sí, sí, sí, de l'ètica, de la moralitat i del respecte.

Vostè parlava d'universalitat. Escolti, si hi ha un personatge, una persona que s'ha comportat amb molt poca universalitat és la senyora De Gispert.

És veritat, hi han moltes persones, de diferents sensibilitats, de diferents àmbits, que han sigut premiades per la Generalitat; i això, jo, senyora Vilallonga, no l'hi nego. Però aquests premis tenien prestigi, i tenien prestigi precisament perquè es basaven en això: en el respecte, en la universalitat, en la generositat social. No es premiaven ni gent que era insolidària fiscalment i no complia amb les seves obligacions ni persones que rebutjaven, insultaven, perseguien i assenyalaven la població que pensava diferent d'ella. Clar que sí, que l'han rebut persones de prestigi, però també n'hi han hagut alguns que l'han tornada, no?, com la Rosa Maria Sardà, o també la senyora Torres, que deia: «No la trobo, però la vull tornar, eh?, que quedi constància de la meva voluntat.» Clar que la van rebre el senyor Viader, l'Hospital de Sant Pau; clar que la va rebre la senyora Montserrat Martí, la seva mare també, l'Eduardo Mendoza... Però és que vostè creu que aquestes persones han tingut les característiques i el comportament públic que ha tingut la senyora De Gispert, o fins i tot el mateix Messi?, que, hi insisteixo, malgrat que és un bon jugador de futbol, és un condemnat per evasió fiscal.

Miri, els premis, quan es concedeixen i es posen en mans de simpaties ideològiques, perden el seu sentit, perden el seu prestigi. I això és exactament el que ha passat.

Fixar un reglament de mínims ajudarà a que això no torni a passar, ajudarà a tenir uns premis que puguin ser també un exemple a seguir per la nostra societat. Diuen que... Vostè ha parlat d'art, i és veritat que l'art s'emmiralla moltíssim en la societat, no?, per fer transmetre el seu missatge. Però també li dic una cosa: els comportaments dels representants públics, d'aquelles persones que, a més, han sigut reconegudes públicament per les institucions..., també han de tenir un comportament exemplar, perquè és essencial per a la convivència transmetre valors de respecte, de solidaritat. I la societat també s'emmiralla en les persones que són premiades. Els guardons són reconeixements, i no es poden reconèixer mai l'insult, la intolerància, la xenofòbia ni el supremacisme, que és el que vostès han fet amb aquests premis.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, finalment, la consellera per a la rèplica.

La consellera de Cultura

Gràcies. Bé, em penso que no m'ha escoltat gaire, però, en fi... Aquests premis tenen prestigi, m'ho crec jo i s'ho creu tot el Govern, i grandíssima part del poble de Catalunya. Ara mateix jo podria convertir aquesta intervenció de rèplica en una intervenció que tirés sal a les ferides, podria posar un cop més d'un cop més en relleu les enormes contradiccions del Partit Popular. Perquè vostès, que al mateix temps que presenten molt injustament els reconeixements i premis de la Generalitat com una perversa trama d'interessos..., vostès, dic, no diuen ni ase ni bèstia davant d'una galeria de premis de dubtosa qualitat civil que es concedeixen a l'Estat espanyol. Podria subratllar, és clar, els seus silencis davant les condecoracions policials que té algun comissari especialitzat en remoure les clavegueres de l'Estat, o que també tenen policies implicats en casos de tortures. Podria recordar-los que algun ministre d'Interior va condecorar verges amb un guardó que representa la més alta condecoració policial. Podria, és clar, inevitablement, destacar el seu autosilenci davant de la decisió del Consell de Ministres que va condecorar d'ofici tot l'anterior executiu del Govern espanyol amb les distincions de l'Orden de Isabel la Católica i l'Orden de Carlos III. I també podria remarcar el seu silenci davant del fet que 539 policies que van actuar a Catalunya l'1 d'octubre de 2017 siguin condecorats –ho cito– «per haver actuat amb honor i lleialtat en la defensa de la unitat territorial d'Espanya» –i acabo la citació. (*Aplaudiments.*) O el seu silenci davant del fet que un ministre encarregués fins a dotze mil medalles policials, la compra de les quals pujava a 272.000 euros, i etcètera; podria allargar-me molt més.

Però m'estimo més avui proposar-los de travessar aquest cercle de foc i atrevir-nos a fer política, és a dir, política constructiva, política positiva, política de diàleg. Perquè, com deia al principi, més enllà d'una conjuntura electoral, i fins i tot més enllà de la nostra particular posició institucional, tenim, tots plegats, la responsabilitat de bastir les estructures cíviques, socials i democràtiques del present i del futur. I aquesta responsabilitat passa per reconèixer els errors dels altres i també els propis. I aquesta responsabilitat passa per elevar l'ús de la paraula en un moment en què les paraules estan prohibides i sota vigilància.

Convertir-nos en professionals de l'apocalipsi i de la denúncia mancada de fonament és fàcil, i no diré que rendible en certs sectors mediàtics i socials, però aquesta pràctica tindrà uns rèdits onerosos per a tots plegats. Jo no vull normativitzar el mal ús del llenguatge com si aquest mal ús del llenguatge fos ja una condició natural del nostre medi polític. Per això, a part de dir-los que consideraré les seves crítiques, els convido també a l'autocrítica i a la supressió d'aquesta dinàmica política, en què, parafrasejant el pensador francès Jean-Paul Sartre, cito: «L'infern són els altres.» Acabo la citació. Sempre només els altres, però mai nosaltres mateixos. Els convido a fer política, els convido a exaltar la paraula; una paraula fonamentada en el que és just i veritable.

Convençuts de la nostra pulcritud democràtica, seguirem fent la tasca de reconeixement de totes aquelles energies que milloren la societat. Aquesta em sembla l'única manera de fixar objectius de creixement en l'espai real i democràtic. Aquesta em sembla l'única manera de respondre la responsabilitat de la nostra funció política.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Esgotats els punts previstos per a la sessió d'avui, suspenem fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i nou minuts.